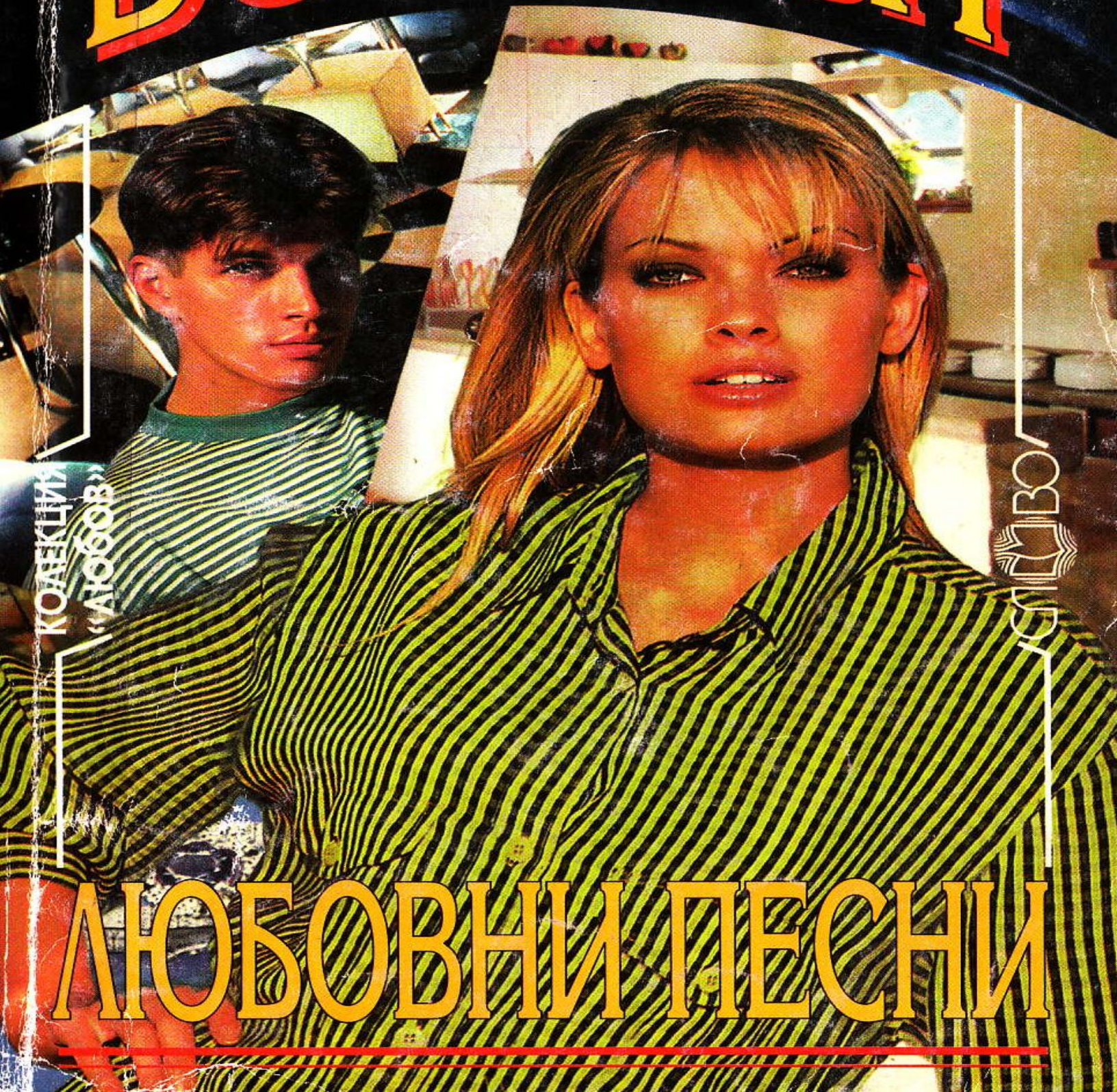

ДЖОРДЖИЯ БОКОВЪН

КОЛЕКЦИЯ
"ЛЮБОВ"

СЪБИВО

ЛЮБОВНИ ПЕСНИ

ДЖОРДЖИЯ БОКОВЪН ЛЮБОВНИ ПЕСНИ

Превод: Миглена Големанова

chitanka.info

Очарователната блондинка Джоузефин Уилямс има много приятели в малкото провинциално градче Боулдър. Хората я обичат заради лъчезарната ѝ усмивка и готовността ѝ всекиму да помогне. Нейната работа запълва дните ѝ, но нощите ѝ са самотни. Едно рисковано начинание я сблъсква с неотразимия Брад Тайлър и срещата ѝ с него възпламенява в сърцето ѝ такива бурни чувства, които може би коренно ще променят живота ѝ.

ПЪРВА ГЛАВА

Джоузефин Уилямс замислено огледа малкия кабинет. Това помещение, обзаведено само с най-необходимото, приличаше на каюта в воен кораб — сива желязна маса, канапе с груба тапицерия и стени, боядисани в неопределен цвят. Кой знае защо, то я плашеше. Запита се какво ли караше и най-невинния да се почувства виновен, когато влезеше в полицейски участък, дори ако той бе толкова безличен, колкото този в Денвър, щата Колорадо.

Бавно седна на дървения стол. Ако бе по-настоятелна в издирването, може би нямаше да се поколебае да попресили истината. В същото време беше абсолютно сигурна, че това, което вършеше, е правилно, макар да не бе съвсем честно. Погледна блестящия двукаратов диамант върху пръстена на лявата си ръка и се замисли за нещастната стара жена, която ѝ го бе дала малко преди да умре. Мейбъл Тайлър бе прекарала последните осем години от живота си в самота, но вината за това си беше нейна. Беше се отрекла от единственото си дете и никога не бе потърсила помирение с него.

Джоузефин не я свърташе на едно място. Стана, отиде до дъската за обяви и хвърли поглед на съобщенията, забодени на нея с разноцветни кабарчета. Тъкмо преглеждаше списъка с новите членове на полицейския атлетически клуб, когато някой отвори вратата зад гърба ѝ. Цяла седмица беше премисляла това, което щеше да му каже.

Обърна се рязко.

— Алекс...

Сърцето ѝ трепна. Александър Рейд се беше променил през тези единадесет години, но промяната не беше чак толкова голяма, че да не може да го познае. За нея той се беше превърнал в неотменна част от обкръжението, в което бе израсла, тъй като с брат ѝ Майк бяха станали неразделни от мига, в който бяха проходили.

Установи, че на Александър му беше нужно малко повече време, за да се сети коя е. Това не я изненада. Промените, които бяха настъпили във външността и между петнадесетата и двадесет и

шестата ѝ година, бяха много по-драстични. Като девойка бе сплитала русата си коса на дълги почти до кръста плитки, а сега тя беше потъмняла късо подстригана и пригладена. Но това не беше всичко. Винаги си бе мечтала да има хубав бюст и стройни бедра и ето че най-сетне се беше „поналяла“, където трябва и колкото трябва. Вече не беше онова палаво момиченце, към което Алекс се бе отнасял покровителски и малко високомерно.

„Глупости — помисли си. — Ако наистина съм пораснала толкова много, защо продължавам да се чувствам като негово сестриче дори и сега, след единадесет години. Защо изпитвам чувство на вина заради това, което смятам да сторя? И защо изведнъж толкова ми се прииска да се измъкна през задната врата, преди да е започнал да ми задава въпроси?“

— Да пукна, ако това не е Джоузи Уилямс!

Мразеше да се обръщат към нея този начин.

— Наричай ме Джо — рече намусено. — В краен случай се обаждам и на Джоузефин. — Тонът ѝ стана по-мек. — Оставих „Джоузи“, когато завърших гимназията.

Алекс я изучаваше с любопитство. В погледа му заигра весело пламъче.

— Както разбирам, още не си ми простила.

— Да ти простя? Но за какво?

— Задето казах на Тони Ериксън, че си падаш по него.

Бяха нужни няколко секунди, споменът да нахлуе в съзнанието ѝ.

— Значи ти сито направил!? Трябваше да се досетя, че ти стоиш зад всичко това!

Алекс се засмя, прекоси помещението и я привлече към себе си.

— С какво друго се занимава през последните единадесет години, освен да отблъскваш ухажванията на похотливи млади мъже?

Джоузефин също се усмихна и отвърна на прегръдката му.

— С нищо особено.

— Нищо особено? И само толкова?

Тя се отдръпна, отпусна се тежко на стола и лицето ѝ доби замислено изражение. Няколко хиляди дни бяха изминали, откакто за последен път бе видяла Алекс Рейд. Ако го беше срещнала по друго време и на друго място, нещата вероятно биха изглеждали съвсем другояче. „Защо днес? И защо, за бога, точно тук — в самата светая

светих на Денвърското полицейско управление? Никога няма да успея да свърша това, за което съм дошла. Той ще се досети веднага какво ме гнети!“

— Какво по-точно би искал да узнаеш?

— Ще се задоволя да чуя някои от по-важните моменти.

„Важни моменти? Няма такива“ — рече си мислено Джоузефин.

— Завърших гимназията в Бейкърсфийлд — поде примирено. — Нефтената компания, за която работеше баща ми, го премести в Калифорния през първата ми година в колежа. Преселването ни се отрази зле на цялото семейство, но най-вече на Майк, който много искаше да завърши гимназията в Колорадо Спрингс. Бях в последния курс на университета в Лос Анжелис, когато баба падна и си счупи таза. Върнах се в Колорадо да се грижа за нея през лятото. Това беше преди пет години...

— Майк ми писа, че баба ти била починала.

— Да, така е, но докато бях при нея, си отворих сладоледен бар и останах в Боулдър.

Тя кръстоса крака и започна нервно да почуква с върха на обувката си по етажерката за папки.

— А ти?

Алекс заобиколи бюрото и седна срещу нея.

— Оправям се криво-ляво. С Барбара преживяхме няколко трудни за брака ни години, но те останаха в миналото. При нас всичко е до болка тривиално: две деца, едно куче, две котки и една ипотека.

Той се взря изпитателно в очите ѝ.

— Стига с тези официалности и общи приказки. Много ми се иска да повярвам, че си изменила целия този път до Денвър, само за да ме видиш, но има признаци, които ми подсказват, че причината за твоята „визита“ е друга.

— Дойдох, защото имам нужда от някого, който може да ми помогне да открия един човек. — Алекс се намести по-удобно в креслото и сплете ръце зад тила си. — Изглежда аз съм този, който може да ти помогне. Кого търсиш?

— Един мой познат — казва се Брад Тайлър.

Той се пресегна, взе една папка и си сложи очила с рогови рамки.

— От колко време е изчезнал?

— От осем години.

Алекс се приведе напред.

— Но защо не си го потърсила по-рано?

В полицейското управление на Боулдър ѝ бяха задали същия въпрос.

— Защото нямах основателна причина за това.

— А сега?

— Става дума за много пари и бих искала да съм сигурна, че ще ги получи...

— Стига с тези недомлъвки, Джо! Кой е Брад Тайлър и какво означава той за теб?

Имаше няколко възможни отговора. Но Джоузефин не знаеше кой от тях щеше да го склони да ѝ помогне. Осъзна, че колкото повече задълбаваше в тази история, толкова по-много лъжи щеше да има. И реши да кара направо.

— Всъщност, никога не съм го срещала. Той е син на една приятелка, която почина.

— И тя му е оставила имуществото си?

— Не е точно така.

— А как?

— Остави имуществото си на една фондация, а на мен даде парите, които Брад трябва да получи. Повече от година са у мен.

— Предполагам, че всичко е направено както трябва, и е заверено при нотариус.

Тя преглътна. „Лъжа номер едно...“

— Разбира се. Адвокатът на Мейбъл уреди всичко.

Алекс започна да върти молива между пръстите си.

— От полицията в Боулдър ми казаха, че трябвало да съм негова роднина, за да се заемат с издирването му.

— И са били прави. Законът за неприкосновеността на човешките права защитава онези, които пожелаят да останат анонимни — присви очи той. — Какво те накара да мислиш, че като дойдеш тук, нещата ще се променят?

Джо се размърда на стола, погледна към тавана, после към таблото за обяви, после към молива, с който Алекс ритмично почукваше по зелената попивателна хартия на масата — гледаше навсякъде другаде, но не и към него. Прокашля се.

— Мислех да се представя за негова сестра... Не предполагах, че ще се натъкна на теб.

Алекс изпъшка.

— Много умно, няма що! Ако бяха започнали разследване и някой беше открил, че лъжеш, щеше да си навлечеш куп неприятности.

— Това означава ли, че няма да ми помогнеш?

— Първо, мога да загубя работата си. И второ, да ти помогна, означава да наруша закона, Джоузи.

— Казах ти да ме наричаш Джо!

— Мислила ли си да наемеш частен детектив?

— Не мога да си го позволя по финансови причини.

— А защо не използваш част от парите, които е оставила майка му? Не мисля, че би имал нещо против. Та нали ако не го откриеш, няма да си получи наследството.

Въпросите му я притесняваха и Джоузефин положи доста усилия да прикрие смущението си.

— Всъщност... малко те заблудих. Това, което трябва да му предам, не са пари, а бижута. И ако ги продам, няма да има смисъл да го търся, защото когато го открива, от наследството няма да е останало нищо.

Алекс отново се облегна назад.

— Дори ако наистина беше негова сестра, трябва да знаеш, че едва ли някое полицейско управление ще се заеме с този случай, след като са изминали осем години от изчезването му. Освен ако разбира се, не успееш да докажеш, че е изчезнал при съмнителни обстоятелства.

Тя се замисли за миг.

— Колко съмнителни трябва да изглеждат тези обстоятелства? Защо просто не ми кажеш какво би предприел, за да го намериш, ако той наистина е изчезнал при съмнителни обстоятелства. Ще се опитам да се справя сама.

— Не би могла, защото нямаш достъп до досиетата.

— Какви досиета?

— Документите, които съдържат информация дали Брад Тайлър по един или друг повод е имал вземане-даване със закона.

— Имаш предвид, ако е ограбил банка или нещо такова?

— Възможно е да е попадал в катастрофа, да му е бил съставен акт или да е картотекиран като човек, който се занимава с незаконна

дейност.

— Разбирам... И няма никакъв начин да се добера до тези досиета?

Алекс поклати глава.

— Пък и те могат да ти бъдат полезни, само ако знаеш със сигурност, че се е установил някъде в този регион.

— Нямам ни най-малка представа къде се намира.

— Какво друго предприе, за да го откриеш, освен че си ходила в полицейското управление в Боулдър?

— Нищо... Не знаех какво да правя.

Той намести очилата на носа си.

— Има ли причини Тайлър да реши да смени името си?

— Поне на мен не са ми известни, ако ги има.

— Случайно да знаеш защо е изчезнал? Това донякъде може да хвърли светлина по въпроса дали е трябвало да крие самоличността си.

— Скарал се с майка си заради жената, за която е искал да се ожени. Името ѝ е Карен Петерсън. Мейбъл, майка му, заявила, че ако не се откаже от тази женитба, не искала да ѝ се мярка повече пред очите.

— А когато след време майка му променила своето мнение относно евентуалната си снаха Карен, вече било твърде късно да се свърже със сина си, така ли?

— Да.

— Мислиш ли, че е останал на запад?

— Вероятно е, тъй като е роден и израснал в Колорадо.

— Ще бъде трудно, но защо не опиташ с телефонния указател? Все трябва да се започне отнякъде.

Досега не ѝ беше идвало на ум да потърси името му в указателя, навярно защото това беше най-простото решение. Ако Брад съзнателно се криеше, не можеше да бъде намерен по този начин, но той нямаше причина да го прави.

— Благодаря ти за съветите, Алекс — каза Джо и стана.

— Почакай малко. Няма да си тръгнеш, преди да сме си поговорили и за други неща, нали?

— Следващия път, когато дойда в Денвър, ме покани на обяд. Това е най-малкото нещо, което можеш да сториш за мен, след като си

надрънкал на Тони Ериксън, че си падам по него. Помисли за това. Всъщност, нека бъде вечеря.

— Звучи добре — засмя се Алекс. — Но само ако дойдеш у дома. Барбара е страхотна готвачка.

Брад Тайлър подаде ляв мигач и скоро навлезе в района на строителния обект — третият, който посещаваше днес. Спря пикапа под сянката на новостроящия се хотел и със задоволство отбеляза напредването на проекта. Всичко беше както трябва. Пресегна се, взе една орфана папка, пълна с планове и чертежи, и махна на Джек Харгроув — ръководителят на обекта.

Джек забърза към него.

— Казах на Шърли да не ви притеснява с това — измърмори той, бършейки потта от лицето си. — И без това си имате достатъчно работа в града. Не сте длъжен да идвате дотук, само защото някой контролър пренебрегва задълженията си.

Брад прокара ръка през гъстата си черна коса и си сложи предпазната каска.

— Не съм говорил с Шърли от вчера. Дойдох да доизясним някои подробности около вентилационните шахти. А какво е това за контролърите?

— Нищо особено. Ние се погрижихме.

— Е, тогава да се залавяме за работа. В осем трябва да съм в града за онзи проклет банкет. Освен това, следобед имам среща с Ван Олстийн.

За човек, който щеше да получи на този банкет голямата награда, Брад показваше учудваща липса на ентузиазъм. Сутрешният вестник беше поместил снимката му и статия, която го възхваляваше като „забележителен мъж“. На тридесет и три години той оглавяваше най-голямата строителна компания в щата, променяща облика на Каспър. Дълго време бе запазил инкогнитото си, но с публикуването на тази статия изведнъж бе станал знаменитост. Където и да отидеше през този ден, всички го разпознаваха и говореха за него.

Не беше прекалено скромнен, но да бъде удостоен с почести за това, което беше постигнал от чисто егоистични подбуди, беше не само глупаво, а и задължаващо. Отсега нататък хората щяха да очакват от

него да постъпва по определен начин и техните очаквания щяха да ограничат свободата на действие в работата му, а тя беше всичко, което имаше — беше неговата живителната сила. Преди години работата се бе превърнала за Брад в наркотик, който притъпяваше болката и прогонваше самотата му! След загубата на Карен бе го споходила участта на героите от произведенията на Торо и се бе предал напълно на отчаянието си. И тогава бе намерил своята нова любов — строителната компания „Тайлър“. Тя изискваше много от него, но никога не му бе изневерила. А с нощите си се бе справял по друг начин.

Брад прекара следващите два часа с Джак в изясняване на проблема с шахтите. Сравниха направеното по строежа с изискванията, отбелязани в плановете, и накрая установиха, че доставчикът на метални листи беше допуснал грешка. Те не можеха да се използват и трябваше да се подменят. После Брад се върна в офиса си и прегледа офертата за новия индустриален комплекс. Когато приключи, приближаваше шест и половина. Отби се вкъщи, взе си набързо един душ, обръсна се и не след дълго позвъни на вратата на Дона Джаксън.

— Изглеждаш много привлекателен тази вечер — усмихна му се тя и го пропусна да влезе.

— И ти не изглеждаш зле — отвърна той и я целуна бегло.

Всъщност Дона изглеждаше великолепно. Дългата до раменете ѝ платинено руса коса беше опъната назад и закичена с бяла орхидея. Носеше зелена копринена рокля, чието дълбоко деколте прелъстително загатваше стегнатия ѝ бюст.

Когато Брад срещна очите ѝ, прочете обещание в тях. Отново изпита досадното чувство на вина. Не бе предполагал, че отношенията им биха могли да се задълбочат. Не биваше да го допуска. Почти всяка нощ двамата стигаха до една абсурдна ситуация. Той искаше да сложи край на връзката им, но все отлагаше сериозния разговор, защото се страхуваше да не я нарани. В същото време добре съзнаваше, че неговата нерешителност само ще направи нещата по-трудни.

Дона се запъти към бара. Движенията ѝ бяха грациозни и излъчваха еротична чувственост. Наля бърбън, сложи бучка лед и се обърна.

— Как върви строежът на хотела? — попита го, подавайки му чашата.

— Засега малко изоставаме, но мисля, че ще наваксаме и ще го завършим навреме.

Дона обви ръце около врата му и предизвикателно притисна бедрата си към неговите.

— Това означава ли, че ще прекараме заедно този уикенд? — прошепна горещо в ухото му.

Брад внимателно се отдръпна от прегръдката ѝ.

— Дона, трябва да поговорим за нас.

Тя трепна, сякаш предугадила онова, което щеше да ѝ каже.

— Не сега. Забрави ли за приема?

Брад преглътна фразите, които дълго бе обмислял. Реши да проведе този разговор по-късно, когато я изпрати до вкъщи след празненството. Да сложи край на всичко — един път завинаги — и всеки да се оправя сам в живота си. За миг си представи как би изглеждал неговият живот. Самотата, която го очакваше, едва не го накара да промени решението си.

Стисна зъби. „Трябва да се науча да живея по единствения възможен начин без Карен — ден за ден, без да мисли за далечното бъдеще и без да мечтая за онова, което е можело да бъде.“

ВТОРА ГЛАВА

Джоузефин отиде до входната врата и окачи табелката с надпис „Отворено“. Пред сладоледения бар я нямаше обичайната опашка от нетърпеливи клиенти. С настъпването на лятото градчето бе опустяло. Университетът бе затворил врати и студентите бяха отпътували по родните си места. Преди обяд рядко се случваше някой да влезе в заведението и Джо разполагаше с много свободно време.

В указателя откри седемстотин осемдесет и два адреса и телефонни номера на хора с име Брад. Трябваше да се свърже с всеки един от тях. Идеята на Алекс се бе оказала добра, даже много добра. Започна от Колорадо, а после продължи със седемте съседни щата. Където нямаше посочен адрес, а само телефонен номер, тя го записваше с надеждата, че ако не получи отговор на писмото си, поне можеше да опита да се свърже по телефона.

Тъкмо когато се бе вгълбила в четене на указателя, звънчето на входната врата пропя и я накара да подскочи. На прага бе застанал Хауърд Уейклин — един от съседите ѝ, който живееше в жилищния комплекс отсреща. До него стоеше високо около единадесетгодишно момиче по шорти и розова тениска.

— Съжалявам, Джо — рече Хауърд. — Не искахме да те стреснем.

— Бях се замислила... Обикновено никой не идва толкова рано.

Девойчето мушна ръце в задните си джобове и критично огледа обстановката.

— Това ли е внучката, за която сме слушали толкова много? — усмихна се Джо и без да очаква отговор на риторичния си въпрос, попита: — С какво мога да ви бъда полезна?

Добре знаеше, че Хауърд Уейклин не обича сладолед.

— Оказа се, че сладоледът е любимото лакомство на Сенди, и решихме да се отбием при теб, преди да отидем в парка.

„Щом Хауърд купува сладолед на внучката си в десет сутринта, значи гостуването не върви така, както беше очаквал“ — помисли си

Джо и подаде ръка на момичето.

— Здравсти, аз съм Джо Уилямс.

То се поколеба за миг, преди да я поеме.

— Сенди Чанинг.

— Радвам се да се запозная с теб, Сенди. Разбрах, че си от Калифорния. В кой град живееш?

— В Модесто.

— Аз някога живеях в Бейкърсфийлд. През юли в Калифорния става доста горещо. Обзалагам се, че с удоволствие си се измъкнала за малко оттам, за да погостуваш на дядо си.

— Да, така ми се струва — намуси се момичето.

Джоузефин забеляза разочарованието в очите на Хауърд. По всяка вероятност, родителите на Сенди я бяха изпратили в Колорадо, за да останат известно време сами, а не по нейно желание.

— Бас държа, че ако прекараш само една седмица тук, толкова ще ти хареса, че после дядо ти ще трябва насила да те завлече до летището.

И двамата я погледнаха скептично. Време беше да смени темата на разговор.

— И така, какво да ви предложа? — попита тя и застана зад бар плота.

— Една топка ягодов сладолед с шоколадови пръчици и печени бадеми, една с фъстъци и една топка кокосов сладолед — издекламира Сенди.

Джо ѝ подаде пълната купа с елегантен жест и оповести:

— Заведението черпи.

Хауърд поклати укорително глава.

— Колко пъти трябва да ти казвам, че няма да успееш в бизнеса, ако раздаваш стоката си без пари. — И сложи пет долара в ръката ѝ.

Докато чакаше да му върне рестото, той се огледа наоколо и погледът му се спря на купчината листи върху една от масите.

— С какво си се захванала?

Джо не му отговори веднага. Тук клюките се разпространяваха бързо. Опасяваше се, че ако хората, които познаваха Мейбъл, научеха, че търси сина ѝ, нямаше да има никакви шансове да успее да реализира плановете си. Но от друга страна пък, съществуваше вероятността да се появи още някой, който би могъл да ѝ помогне.

— Опитвам се да открия Брад Тайлър...

— Синът на Мейбъл? За какъв дявол ти е притрябвал?

— Просто си помислих, че трябва да узнае за смъртта на майка си.

— И сигурно ще дойде да потанцува на гроба ѝ.

— Може би ще се успокои, като разбере, че враждата им най-сетне е приключила.

— Понякога си прекалено наивна, Джоузефин. Ако Брад Тайлър прилича поне малко на майка си, не се надявай да получиш благодарност за своите усилия.

— Не търся благодарност и затова едва ли ще се разочаровам.

— Е, ние ще си тръгваме.

Хауърд даде знак на Сенди да го последва.

— Не искам да ти отнемам повече време. Чака те доста работа — кимна той към листите.

Джо ги изпрати до вратата.

— Надявам се, че ще се видим пак, преди да си заминеш, Сенди.

Сенди кимна и измънка нещо под носа си.

Джоузефин отново седна на масата и се опита да се съсредоточи върху текста на писмата. Все още не беше написала нито ред, когато в заведението влезе вторият ѝ клиент за днес — Флорънс Пикфорд — жената, която Мейбъл бе считала за най-добрата си приятелка.

— Ако беше дошла малко по-рано, щеше да се запознаеш с внучката на Хауърд. Ще стане истинска красавица, когато порасне — каза ѝ Джо, след като си размениха традиционните любезности.

— Вече се запознах с нея. С дядо ѝ я посрещнахме на летището в Денвър снощи. Малката изглежда опърничава. Нещо ми подсказва, че следващата седмица ще бъде трудна за Хауърд. Предложих му помощ, но той смята, че ще се справи сам.

Джо подозираше, че между Хауърд и Флорънс съществува някаква близост, но понякога те се държаха толкова хладно един към друг, че започваше да се съмнява в тяхното приятелство.

Флорънс се настани до нея. За своите седемдесет и три години тя имаше доста елегантна фигура, а лицето ѝ беше интелигентно и одухотворено.

— Ще бъда откровена, Джоузефин. Луиз ми каза какво възнамеряваш да правиш и според мен, само ще си навлечеш

неприятности, ако продължиш да търсиш сина на Мейбъл.

Джо я погледна изненадано. Не беше изминал дори един час, откакто Хауърд си бе тръгнал, а вестта, че иска да открие Брад, очевидно вече беше обходила целия квартал.

— Защо смяташ така?

Флорънс въздъхна.

— Ако откриеш този млад човек, той навярно ще се огорчи, като разбере, че Мейбъл му е оставила толкова малка част от наследството, и може да оспори завещанието. Помисли си за скандала и неприятностите, които ще последват. Знаеш, че Боулдър е малък град, а Тайлорови бяха сред основателите му. По-добре ще бъде Брад да не узнае тази история.

— Наистина ли мислиш, че ще се опита да оспори завещанието?

— Всъщност, Брад май не е от хората, които биха водили битка за пари. Доколкото го познавам, той не би постъпил толкова глупаво.

— Разкажи ми нещо повече за него.

Флорънс сбърчи чело и се замисли за момент.

— Навярно ще ти е трудно да проумееш моята преданост към Мейбъл. Някога тя беше човек, когото всеки би се гордял да нарече свой приятел. Не мога да забравя тази Мейбъл и изпитвам угризения да говоря за нея след смъртта ѝ.

— Не смея да настоявам. Щом ти е трудно...

— О, всичко е наред. Мисля, че трябва да чуеш тази история, особено ако си решила да доведеш нещата докрай.

Тя се намести по-удобно в стола си.

— Брад се роди, след като Мейбъл и Джеймс бяха загубили всякаква надежда, че ще имат деца. Сигурно сама се досещаш, че в детството си не беше лишен от нищо. И въпреки че родителите му го обграждаха с много внимание и любов, той не беше разглезен. Беше най-уравновесеното дете, което някога съм познавала. Не искам да кажа, че никога не е създавал проблеми, но като цяло Брад беше синът, когото всеки родител мечтае да има.

Флорънс направи малка пауза и впери поглед пред себе си.

— Нещата вървяха добре до момента, когато Джеймс почина. По това време Брад беше в гимназията. След смъртта на Джеймс Мейбъл загуби контрол над себе си. Стана своенравна и капризна. Колкото и да се стараеше, Брад не можеше да ѝ угоди. Сега, след толкова години, си

мисля, че тя беше ужасена от мисълта, че приближава шейсетте, и че има до себе си едно вече пораснало момче, за което трябваше да се грижи сама. Всичко това ѝ се отрази зле.

— Като знам какъв живот са водили младежите тогава, не бих могла да я виня за това, че е била загрижена и дори малко уплашена за Брад.

Флорънс сви рамене.

— Винаги възникват противоречия между две поколения. Родителите трябва да се опитат да разберат своите деца. Това е един вид изпит, който трябва да издържат. Но Мейбъл не успя. Когато дойде време Брад да постъпи в колеж, тя го беше оплела в мрежата си толкова здраво, че не можеше да си позволи да го пусне. Брад от своя страна нямаше търпение да се освободи от нея. Настоя да следва извън Колорадо, но тя заяви, че няма да заплати таксата за обучението му. Това не го спря — кандидатства за стипендия и започна работа на две места. Щом Мейбъл видя, че Брад въпреки всичко ще постъпи в университета в Айова, дори и ако трябва сам да се издържа, най-накрая промени решението си.

Джо тихо подсвирна.

— Сега разбирам защо появата на Карен е предизвикала толкова неприятности. Мейбъл е била на път да загуби сина си.

— В продължение на две години Брад отчаяно се опитваше да я накара да промени мнението си относно Карен.

— Защо Мейбъл не я харесваше?

— Смяташе, че не му подхождала. Брад направи огромна грешка, признавайки ѝ, че е срещнал Карен в един бар, където тя работела като сервитьорка след лекциите в университета. Но това, че работеше в бар, не беше най-лошото — продължи Флорънс. — Карен беше с три години по-възрастна от него и имаше дете.

Тъй като Джо много добре познаваше Мейбъл, това, което чу, ѝ беше напълно достатъчно, за да си представи как е реагирала. В очите на Мейбъл да има дете, без да е омъжена, Карен автоматично се нареждаше сред прокажените жени без надежда за изкупление на греха.

— Брад опита всичко, за да я умилюва, но Мейбъл не отстъпи. Споровете им ставаха все по-разгорещени, докато накрая се скараха

жестоко и той замина. Мейбъл не го видя никога повече. Вероятно сега има семейство и е преуспяващ архитект.

— Архитект?

— Следваше архитектура. Възнамеряваше да си основе собствена строителна фирма тук, в Боулдър. Искаше да въведе новите тенденции в строителството и да промени облика на града.

Тази информацията беше изключително полезна за Джоузефин. Архитектите имаха свои организации и тя би могла да ги помоли за съдействие. Вече знаеше каква ще е следващата ѝ стъпка в издирването на Брад.

— Ти харесваше ли го, Флорънс?

Върху лицето на възрастната дама се появи топла усмивка.

— Много ми допаднаше. Беше красив и учтив момък, а сините му очи бяха направо пленителни. Момичетата постоянно го търсеха по телефона и това вбесяваше Мейбъл. Тя смяташе, че е непристойно едно момиче да се обажда на момче, но това не притесняваше особено неговите почитателки.

— По твоите думи, започвам да си го представям като комбинация от Ричард Гиър и Робърт Редфорд.

Флорънс направи загадъчна физиономия.

— Когато го откриеш, ще се убедиш сама. После ще ми кажеш дали съм преувеличила.

— Това означава ли, че си променила мнението си относно моето желание да го открива?

— Хмм... Мисля, че има право да узнае за смъртта на Мейбъл. Може би това ще внесе покой в душата му.

Флорънс стана и се нареди да си ходи. Джо я изпрати до вратата.

— Благодаря ти, че ми разказа за Брад. Имах нужда да чуя тази история. Сега съм по-уверена от всякога, че постъпвам правилно, като се опитвам да открива сина на Мейбъл.

— Надявам се, че ще ми благодариш и след като го намериш.

Джо замислено проследи с поглед старата жена, докато тя се скри зад ъгъла.

Брад подкара колата си по алеята към просторната едноетажна къща. Спря пред гаража, изчака вратата да се отвори и паркира. Беше

ужасно изморен. Искаше му се само да се навечеря, след това да си вземе душ и да се отпусне в леглото.

Прекосявайки къщата, в която живееше вече четири години, със задоволство отбеляза, че в нея нямаше нито една излишна вещ. Отиде до малката масичка, където жената, която един път седмично идваше да почисти, беше оставила пощата му. Докато разкопчаваше ризата си, погледна към купчината писма и брошури. От дългото шофиране гърбът и раменете му се бяха схванали. Бавно разтри мускулите на врата си и реши, че кореспонденцията му може да почака до сутринта. Изведнъж един от пликите привлече вниманието му — адресът на подателя беше в Боулдър, Колорадо. Вдигна го бавно. „Дж. Уилямс.“ Името не му говореше нищо. Влезе в кухнята, наля си чаша мляко и продължи да се взира в адреса върху плика. Не можеше да се реши да го отвори. С писмото в ръка отиде в спалнята. „Възможно ли е след толкова време майка ми да се е предала и да се опитва да се свърже с мен?“ — мина му през ума. Не би се изненадал, ако тя бе решила да го направи чрез посредник. Познаваше я много добре и знаеше, че едва ли би го потърсила лично.

Хрумна му, че писмото може и да няма нищо общо с майка му. Без да се колебае повече, разкъса плика, извади го и се зачете.

„Уважаеми господин Тайлър,

Пиша Ви това писмо в опит да открия Брад Тайлър, синът на Мейбъл и Джеймс от Боулдър, Колорадо. Трябва да му предам съобщение и малко наследство, поверено ми от неговата майка, която почина миналата пролет.

Ако вие сте човекът, когото търся, или можете да ми дадете някаква информация, която да ми послужи да го открия, настоятелно Ви моля да ми отговорите колкото е възможно по-скоро.

Моите почитания, Джоузефин Уилямс.

П.П. Ако знаете нещо за чичо Хенри, моля, добавете някой ред, когато отговаряте на писмото ми. Това несъмнено ще ускори нещата.“

„Майка ми е починала! — вцепени се Брад. — Умряла е, а аз не съм почувствал нищо?! Не трябваше ли в този момент да усетя загубата ѝ?!“

Но вместо чувство на загуба го завладя дълбока тъга. Втренчи се невиждащо в прозореца. Скърбеше не заради жената, изминала земния си път, а за своите пропиленни години.

Остана така няколко минути. Когато се обърна, по лицето му се стичаха сълзи. „По дяволите!“ — изруга мислено и захвърли смачканото писмо на пода.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато стигна до входната врата на триетажната жилищна сграда във викториански стил, където живееше, Джо се наведе и надникна в пощенската кутия. Опита се да види дали в нея има нещо, заради което си струваше да прерови цялата си чанта, за да открие връзката с ключове. Изпод рекламната брошура на универсалния магазин „Хенли“ се подаваше крайчецът на бял плик. Сърцето ѝ подскочи. „Сигурно е писмо! Още е твърде рано за обичайните сметки.“ Започна да рови за ключовете си.

— Трябва ли непрекъснато да ти повтарям, че ако сложиш ред в проклетата си дамска чанта, няма да ти се налага да прекараш половината от живота си пред заключени врати. Тя не е създадена да побира по един екземпляр от всичко, което притежаваш, а само най-необходимите неща.

Джо вдигна глава и се усмихна на Ейми Фейнстън, която се приближаваше по тротоара. Ейми беше една година по-възрастна от нея, само два-три сантиметра по-висока и малко по-закръгленичка. Двете толкова си приличаха, че често ги вземаха за сестри. Апартаментите им бяха един срещу друг, живееха тук от няколко години и бяха неразделни.

— Миналата седмица я подреждах и извадих всички ненужни неща — отвърна Джоузефин. — Но дотолкова съм свикнала да нося тези дрънкулки, че в крайна сметка ги върнах обратно.

Тя хвана чантата си за дръжките и разтръска.

— По дяволите! Чувам ги, че дрънчат, но не мога да ги намеря!

— Гледай мен.

Ейми бръкна в своята и без каквото и да било усилие извади оттам връзка ключове.

— Видя ли колко лесен може да бъде животът!

Джо започна да прави поредния си „изследователски“ опит и след като и той се оказа неуспешен, започна да вади едно по едно

нещата си. Ейми се подпря на стената, оглеждайки колекцията ѝ от вещи.

— Някой да се е навъртал около заведението днес? Или на път за къщи да си забелязала непознати мъже да се крият в храстите?

Джо я погледна с досада. Преди две вечери бе поканила Ейми на кафе. След като си бяха бърбили за най-различни неща, бе ѝ разказала за срещата си с Алекс и за съвета, който ѝ бе дал. Бе имала неблагоприятното да ѝ спомене, че на всичките осемстотин писма, които беше изпратила, е написала домашния си адрес. Ейми, практична както винаги, беше бесняла половин час. Според нея, Джоузефин би могла да се окаже жертва на някой умопобъркан Брад Тайлър, който си е въобразил, че тя носи парите от наследството със себе си или ги е скрила в апартамента си.

— Ако нямаш поне малко вяра в хората, ще свършиш също като Мейбъл Тайлър, Ейми.

— Поне ще доживея до преклонна възраст. Но не мога да кажа същото за теб, ако продължиш да разгласяваш наляво и надясно къде живееш. Някой ще те цапардоса по главата, както си вървиш...

— Открих ги! — извика победоносно Джо и размаха връзката с ключове, пренебрегвайки забележката на приятелката си.

— Съобщи ли на полицията за странното телефонно обаждане снощи?

— Защо? Това се случва поне веднъж в живота на всеки човек.

— С други думи, не си съобщила.

— Ако този човек се обади още веднъж, ще предприема мерки. Честна скаутска.

— Това изявление ще изглежда страхотно, когато го изпишат върху надгробната ти плоча.

Джо не отговори нищо и се зае с пощенската кутия. Ключалката заяде, но след известно време ключът все пак се превъртя и тя извади пощата си.

— Каня те на вечеря — обърна се към Ейми. — Но ми обещавай, че няма да говорим повече на тази тема.

— Не можеш да ми затвориш устата толкова лесно. Откога? — засмя се Джоузефин.

Ейми никак не я биваше в кухнята и беше готова на всичко, само и само да не готви.

— Откакто получих покана за вечеря. Със Стийв ще ходим в китайския ресторант, а после на кино.

Изведнъж Джо осъзна, че много бе разчитала Ейми да си е вкъщи тази вечер — просто за всеки случай. „Държиш се като идиотка! — рече си мислено, опитвайки се да си възвърне предишната самоувереност. — Никой не се крие в храстите и никой няма намерение да те нападне в апартамента ти. Остави Ейми да развихря въображението си.“

— Това означава ли, че нещата между теб и Стийв се задълбочават?

Зададе този въпрос, колкото да прикрие тревогата си от предстоящата самотна вечер.

— Едва ли. Стийв е твърде самовлюбен, за да намери място в сърцето си за някой друг.

— Тогава защо си правиш труда да излизаш с него? Дори повторението на стар филм по телевизията е по-вълнуващо от вечеря с някого, който председателства клуба на собствените си фенове.

Вървейки към апартамента си, Джоузефин започна да преглежда пощата. Писмото, което беше зърнала през пролуката на кутията, беше от някой си Брад Тайлър от Прово, щата Юта. Нетърпеливо разкъса плика.

— Всъщност, понякога той може да бъде много забавен, но не е от типа мъже, с които една жена би искала да сподели живота си... О, извинявай...

Ейми едва не се блъсна в нея, когато Джо неочаквано се спря, втренчена в писмото.

— Какво толкова интересно има? — побутна я, изгаряща от любопитство.

Вместо отговор, Джоузефин вдигна листа така, че тя да може да чете през рамото ѝ.

„Уважаема госпожице Уилямс,

Бях покрусен от вестта за смъртта на майка ми. Окуражи ме фактът, че преди да напусне този свят, си е спомнила за мен — дори ако наследството е малко.

Тъй като не споменавате какво доказателство ви е нужно, за да получа това, което майка ми ви е поверила, позволих си да приложа копие от свидетелството си за раждане.

Искрено се надявам да ускорите процедурата по изпращането на наследството, тъй като моята най-малка дъщеря — едно красиво и нежно дете, което досущ прилича на скъпата ми майка — не може да постъпи в болница за сърдечна операция, докато не внесе сумата, необходима за лечението ѝ.

Колкото до чичо Хенри, не съм изненадан, че майка ми ви е говорила за него. Той беше нейният обичан брат, а аз — неговият любим племенник.

Искрено Ваш, Брад Тайлър“

Джо внимателно сгъна изписания лист и го сложи обратно в плика. Погледна Ейми в очакване на изражение върху лицето ѝ от рода на: „Нали те предупреждавах!“.

— Е, добре... Може би един-двама ще се опитат да измъкнат нещо от това, което не им принадлежи.

Приятелката ѝ я прегърна през раменете.

— Радвай се, че този Брад Тайлър живее в Юта, и че това място е много, много далеч оттук.

— Трябва да признаеш, че го е измислил доста умно. Пише, че прилагал свидетелството си за раждане, а после уж случайно забравя да го сложи в плика. Ако беше луд, не би се сетил за това.

Джо се опита да се усмихне безгрижно, но не се получи.

На Ейми ѝ дожаля за нея.

— Сигурна съм, че като не получи отговор от теб, ще се откаже.

Джоузефин пъхна писмото в чантата си.

— В моменти като този разбирам защо те харесвам толкова много.

— Да вървим. Имам още няколко минути на разположение. Ще се качим горе и ще изпием набързо по чаша вино — предложи Ейми и я пропусна пред себе си.

Както обикновено, коридорът на първия етаж беше тъмен и злокобен. Джо се поколеба за миг, докато очите ѝ привикнаха с мрака.

— Надявам се да няма повече такива писма — промърмори тя. — В противен случай ще бъда принудена да променя становището си относно мъжката натура.

Ейми въздъхна.

— Ако знам, че това ще свърши работа, самата аз бих ти изпратила няколко. Може да е за добро. Имаш нужда от нещо, което да те пораздруса.

— Много се лъжеш, ако си мислиш, че едно такова писмо може да ме „пораздруса“.

— Дори ако прибавим и среднощно телефонно обаждане?

— Едно-единствено телефонно обаждане, Ейми. — Джо стигна до площадката на втория етаж и замижа от светлината, която струеше от страничния прозорец. Когато посегна да пхне ключа в ключалката, чу как Ейми ахна от уплаха. Почувства стягане в гърлото си, защото приятелката ѝ никога не губеше самообладание. Обърна се бавно и проследи погледа ѝ.

Предупрежденията на Ейми относно среднощните телефонни обаждания и дебнещите мъже придобиха реални измерения, щом различи мъжкия силует в дъното на коридора. Опита се да извика, но никакъв звук не наруши зловецата тишина.

Мъжът излезе от сянката и протегна ръка.

— Съжалявам, не исках да ви изплаша. Казвам се Брад Тайлър.

Джо простена и отстъпи назад.

— Как... как се озовахте тук? — заекна тя.

— Пристигнах с кола — усмихна се Брад.

— И защо дойдохте?

— Получих писмо от някоя си Джоузефин Уилямс, която живеела тук. Трябва да ѝ задам няколко въпроса.

— Какви въпроси? — намеси се Ейми.

Брад скръсти ръце на гърдите си и се облегна на стената.

— Ако нямате нищо против, ще ги задам на госпожица Уилямс.

— Тя не живее вече тук — отсече Ейми, преди Джо да успее да отвори уста. — Замина за Денвър миналата седмица.

— Така ли? А аз си помислих, че умира от желание да научи нещо за чичо Хенри.

Джо едва не изтърва ключа си.

— Можете да кажете на нас... Ще ѝ предадем информацията, когато я видим...

— Как да съм сигурен, че мога да ви се доверя?

— Говорете с нас или си вървете! — отново се обади Ейми.

— Разбирам.

Брад се поколеба за миг, сякаш обмисляше предложението ѝ.

— Тъй като нямам друг избор, май ще трябва да говоря с вас.

Той се облегна още по-удобно на стената и поде:

— Срецнах чичо Хенри в един вехтошарски магазин, когато бях на осем години. От този момент станахме неразделни приятели. Поканих го на вечеря и той остана вкъщи десет години. Но една сутрин просто изчезна.

Брад направи пауза и срещна напрегнатия поглед на Джоузефин.

— Господ не го бе дарил с приятна външност, но душата му беше прекрасна. Майка ми мразеше чичо Хенри. И тъй като тя беше човек, който първо говори за нещата, които мрази, и после за нещата, които обича, не съм изненадан, че ви е разказала за него.

— Откъде разбрахте, че аз съм Джоузефин Уилямс?

Той се усмихна.

— Ами забелязах, че държите ключа от апартамента ѝ в ръката си?

— Освен това?

— Желанието на вашата приятелка да ви защити беше твърде показателно.

Ейми се приближи и застана до Джо.

— Сигурна ли си, че той е човекът, за когото се представя?

— Да. Аз ще се оправя сама. Ти върви да се приготвиш за срещата си със Стийв.

— Ако ти дотрябвам, само ме извикай — рече Ейми и влезе в жилището си.

— Както виждам, май сте имала проблеми, свързани с писмото — подхвърли Брад.

— Положението не е чак толкова лошо. Просто пристигнахте не в най-подходящия момент.

Джо отвори вратата и го покани с жест да влезе.

— Както вече разбрахте, господин Тайлър, аз съм Джо Уилямс — подаде му ръка в антрето.

— Наричайте ме просто Брад.

— Съжалявам, че трябваше да се срещнем по такъв повод, Брад. Имам предвид смъртта на майка ви...

— Не се притеснявайте за това. Ако не греша, в писмото ви пишеше, че майка ми е починала миналата пролет.

— Случи се неочаквано... Била е у Флорънс Пикфорд и двете гледали телевизия. Майка ви почувствала стягане в гърдите и починала почти веднага.

— Радвам се, че Флорънс е била с нея.

— Двете бяха неразделни, особено през последните години. Майка ви нямаше много... Всъщност исках да кажа, че тя не водеше активен социален живот към края на дните си.

— Зная колко потискащо може да бъде общуването с майка ми — отвърна Брад, опитвайки се да ѝ спести неудобството.

Джо му се усмихна признателно.

— Защо не се настаните удобно, докато аз приготвя по един студен чай? После ще поговорим за причината, поради която ви писах.

— С удоволствие.

Но вместо да седне, той пъкна ръце в джобовете на джинсите си и отиде до прозореца. Чувстваше се някак странно. Очакваше да го връхлетят спомените за последното му идване в Боулдър и за ужасните последици от него, но изпита само тъга. Сякаш нещо започнато отдавна беше завършено и животът му не можеше да продължи.

Джо влезе в дневната с поднос, върху който имаше две чаши чай и чинийка с бисквити. Брад се беше замислил толкова дълбоко, че не я усети. Тя се запита дали да се прокашля или да остави шумно подноса на масата, за да го извести за присъствието си, но се отказа и от двата варианта. Реши просто да се възползва от случая и да поразгледа сина на Мейбъл.

Трудно ѝ беше да открие някаква прилика, защото двамата по-скоро си контрастираха. Мейбъл куцаше и се бе прегърбила от артритата, а Брад беше висок и строен. Нейната коса беше сива — неговата гарваново черна. Студенината в очите на Мейбъл я нямаше в сините очи на Брад. Флорънс се бе оказала права — той излъчваше някаква

особена чувственост, която бе в състояние да развихри тайните женски фантазии.

— Намирате ли, че с майка ми си приличаме? — обърна се Брад, сякаш прочел мислите ѝ.

— Не... Представях си ви много по-различен.

— Това хубаво ли е или лошо?

— Хубаво е. Опасявах се, че... „По дяволите, какви ги дрънкам!“

— Не е нужно да ми давате обяснения. Зная по-добре от всеки друг какво представляваше майка ми.

Джо преглътна.

— Това е една от причините, поради която бях нетърпелива да ви открия, Брад. Мейбъл се промени доста година преди да умре. Може би проблемът със сърцето ѝ я накара да осъзнае, че не ѝ оставаше много време. Или просто възрастта се бе отразила на психиката ѝ. Така или иначе, промяната настъпи...

Джо си пое дълбоко дъх, защото лъжите не се изговаряха лесно, а сега предстоеше най-голямата.

— Тя отчаяно се опитваше да открие вас и Карен и да ви каже колко много съжالياва за неприятностите, които ви е причинила. Тъгуваше, че може би никога няма да види внуците си, и че вие и тя няма да имате възможност да наваксате загубеното през годините.

— Съдейки по думите ви, у нея наистина е настъпила удивителна промяна, откакто се видяхме за последен път! — възкликна Брад.

Джо не бе съвсем сигурна дали се справя добре с тази измислица.

— Както споменах в писмото си — продължи тя, — Мейбъл ми повери малко наследство. По-точно, няколко бижута, които да ви предам, ако някога се върнете в Боулдър. Бижутата били семейни и се предавали от поколение на поколение. Не можела да понесе мисълта да бъдат разпродадени на непознати хора.

Джоузефин сведе поглед.

— Впрочем, това е всичко, което ми остави за вас. И никакви пари. Мейбъл никога не се е съмнявала, че един ден ще преуспеете и няма да се нуждаете от нейната финансова помощ. Предполагаше, че няма да имате нищо против, ако дари парите, които ѝ бяха останали, на любимата ѝ благотворителна фондация.

— Коя е тя?

Джо отново преглътна. Това поне не беше лъжа.

— „Сивите пантери“.

Брад се замисли за миг и се засмя.

— Страхотно! Обзалагам се, че никога не е членувала в тази организация, но би подкрепила идеята, старите хора да се държат за правителството.

Тъй като повечето от приятелите ѝ в квартала бяха активни членове на „Сивите пантери“, Джо понечи да му каже, че има грешна представа за фондацията, но после реши, че не е толкова важно и си премълча.

— Единственото бижу, което нося със себе си, е това. Тя свали пръстена с диаманта от ръката си и му го подаде.

— Останалото се намира в един от сейфовете на банката.

Брад се вгледа в него. Пръстенът бе принадлежал на баба му и тя му го беше завещала, съветвайки го да го запази за бъдещата си съпруга. Спомените отново го връхлетяха. „Боже мой! Толкова много болка, толкова ограбени и осакатени човешки съдби. И за какво?!“ С усилие си наложи да се върне в реалността.

— Благодаря ви.

„Аз бях права.“ Джо се почувства по-уверена в себе си. Планът ѝ беше успял.

— Съжалявам само, че не ви потърсих, докато Мейбъл беше жива...

Ироничната многозначителна усмивка, с която ѝ отвърна Брад, поразклати до известна степен самоувереността ѝ.

— Надявам се, да нямате нищо против, че носих пръстена — рече, колкото да смени темата. — Майка ви не желаше той да стои заключен, а да го носят и да му се радват. Помоли ме да ви предам, че би искала Карен да го носи. А после, ако имате деца, да го дадете на някое от тях...

Това си беше опашата лъжа. Когато Мейбъл ѝ даваше пръстена, изрично я бе предупредила, че „курвата“, за която синът ѝ се е оженил, не бива никога да се докосва до него.

Брад се вгледа в изящния продълговат диамант, повъртя бижутото в ръка и го пусна в джоба си.

— Нямам деца — каза тихо. — И Карен я няма.

— Как така я няма? — възкликна Джо.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Брад се вторачи в нея, изненадан от внезапния ѝ изблик на чувства. „Какво я засяга изчезването на Карен?“ — мина му през ума.

— Не съм я виждал повече от осем години.

— Осем години?! Искате да кажете, че през цялото това време с Мейбъл сте враждували заради нещо, което всъщност не е съществувало?!

Джо отпусна безпомощно ръце. Седмиците, прекарани в безпокойство заради бижутата на Мейбъл, вината, която изпитваше, че държи в себе си нещо, което по право принадлежи на друг, плановете ѝ да открие Карен и Брад — всичко това се бе оказало напразно.

— Не мога да повярвам! И Мейбъл беше инат, но не би могла да стъпи и на малкия ви пръст.

Реакцията на Брад не закъсня. Заговори тихо, но твърдо.

— Не знам как сте успяла и защо изобщо сте си правила труда да ме намерите, но очевидно знаете твърде малко за мен. Всъщност, не бихте и могла да знаете повече.

— Какво да знам?! — почти извика Джо. — Упорит до мозъка на костите! Това е семейна черта. Крушата не пада по-далече от корена си.

Брад остави чашата си на масата, скръсти ръце и се взря в нея. „Това е лудост! Познавам тази жена едва от десетина минути, а тя вече ми чете конско за неща, които не ѝ влизат в работата. И аз си седя и я слушам!“

— Бихте ли ми казала за какво, по дяволите, става въпрос?! Ако случайно сте забравила, госпожице Уилямс, не аз ви потърсих, а вие мен!

Гневът ѝ се изпари също толкова бързо, както се бе появил, и Джоузефин въздъхна уморено.

— Съжалявам, нямах право да ви повишавам тон...

— По-добре да започнем целия разговор отначало — отвърна помирително Брад.

Настъпи неловко мълчание и въздухът се зареди с напрежение. Най-накрая Джо зададе първия хрумнал ѝ въпрос:

— Кой от всичките Брад-Тайлърровци сте вие?

— А колко са общо? — засмя се той.

— Близо осемстотин. И то само в Колорадо и съседните щати.

— Аз съм този от Каспър, щата Уайоминг. Освен, ако няма още някой.

— Доколкото си спомням, беше само един.

Джо отпи от чая си, като през цялото време не сваляше поглед от него. Описанието на Флорънс се бе оказало доста точно. Очите му имаха необикновен цвят — никога не беше виждала такива: черните им зеници бяха опасани от светлосинята ивица на ирисите, която преливаше в тъмносиньо.

— Учудвам се, че в град с размерите на Каспър има достатъчно работа за един архитект — подхвана тя.

— Какво ви кара да смятате, че съм архитект?

— А не сте ли?

— Вие архитектка ли сте?

— Не съм, за бога! Защо решихте така?

— А вие защо решихте, че аз съм архитект?

— Тъй като сте следвал архитектура, просто си помислих...

Джо прехапа устни, но беше твърде късно. Бе се хванала в капана му.

— Имате ли представа колко е смущаващо, когато напълно непознат човек знае всичко за теб?

Тя сви рамене.

— Какво да се прави... Имам чувството, че винаги съм ви познавала. Или поне така се чувствах, преди да ви срещна.

— Трябва да изравним резултата.

— Какво имате предвид?

— Разкажете ми за себе си.

Джоузефин мразеше да говори за себе си, но осъзна, че може би това е единственият начин да го накара да ѝ се довери за връзката си с Карен. Започна неохотно да изброява по-значителните събития в своя живот.

— Преместих се в Боулдър преди пет години да се грижа за баба си, която беше със счупен таз. Така се запознах с Мейбъл. Нейният

апартамент беше срещу бабиния и всеки път, когато тръгнах да пазарувам, проверявах дали Мейбъл има нужда от нещо. Постепенно станахме приятелки...

— Предполагам, че вече не живеете с баба си.

— Тя почина една година след злополуката.

— Съжалявам — рече тихо Брад.

— Минаха четири години оттогава, а тя все още ми липсва.

— Споменахте, че сте се преместила в Боулдър.

— Да, пристигнах от Калифорния. Почти бях завършила последния курс в университета на Лос Анжелис, когато се наложи да дойда тук.

— Защо не се върнахте да продължите следването след смъртта на баба си?

— Това е дълга история.

— Аз не бързам — отвърна съвсем сериозно Брад.

— Баба отначало се възстановяваше бавно, но след първите два месеца вече не се нуждаеше от постоянни грижи, така че имах доста свободно време на разположение. Забелязах, че сладоледеният бар в търговския център отсреща бе започнал да запада, и споделих това с баба. Според нея затварянето на заведението щяло да бъде голям удар за нейните приятелки, защото то беше любимото им място за срещи. Накратко казано, поех сладоледения бар в свои ръце и започнах бизнес.

— И?

— Зависи дали измерваш богатството си в приятели или в злато.

— Значи не ви е провървяло със сладоледа, както сте очаквала?

— Меко казано. Нямах как да стане това с клиентелата, която имах. Успях само да привлека някоя и друга група студенти, които минаваха покрай моя бар. Рядко се случваше да направя голям оборот. Общо взето, да продаваш сладолед в тази част на Боулдър, означава да работиш само за собствено удоволствие. Но криво-ляво съумях да се задържа на повърхността — добави Джо с нотка на гордост.

— Обмисляла ли сте възможността да продадете заведението и да се върнете в университета?

— Често си мисля за това — призна си тя.

— И какво ви спира?

— Съзнавам, че моите приятели няма къде другаде да отидат.

Джо прочете в погледа му нещо като насмешка и веднага парира:
— Почакайте малко. Преди да ме вземете за твърде сантиментална или за алтруистка, знайте, че много повече съм взела от тези хора, отколкото съм им дала от себе си.

— Значи заради приятелите си работите на загуба? — поклати укорително глава Брад. — Не е много практично. Между другото, не сте ли гладна?

Изненадана от внезапния обрат на разговора, Джо не можа да му отговори веднага. Остана неподвижна няколко секунди, а после кимна мълчаливо.

— Аз направо умирам от глад — рече той и стана. — Какво ще кажете за италианска кухня? Откакто напуснах Боулдър, не съм вкусвал добра италианска храна. Надявам се, че в „Лийнинг Тауър“ все още сервират онази невероятно вкусна лазаня. Цял следобед си мечтая за една голяма чиния от нея.

Джо се засмя.

— Преди три дни „Лийнинг Тауър“ все още работеше и не вярвам да има никакви проблеми. Може би италианската кухня ще ви задържи тук още известно време.

— Преди три дни? — намръщи се Брад. — Но щом сте била там само преди три дни, не мога да искам от вас да ми правите компания.

— Не се безпокойте. Само трябва да се преоблека.

— Изглеждате чудесно и така.

Тя му хвърли бърз, многозначителен поглед, за да му покаже, че не споделя мнението му, и се запъти към спалнята.

— В хладилника има още чай. Обслужвайте се — каза, докато затваряше вратата зад себе си.

Брад влезе в кухнята, отвори хладилника и се усмихна. Един негов приятел, поддържаше тезата, че ако искаш да разбереш какво представлява даден човек, просто надникни в хладилника му. На най-горната полица една до друга бяха наредени кутийки с диетична кола, пакет понички, опаковка прясно сирене, броколи и мляко. Очевидно Джо бе от хората, които често влизат в конфликт със самите себе си. Разумна, но понякога импулсивна. Държеше на хубавата си фигура, но сигурно и често посягаше към лакомствата. Броколите все още не бяха запечатани, докато поничките бяха почти на свършване.

Брад си наля чай и се върна в дневната. Десет минути по-късно се появи Джоузефин и оповести, че е готова. Беше си облякла жълта муселинова рокля, която правеше косата ѝ да изглежда сякаш обляна в слънчева светлина, а кожата ѝ — златисто бронзова. Брад ѝ хвърли очарован поглед и тя поруменя. А фактът, че през тялото ѝ премина някаква особена тръпка, я накара да се изчерви още по-силно. „Наистина ли беше толкова отдавна, когато за последен път мъж ме погледна с открито възхищение, та сега се чувствам толкова уязвима?“

— Можем да тръгваме...

Джо се пресегна за чантата си и се запъти към вратата, като мислено се помоли Брад да не забележи смущението ѝ.

Той се изправи и я последва.

Джоузефин отвори вратата на апартамента си и се озова лице в лице с Ейми.

— О, радвам се, че те заварих, преди да излезеш... — бързо каза тя. — Исках да те помоля да ми дадеш рецептата за сладкото от праскови... но ще ти се обадя по-късно. Между другото, кога ще се прибереш? — добави Ейми с престорено наивен вид.

Джо се оказа напълно неподготвена за странното ѝ държание.

— Аз... не съм сигурна.

— Долу-горе? И без това ще стоя будна до по-късно.

Джо вдигна очи към Брад, но той само сви рамене.

— Ще се върнем преди полунощ — обърна се отново към Ейми.

— Чудесно. Утре сутринта ще започна рано с консервните. Е, приятна вечер.

Ейми се засмя нервно и отстъпи назад към апартамента си.

— Ще се видим пак около полунощ.

Джо я изгледа озадачена, махна ѝ с ръка и заслиза по стълбите.

— Вашата приятелка винаги ли ви пази толкова старателно? — попита я Брад, щом излязоха на улицата.

— Да си призная, да. Изглежда в мен има нещо, което кара околните да си мислят, че ако не се намесят в живота ми, аз съм загубена.

— Вероятно защото твърде лесно се доверявате на хората, а това е опасно.

— Защо да е опасно?

— Не ви ли мина през ума, че щеше да бъде по-благоразумно да използвате кутия в пощенски клон, вместо да давате домашния си адрес, когато изпратихте онези осемстотин писма?

— О, не започвайте и вие, моля ви!

— Не съм изненадан от факта, че не съм първият, който го споменава.

— Всички кутии в пощенския клон бяха заети за два месеца напред.

— Защо тогава не използвахте адреса на бара?

— Мислих по този въпрос, но ми се стори неуместно.

— Учудвам се само, че не държите бижутата в апартамента си.

Джо смутено си премълча.

— В банката са, нали?

— Разбира се, че са в банката...

Преди време Ейми беше изпаднала в истерия, когато бе разбрала, че Джоузефин ги е скътала в килера, увити в стар шал, и насила я бе накарала да ги отнесе в банковия сейф.

Брад се спря на ъгъла и лицето му придоби замислено изражение. Спомените го връхлетяха като рояк пчели — някои обещаващи сладостта на меда, други — пареща болка.

— Какво има? — попита Джо.

— Израснах хей там отсреща.

Много от сградите в този район се считаха за исторически и архитектурни паметници. Къщата, която Брад посочи, беше една от най-големите и най-хубавите.

— Красива е.

— Прадядо ми дошъл в Колорадо без пукнат грош. Натрупал състояние от сребърните мини и се заселил в Боулдър. Построил тази къща и започнал да си търси невеста.

— Мислех, че по този край хората постъпват обратно — първо невеста, а после къща.

— Ако бяхте видяла снимка на прадядо ми Тайлър, щяхте да разберете причината да постъпи така.

— Да си привлекателен не е достатъчно — усмихна се Джо.

— Особено, ако не си и богат — намигна ѝ Брад. Изчакаха светофара на кръстовището да светне зелено и пресякоха улицата.

— Вашето семейство кога продаде къщата?

Брад не отговори веднага.

— До днес не знаех, че е била продадена — рече най-сетне. — Никога не съм допускал, че би могла да принадлежи на други хора.

— Съжалявам, беше глупав въпрос... — смънка Джо.

Той сложи ръка на рамото ѝ и усети как топлината ѝ проникна в тялото му.

— Няма за какво да се извинявате. Не би трябвало да се изненадвам от нищо, което майка ми е направила или не е успяла да направи през последните десет години.

Брад присви очи.

— Всъщност фактът, че е променила мнението си относно Карен и е оставила бижутата си на мен и на нея, наистина ме изненада. По-точно, направо ме потресе.

— Флорънс сподели с мен, че преди години Мейбъл е била друг човек.

— Има моменти, когато се съмнявам дали този „друг човек“ изобщо някога е съществувал. Може би тя тогава просто е успявала да контролира истинската си същност заради баща ми.

Джо пребледня от горчивината в гласа му.

— Тази жена съществуваше, Брад. Аз я познавах...

— Може би, но всъщност това вече няма значение, нали?

„Какво ли му е сторила Мейбъл, че дори и след смъртта ѝ не може да ѝ прости?“ — запита се тя.

— Знайте, че ако не се отърсите от омразата, един ден ще свършите също като майка си.

Брад пхна ръце в джобовете си.

— Говорите ми като проповедник. Очаквах повече от вас, Джо.

— Защо?

Обзе я внезапен гняв. „Какво право има да ме съди!“

— Познавате ме само от един час, а това е твърде кратко време...

Гневът ѝ се примеси с чувство на вина.

— О кей... Да кажем, че и аз не ви познавам кой знае колко добре.

— Вие разполагате с мнението на една жена, чийто възглед за света беше изцяло променен, когато съпругът ѝ почина. И това е всичко. Аз вече не съм онзи човек, който напусна този град преди осем години, и няма да ви позволя да мислите за мен като за същия човек.

— Не съставих мнението си за вас само по думите на Мейбъл. Флорънс също ми помогна. Освен това смятам, че имам добър усет за човешките характери. А това, което разбрах досега е, че сте упорит и озлобен човек. Откакто сте тук, не сте направил нищо, за да ме накарате да променя мнението си.

Брад се спря и нервно прокара пръсти през косата си.

— Да не би да ви е станало навик да се промъквате в живота на другите без покана?

Джо се почувства така, сякаш ѝ бе ударил плесница.

— Идеята да вечеряме заедно не беше разумна — каза тихо и се отдръпна. — Защо не отидете сам? Аз ще се прибера в апартамента си. Можем да се срещнем в понеделник сутринта пред банката.

Той се пресегна, хвана я за ръката и се взря в очите ѝ.

— Знам, че няма да ми повярвате, но обикновено съм много полюбезен. Ако обещава да не ви дразня повече, ще обмислите ли отново предложението ми за вечеря?

Вътрешният ѝ глас я предупреждаваше, че ще направи грешка, ако остане с него дори само един час. Вътрешният ѝ глас никога не я подвеждаше.

— Моля ви — нежно настоя Брад.

Джо го погледна и от гърдите ѝ се изтръгна въздишка.

— Добре. Но първо ще установим някои основни правила.

Той се намръщи.

— Какви правила?

— Няма да се правя на психолог, ако престанете да избухвате всеки път, щом спомена нещо, свързано с миналото ви.

— Това ли е всичко?

— Засега. Междувременно можем да добавим и други.

— Трябва ли да подписвам споразумението?

— Думата ви ще ми бъде напълно достатъчна.

— Тогава я имате. Трябва обаче да ви кажа, че ако скоро не стигнем до ресторанта, ще се наложи да ме носите. Вече направо умирам от глад.

— Ами тогава да побързаме, защото не съм сигурна, че ще се справя с такава грамада.

След вечерята Брад я изпрати до вкъщи и Джо го покани на кафе. Вече бяха преминали на „ти“ и бяха успели да предотвратят всякакви конфликти, като се придържаха към безопасни теми на разговор. Брад ѝ бе разказал за строителната си компания в Уайоминг и за плановете си да я разшири. Джо пък го бе развеселила със спомени от детството си в Колорадо Спрингс и от студентските си години в Лос Анжелис.

На прага на апартамента ѝ Брад си помисли, че след три безсънни нощи вече отдавна би трябвало да си е в леглото. Но никак не му се искаше тази вечер да свърши и той я последва в дневната.

— Настанявай се — каза му Джо и се отправи към кухнята.

Брад се разположи удобно на дивана и когато тя се върна с поднос, върху който имаше две чаши димящо кафе, вече спеше дълбоко.

Джоузефин понечи да го събуди, но после размисли и се отказа. Извади едно одеяло от килера и го зави с него. След малко на входната врата се почука. Втурна се да отвори, удари пръста на крака си в масичката и прехапа устни, за да не извика от болка. Брад не се помръдна. Очевидно беше толкова уморен, че дори и топ да гръмнеше, пак нямаше да го чуе.

Открехна вратата и се озова лице в лице с Ейми, която тъкмо се канеше да почука отново.

— Започнах да се безпокоя. Минава полунощ.

— Всичко е наред — отвърна Джо и се насили да се усмихне, но нищо не се получи. — Легни си спокойно...

— Какво ти става?

— Ударих си пръста... Мисля, че е счупен.

— Дай да погледна. Кой пръст?

— Палецът.

Ейми внимателно побутна пръста ѝ, после се изправи и огледа дневната.

— По дяволите! — изсъска тя. — Още един натрапник. Да не би да е останал без пукната пара и да не може да отиде на хотел?

— Просто е изморен. Заспа, докато приготвя по едно кафе. Сърце не ми даде да го събудя.

— Заради моето душевно спокойствие ще ми кажеш ли поне какво му е толкова чудесното и американското на този приятел, за да не се притеснявам за теб и да заспя спокойно.

— Той е по-специален мъж, скъпа. Повярвай ми.

Ейми се взря в приятелката си, опитвайки се да реши какво да предприеме.

— Ще бъда отсреща, ако имаш нужда от мен.

— Окей. Между другото, все още ли искаш рецептата за сладкото от праскови? — запитва я дяволито Джо.

— Това беше най-доброто, за което можах да се сетя.

— Е, не беше върхът, но все пак ти благодаря.

— На твое разположение съм по всяко време. В края на краищата, кой ще се грижи за теб, ако не аз?

Джо имаше готов отговор, но си премълча. Пожела на Ейми лека нощ и затвори вратата. Минавайки покрай хъркащия Брад на дивана, се наведе и оправи смъкналото се одеяло. Хвана се, че задържа ръката си върху рамото му по-дълго от необходимото, и рязко я отдръпна.

Замислено се отпрати към спалнята.

ПЕТА ГЛАВА

Флорънс Пикфорд погледна през прозореца на апартамента си шумолящите листа на дърветата и се запита дали този безобиден ветрец нямаше да се обърне в един от типичните за Боулдър силни урагани. На повече от хиляда и петстотин метра над морското равнище, разположен между Скалистите планини на запад и обширните пасища на изток, градът бе сполетяван от всякакви природни стихии. Тук вятърът понякога достигаше скорост от сто и шестдесет километра в час, затова недалеч от града съвсем основателно беше създадена лаборатория на Центъра за атмосферни изследвания.

Лабораторията беше последното място, където съпругът на Флорънс, Едуард, беше работил. Той беше добър и любещ съпруг, но не мислеше много за бъдещето. Когато умря преди десет години, Флорънс не бе останала много изненадана, узнавайки, че разполага само с малка пенсия и социална осигуровка. При това, щеше да се прости с пенсията си, ако се омъжеше повторно.

След нелепата смърт на Едуард от сърдечен удар, Флорънс изпитваше единствено мъка от загубата на скъп другар в живота. Но постепенно бе започнала да я гнети и самотата.

И един ден срещна мъжа, който отново внесе светлина в дните ѝ и вълшебство в нощите ѝ. Хауърд Уейклин разпалваше в нея страст, която тя напразно се опитваше да превъзмогне. Дори когато го зърнеше отдалеч, копнееше за него и този копнеж я изгаряше до късно през нощта.

Но да живеят заедно, без да са сключили брак, беше немислимо. Така и не се решиха да направят тази стъпка. Спираше ги натрапчивата мисъл, как ще реагират техните деца и внуци на идеята, хора в преклонна възраст да живеят в грях. Страхуваха се и от скандала, който неизбежно щяха да предизвикат сред приятелите си.

Когато напрежението от създалата се ситуация ставаше твърде голямо, за да го понесат, те бяха принудени да престанат да се виждат.

Но самотата се оказваше по-непоносима от това напрежение, така че разделите им не бяха продължителни.

Обикновено Флорънс успяваше да се справи с тази ирония на съдбата, но имаше дни като този, когато чувството на безсилие ставаше ужасно. Дори дългата разходка тази сутрин не бе я разведрила.

Тъкмо се отдръпваше от прозореца, когато видя Джо Уилямс да се приближава на велосипед към сладоледения бар. Вятърът се заигра с полата ѝ, докато слизаше от велосипеда, и разкри елегантното ѝ дълго бедро. „В днешно време сигурно е прекрасно да си млад“ — помисли си Флорънс и продължи да наблюдава как приятелката ѝ отключва вратата на заведението и влиза вътре. Именно Джо беше „лекарството“, от което се нуждаеше в този момент. Решително грабна сакото на кафявия си костюм и тръгна към бара.

Джоузефин дочу почукване по външната врата и за миг си помисли, че може да е Брад. Когато се събуди тази сутрин, него го нямаше в дневната. Беше ѝ оставил бележка, в която ѝ благодареше за приятно прекараната вечер, извиняваше се, че е заспал в апартамента ѝ, и я уведомяваше, че е отседнал в „Хилтън“. Бе пропуснал обаче да ѝ предложи да се срещнат отново преди понеделник, когато трябваше да се видят в банката.

Джо изпита едновременно и разочарование, и радост, когато видя кой е посетителят ѝ.

— Влез, Флорънс. Какво те води насам толкова рано?

— Не издържах повече затворена вкъщи, та реших да мина и да ти помогна, с каквото мога.

— Винаги ще приема твоята помощ и твоята компания. Идваш тъкмо навреме. Имам толкова много въпроси, на които само ти можеш да ми отговориш.

Флорънс я изгледа изпитателно.

— Имаш новини от Брад, нали?

Джо направи кисела физиономия.

— Надявам се, че приемаш това в прекия смисъл. Ти си дяволски умна и никой не може да те заблуди.

Флорънс се засмя.

— Може и да не съм съгласна с теб, но ми харесва, когато ме ласкаеш, Джо.

— Нямам намерение да те лаская.

— Е, разкажи ми за Брад. Как е той? Има ли деца? Къде живее? Как е Карен? Двамата повярваха ли на версията, че Мейбъл им е завещала бижутата?

Джоузефин си пое дъх и започна да отговаря на въпросите ѝ.

— Тъй като се запознах с него едва вчера, не мога да ти кажа дали е такъв, какъвто е бил някога, но ми се струва, че сега се справя добре.

— Той е тук? В Боулдър?

— Да, и ще остане до понеделник.

— Ами Карен?

— Брад и Карен никога не са били женени, Флорънс.

— Не са били женени?! Не разбирам тогава защо той не се върна.

— И аз бих искала да знам. Всеки път, когато се опитвах да насоча разговора ни към връзката му с Карен, Брад сменяше темата. Разказах му за себе си, като се надявах, че и той ще ми се довери, но всичко беше напразно.

Джо потръпна при спомена за предната вечер.

— Разказах му как ме изключиха в трети клас, защото набих Томи Палсън. Признах си, че съм си смукала палеца до петгодишна и че съм носила скоби на зъбите в гимназията. А какво мислиш, че успях да изтръгна от него? Научих само, че притежавал строителна компания в Каспър, щата Уайоминг. Не беше честно!

— Аз ще ти помогна — усмихна се Флорънс. — Доколкото ми е известно, Брад не си е смукал пръста и не е бил никого. Ако пък го е правил, не е бил изключван от училище за това. И със сигурност знам, че не е носил скоби на зъбите.

— Сега трябва ли да се чувствам по-добре?

— Впрочем, Брад бяга от къщи няколко пъти.

— Кой знае защо, това не ме учудва. Къде се е скитал по време на бягствата си?

— В планината. Връщаше се след няколко дни и понасяше наказанието си безмълвно. Никога не даваше каквото и да било обяснение.

Джо се замисли над това, което Флорънс току-що ѝ беше казала.

— По дяволите! Нима може една жена да причини толкова много мъка!

— Брад ще се разстрои, ако разбере, че го съжеляваш. На него не му е нужно съжаление. Той е един много умен млад мъж и винаги намира начин да се справи с положението.

— Децата не трябва да преуспяват въпреки родителите си, а благодарение на тях.

— В един идеален свят — може би.

— Е, цяла сутрин ли ще говорим само за Брад? Как са Хауърд и неговата прекрасна внучка?

— Доколкото знам, първите им двадесет и четири часа заедно са минали без особени проблеми. А днес най-големият внук на Хауърд — онзи, който живее в Денвър — ще се отбие, за да вземе Сенди и да я заведе в Естес парк да пояди.

— Тя сигурно много се зарадва. На тази възраст всички момичета са влюбени в конете.

Като привършиха с новините около Хауърд и Сенди, двете поведоха разговор за приближаващите местни избори. След това, продължавайки да се занимават с приготвянето на сладоледа, обсъдиха и уводната статия в сутрешния вестник.

— Флорънс, много се радвам, че идваш да ми помагаш — рече накрая Джо, надявайки се, че думите ѝ не са прозвучали снизходително.

— Бъди по-внимателна с подобни изказвания, скъпа. Моето присъствие може да ти стане досадно.

Джо тъкмо се канеше да протестира, когато звънчето на входната врата оповести пристигането на гост. Беше Хауърд Уейклин.

— Дай да те огледам, Хауърд — усмихна му се Джоузефин и го поведе към задната стаичка. — Искам да проверя дали Сенди вече те е изтощила.

— Това не е по силите на едно единадесетгодишно хлапе.

— Сенди замина ли? — поинтересува се Флорънс, след като отвърна на поздрава му.

Той кимна.

— Ще се върне късно вечерта. Отбих се до апартамента ти, но те нямаше. Искам да те поканя на представлението на „Макбет“ тази

вечер. Семейство Макей няма да могат да отидат и ми преотстъпиха билетите си.

— Тъкмо „Макбет“ ли? — въздъхна Флорънс. — В чудесно настроение съм и не бих искала да си го развалям.

— Това означава ли, че отхвърляш поканата ми?

Преди тя да успее да му отговори, входната врата се отвори отново. Джо се показа от сервизното помещение и сърцето ѝ се качи в гърлото. На прага бе застанал Брад.

Носеше избелели джинси и пъстра тениска, под която се очертаваха силните му мускули.

— Това не е същият град, който напуснах преди осем години — заяви той. — Има една дузина заведения за сладолед и също толкова търговски комплекси. Доста се повъртях, докато намеря този бар.

— Телефона го има в указателя — уведоми го Джо, като се стараеше да не издаде удоволствието си, че отново го вижда. — Можеше първо да звънеш.

С периферното си зрение Брад улови някакво движение встрани от него. Обърна се към плота и срещна любопитния поглед на Флорънс Пикфорд. На лицето му моментално разцъфна широка усмивка.

— Как си, Брад? — рече тя, отвърщайки на усмивката му.

— Благодаря, добре съм.

Брад се приближи се до нея и я прегърна.

— Много време мина, Флорънс... Липсваше ми.

— Годишите са ти се отразили добре. Изглеждаш великолепно.

— Ти какво би казала на това? — обърна се той към Джо.

— Аз ли? Бих казала „благодаря“.

— Бих искала да се запознаеш с един човек, Брад — кимна Флорънс към Хауърд. — Той е мой много добър приятел и познаваше майка ти. Хауърд, това е Брад Тайлър, синът на Мейбъл. Брад, това е Хауърд Уейклин.

— Радвам се да се запозная с вас, сър.

Хауърд пристъпи напред и пое протегнатата ръка на Брад.

— Приличам на баща си — каза Брад, забелязвайки малко озадаченото му изражение.

— Съжалявам, че не съм имал удоволствието да се срещна с него. Флорънс често ми е разказвала какъв чудесен човек е бил баща ви.

— Благодаря, сър. Извинявай, Джо, ако съм попречил на работата ти. Надявах се, че ще можеш да ме поразведеш наоколо, но виждам, че си много заета, така че няма да ти отнемам повече време.

— Имам прекрасна идея — заяви Флорънс, преди Джо да успее да си отвори устата. — С Хауърд можем да се погрижим за заведението, а вие двамата се разходете. Аз ще заключа довечера.

Джо не знаеше какво да каже. Приятелката и буквално я тикаше в ръцете на Брад.

— Има ли някакъв проблем с предложението на Флорънс? — попита той.

— Не...

— Тогава?

— Сигурна ли си, че искаш да направиш това, Флорънс? А ти какво ще кажеш, Хауърд? Нали имахте някакви планове за тази вечер.

— Не бих пропуснал възможността да остана с Флорънс — отвърна съвсем сериозно Хауърд.

— Е тогава всичко е наред. — Джо развърза престилката си и я преметна през врата му с елегантен жест. — Ако възникнат някакви проблеми, просто затворете бара.

— Не съществува проблем, който двамата с Хауърд да не можем да разрешим — вметна Флорънс. — А сега тръгвайте и не се притеснявайте за нас. Всичко ще бъде наред.

Брад се наведе и я целуна по бузата.

— За мен ще бъде удоволствие да вечеряме заедно утре. Имаме да си кажем толкова много неща. Ще намериш ли време за мен?

— Сигурна съм, че може да се уреди нещо. В колко часа?

— Седем и половина.

— Ще бъда готова. Живея в жилищния комплекс отсреща — апартамент 413.

Джо се обърна към Хауърд.

— Опитай се да убедиш Флорънс да отидете на театър. Ще затворите по-рано. И без друго, след седем няма наплив на клиенти.

После погледна Брад.

— Идвам веднага. Само да си взема чантата.

Щом Джо изчезна в задното помещение, Хауърд се прокашля и започна:

— Бих искал да изразя моите съболезнования относно майка ви, Брад. Сигурно ви е било трудно да приемете вестта за нейната смърт след толкова време.

В ума на Брад изникнаха няколко отговора. Спря се на най-простия от тях:

— Винаги е трудно, когато разбереш, че някой близък човек е починал. И да бях научил по-рано, това нямаше да промени нещата.

Флорънс преглътна напирещите в очите ѝ сълзи.

— Всичко наред ли е? — попита появилата се с чанта в ръка Джоузефин.

— Ще бъде, ако тръгнем по-скоро — усмихна ѝ се Брад.

Тя огледа изпитателно Флорънс и Хауърд.

— Давам ви последен шанс да промените решението си. Сигурни ли сте, че искате да прахосате съботния ден, затворени тук?

— Напълно сме сигурни — отвърна Хауърд. — Но не знам дали ще ни хареса, ако продължавате да се въртите наоколо.

— В такъв случай, мисля, че е по-добре да тръгваме Брад, преди да са размислили.

ШЕСТА ГЛАВА

Половин час по-късно вече се намираха на няколко километра от Боулдър и пътуваха през каньона.

— Мислех, че искаш да ти покажа града — вметна Джо.

Свали страничното стъкло и се облегна назад. Топлият юлски вятър се заигра с косата ѝ и нежно погали лицето ѝ.

— Тази сутрин установих, че завръщането вкъщи е много трудно, отколкото предполагах. Затова имах нужда от някого. Надявам се, че не те отегчавам.

Джо преглътна. Неговата откровеност я свари напълно неподготвена. „Върви ми, няма що — помисли си тя. — Първо Флорънс, а сега и Брад.“

— Разбира се, че не — отвърна предпазливо.

Беше малко объркана от поведението му. Брад ту се държеше хладно и сдържано, ту изпадаше в откровения.

— Какво се случи между теб и Карен? — запита го директно.

Явно за да спечели време, той се пресегна и извади от жабката слънчеви очила. Избърса ги в ризата си, погледна през тях и като се убеди, че са достатъчно чисти, започна да ги намества на носа си.

— Това е дълга история. И не много интересна...

— Аз не бързам.

Брад отби на банкета и спря.

— Хайде да се поразходим — предложи той.

Мълчаливо излязоха от пикапа и тръгнаха по каменистата пътека. Скоро до слуха на Джо достигна шум от падаща вода. След още стотина метра пред очите ѝ се разкри и самият водопад.

— Прекрасно е! — възхити се тя и се спря, за да се наслади на гледката.

Брад застана до нея.

— Известно ли ти е, че Боулдър е единственият град в Америка, който се снабдява с вода от собствен ледник?

— Не — призна си Джо.

Той обходи с поглед планинските склонове.

— Едва вчера разбрах колко много ми е липсвало Колорадо — каза тихо.

— Чувствах се по същия начин, когато семейството ми напусна Колорадо Спрингс и се пресели в Калифорния — усмихна се Джо.

Брад ѝ подаде ръка и отново тръгнаха. Стигнаха до една голяма скала. Той се наведе, почисти я от боровите иглички, които бяха нападали върху нея, и направи знак на Джо да седне. Тя се настани удобно и замижа срещу слънцето. Наоколо ухаеше на бор и на влажна земя.

— Тук е много красиво — промълви Джо. — Не ми се случва често да излизам извън града. Благодаря ти, че ме доведе.

— Аз ти благодаря, че дойде — отвърна Брад и приседна до нея. — Това беше мястото ми за размисъл. Когато нещо ме тревожеше, по някакъв начин се добирах дотук и решавах проблема.

— И аз си имах такова местенце — едно дърво, на което обичах да се катеря, когато исках да остана сама. Беше в предния ни двор, но никой не се сещаше да ме потърси там. Забелязал ли си, че хората рядко поглеждат нагоре?

— Вярно е. Когато работниците на строежа свършат работата си за деня, аз се качвам горе да проверя какво са направили и ставам невидим за тях.

— Така можеш да дочуеш някой интересен диалог.

— И това се случва.

Джоузефин отново затвори очи. Нещо пролази по бузата ѝ и тя, мислейки, че е насекомо, махна с ръка, за да го пропъди. Но ръката ѝ срещна тази на Брад, който държеше борова игличка.

— Не се бой, няма да заспя — усмихна му се.

— Имаш прекрасна кожа.

Джо се понамръщи, объркана от неочаквания обрат на разговора.

— Ако харесваш лунички... — отвърна смутено.

— Харесвам, и то много.

Приятна топлина нахлу в гърдите ѝ. Знаеше, че това беше просто комплимент, но кой знае защо тялото ѝ реагира импулсивно. Изправи се и изпъна полата си.

— Ако имаше някакъв начин, щях да ти дам една дузина от тях. Особено от тези на носа.

— Да не би да имаш среща довечера? С приятел или нещо такова.

— Какво имаш предвид под „нещо такова“?

— Имам предвид...

— Забрави го. Няма значение.

— Учудвам се, че не си омъжена.

— Какво чудно има, по дяволите?!

Брад осъзна, че бе стигнал твърде далеч, и се опита да поправи грешката си.

— Всъщност дали си омъжена или не, не ми влиза в работата. Съжалявам, че повдигнах този въпрос...

— Няма защо да се извиняваш — прекъсна го Джо. — Готова съм да отговоря на всички твои въпроси, но при условие, че ми разкажеш за Карен.

— Не мога да разбера интереса ти към моя живот.

— Ако ти кажат, че Пепеляшка и очарователният принц не заживели щастливо в края на приказката, не би ли поискал да узнаеш защо?

— Честно казано, не.

— Това означава, че се интересуваме от различни неща.

Брад взе една пръчица, клекна и започна да рисува кръгчета върху влажната почва пред краката си.

— С изключение на няколко частни детективи, през тези осем години не съм говорил с никого за Карен.

— Въпреки всичко, имам чувството, че тя и сега е част от твоя живот, както е била някога.

— Какво те кара да мислиш така?

— Начинът, по който реагираш всеки път, щом се спомене името ѝ.

— Това е защото връзката ни е нещо незавършено... като недочетена книга. Нашите взаимоотношения останаха без епилог.

— Защо нае частни детективи?

Брад въздъхна дълбоко.

— Три дни преди края на последния семестър се прибрах у дома да убедя майка си да присъства на церемонията по случай завършването на колежа. Времето си прекарахме в спорове, относно

намерението ми да се оженя за Карен, веднага щом си намеря подходяща работа.

Брад рязко стана, направи няколко нервни крачки и хвърли пръчката в потока.

— Злоба ще бъде твърде мека дума за онова, което изпитвахме аз и майка ми един към друг през онези дни.

Джо пребледня. Осем години бяха изминали оттогава, а споменът за случилото се очевидно все още му причиняваше голяма болка.

— Сигурно е било ужасно и за двама ви...

Той се изсмя презрително.

— Въпреки всичко, което си наговорихме тогава, заминах с надеждата, че някой ден ще успея да я накарам да промени мнението си за Карен.

Джо вече не беше толкова сигурна, че иска да чуе останалото.

— Когато се върнах в Айова, Карен не ме посрещна на летището. Никой не вдигаше телефонната слушалка и в апартамента ни. Живеехме заедно вече година и половина. Помислих си, че може би е на път. Три часа по-късно взех такси и се прибрах. Нейните вещи и вещите на Трейси бяха изчезнали. По нищо не личеше къде може да са отишли. Като че ли никога не бяха съществували.

Брад се усмихна горчиво.

— Дотогава не бях осъзнал, съм приел Трейси като свое дете.

— Разбра ли как и защо Карен си е отишла?

— Разбрах само защо. Или поне аз смятам, че това е причината. Един от детективите, които бях наел, проследил някакъв мъж, който бил забелязан в апартамента на майка ми. Да направи такова нещо беше тъкмо в нейния стил. „Намери слабото място и атакувай“ — беше девизът ѝ. Докато аз съм бил в Боулдър и съм се опитвал да се помирят с нея, тя изпратила мъжа в Айова Сити да убеди Карен, че не е достойна за фамилията Тайлър. Беше го измислила много хитро. Напускайки ме, Карен имала ясното съзнание, че това е единственият начин да ми докаже, че наистина ме обича.

„Нищо чудно, че враждата е продължила през всичките тези години. Липсващите парченца от пъзела си дойдоха на мястото“ — рече си Джо.

— Значи си сигурен, че Мейбъл стои зад всичко това?

— Напълно съм сигурен.

— И никога не откри Карен?

— Никога. Но това е минало. Научих се да живея без Карен. Надявам се — тя също.

— Но вие официално не сте слагали край на отношения си, нали?

— Оттогава знам, че съдбата невинаги е благосклонна към нас.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че Карен е просто един горчив спомен?

— Не. Това, което се опитвам да ти кажа, е, че отдаваш прекалено голямо значение на тази история. Нима в твоето минало няма неща, които би променила, ако можеше?

Въпросът му я накара да се замисли.

— Струва ми се, че не...

— Мнението ти за мен не е много ласкателно — мъж, който живее в миналото и няма достатъчно кураж да се справи с настоящето си.

Кой знае защо, Брад трябваше на всяка цена да убеди Джо, че греши, че Карен не се бе превърнала в идея фикс за него.

— Предпочитам да се смятам за по-силен и по-упорит.

— Бил ли си женен или сгоден за някоя друга жена след Карен?

Раздразнението му се превърна в гняв.

— Ако те интересува сексуалния ми живот, просто попитай. Не се притеснявам да говоря за това.

Погледът му се плъзна по тялото ѝ, задържа се на гърдите ѝ, после се спусна към бедрата, които предизвикателно изпъваха тясната ѝ пола.

— Приличам ли ти на мъж, който би се обрекъл на отшелничество в продължение на осем години?

— Какво общо има начинът, по който изглеждаш, с това дали можеш или не да се обвържеш с някого? — запита нервно Джо, неспособна да прикрие ефекта, който думите му предизвикаха у нея.

Седна и придърпа полата върху коленете си.

— Откога да си грозен е необходимо условие, за да станеш монах?

Брад отвърна на предизвикателството ѝ, без да мисли за последствията. Хвана я за китките, изправи я срещу себе си и я целуна. Устните му бяха твърди и сухи.

Някаква струна звънна в него и той се сепна. Вероятно от събудилия се копнеж за миг му се стори, че държи в прегръдките си не Джо, а Карен. Потърси ръцете ѝ и ги положи на раменете си.

Джо усети промяната у него. Гневът му бе отстъпил място на желанието. Устните му станаха меки и ласкави, а дланите му чувствено погалиха гърба ѝ.

„Нямам право да го насърчавам да прави това...“ мина ѝ през ума. Понечи да се отдръпне, но последва нова жадна целувка. И още една, и още една... Джо неволно прошепна името му и от гърлото ѝ се изтръгна тих стон. Направи опит да се пребори с обзелото я чувство, но се оказа, че не ѝ бяха останали сили да се съпротивлява. Доста отдавна бе целувана с такава страст за последен път.

В този миг в съзнанието на Брад просветна сигнална лампичка и той изведнъж се върна в реалността. В обятията му не тръпнеше Карен, а Джоузефин Уилямс — младата жена, която познаваше едва от двадесет и четири часа.

Пусна я, отстъпи крачка назад и сви рамене.

— Не знам какво да кажа. При създалите се обстоятелства „съжалявам“ ще прозвучи твърде глупаво.

Джо не смееше да го погледне. Беше доста объркана от факта, че бе отвърнала импулсивно на целувката му. Тъй като не ѝ хрумна да направи нищо друго, седна отново на камъка и започна да човърка нещо по сандалите си.

— Не биваше да ги обувам за тази разходка — измънка под носа си. — Обикновено имам усет за такива работи...

Брад коленичи пред нея и повдигна брадичката ѝ.

— Да се преструваме, че нищо не се е случило между нас, няма смисъл.

Тя се помъчи да се отскубне, но Брад я държеше здраво.

— Не е необходимо да ми се извиняваш — намръщено отвърна Джо. — Аз трябва да ти се извиня.

Той бавно разхлаби хватката си. Сърцето му все още препускаше лудо, а тялото му изгаряше от желание. „Не бива да я докосвам!“ — зарече се мислено.

— Вместо да си губим времето в спор кой на кого дължи извинение, защо просто не си поделим вината? Тогава може би ще успеем да забравим за случилото се.

Джо не беше сигурна дали някога щеше да забрави чувството, което я бе обзело в обятията му. Насили се да се усмихне.

— Дори няма да ме накараш да обещаая, че ще спра да те тормозя с въпросите си?

Брад отвърна на усмивката ѝ.

— Нали вече не съществуват тайни помежду ни.

Имаше усещането, че от плещите му се смъкна огромен товар. Готовността ѝ да забрави случилото се току-що сякаш направи така, че денят да изглежда по-слънчев и по-ведър. Звукът от падаща вода му подсказа идея.

— Имаш ли въдица? Не съм ловил риба от години.

Джо премигна. Брад непрекъснато ѝ поднасяше изненади.

— Нямам, но Хауърд Уейклин има. Сигурна съм, че би ти заел една от своите.

— Някога изпитвала ли си желание да ловиш риба?

— Струва ми се, че не.

— Тогава какво ще кажеш за една разходка до Сентръл Сити?

— Но защо избра точно Сентръл Сити?

— Един мой стар приятел на име Карл Висенъор има там магазин за захарни изделия. Мисля, че му дължа една визита. Отдавна не сме се виждали.

— Помоли ме да ти покажа града, а вместо това ме водиш по разни места, където никога не съм била.

— Обичаш ли да разглеждаш антики и да посещаваш музеи?

— Да, но най-много обичам сладки лакомства.

— Да вървим тогава.

— Почакай за минутка да си събуя сандалите. Няма да ме издържат до пикапа, а да не говорим за Сентръл Сити.

— Не можеш да вървиш боса чак до колата.

— Искаш ли да се обзаложим? Краката ми са много по-здрави, отколкото изглеждат.

— Трябваше да се позамислиш, преди да се оставиш да те доведе в този пуцинак.

Джо му хвърли невинен поглед.

— Но ако не бяхме дошли тук, никога нямаше да узная каква страст се крие зад студената ти външност.

— Не се осланяй прекалено много на външността ми — отвърна дрезгаво Брад.

Някаква особена тръпка премина по цялото ѝ тяло.

— Печелиш — вдигна примирително ръце тя.

Брад дълго и настойчиво се взира в нея.

— Обикновено печеля — усмихна се лукаво. — Трябва да си готова да завършиш онова, което си започнала с мен.

Джо прозря в думите му нещо повече от шега.

По пътя към Сентръл Сити Брад често отбиваше встрани от платното, спираше пикапа и слизаше да се полюбува на планините наоколо. Когато влязоха в старинния град, слънцето вече клонеше към залез.

— Искаш ли да си вземем нещо за ядене, преди да отидем при Карл? — предложи Брад.

— Защо първо не видим какво има при него за хапване?

— Мисля, че продава само бонбони и сладкиши.

— Звучи добре.

Джо преглади полата си и се обърна към него, забелязала любопитния му поглед.

— Какво има? Нещо не е наред ли?

— Не проумявам как не си надебеляла.

— Всичко зависи от обмяната на веществата. Мога да ям всичко, по всяко време и на всяко място, без това да се отрази на фигурата ми.

— Сигурно твоите приятелки доста ти завиждат.

— Особено една от тях, Ейми. При нея е точно обратното. Като се натъпче с кейк, на следващия ден не се побира в дрехите си.

Брад паркира, заключи пикапа и тръгнаха надолу по улицата, оглеждайки се за фирмена табелка с надпис: „Домашни сладки при Карл“. След две пресечки откриха магазина. Брад отвори вратата и пропусна Джо пред себе си.

— Имам чувството, че се намирам в рая! — пое си дълбоко дъх тя.

— Не още. Предстои ти преди това да погълнеш няколко хиляди калории.

Брад погледна към тезгяха, но Карл не беше там.

— Винаги ли знаеш какво точно да кажеш, за да накараш сърцето на една жена да подскочи?

Джо се приближи до стъклената витрина и се загледа в подносите, препълнени със захаросани лешници, карамел и трюфели.

— Има и медена пита! — възкликна тя.

От задната стая се появи едно младо момиче със синя престилка.

— Мога ли да направя нещо за вас?

— Бих искала онова парче от питата.

Момичето пъргаво изпълни поръчката ѝ.

— Какво е това? — приближи се Брад.

— Вземи си. Ще ти хареса.

Брад неохотно се съгласи да опита сладкиша.

— Това е само горена захар — констатира с гримаса той.

— Знаем. Нали е вкусно?

Брад изплю късчето от „лакомството“ в шепата си и потърси с поглед кошче за смет.

— Трябва да си насрочиш час за консултации при специалист по храненето.

Джо пропусна покрай ушите си подмятането му и отхапа още едно парче.

— Къде е приятелят ти?

— Днес може да е почивният му ден.

— Не е — прозвуча басов глас.

Джо се извърна. Мъжът, който се приближаваше към тях, имаше телосложението на състезател по ръग्би. Той сграбчи Брад, повдигна го и го завъртя.

— Радвам се, че дойде. Филис ми телефонира и ми каза, че си се върнал. Нямахте да ти се размине, ако не ми се беше обадил.

Карл разхлаби мечешката си прегръдка, пусна го на пода и отстъпи назад, за да го огледа по-добре.

— Е, разказвай. Как си?

— Чувствам се чудесно. Господи, ти никак не си се променил!

— Защо не се обади толкова време?

Няколко минути двамата изразяваха радостта си от срещата чрез прегръдки и потупвания по рамото.

— Това трябва да е Карен — обърна се най-сетне Карл към Джоузефин. — По дяволите, Брад, тя наистина е точно такава, каквато ми я описваше!

И преди Джо да предприеме каквото и да било, Карл я пое в силните си обятия.

— Но мисля, че не беше много прав, като ми каза, че била хубава.

Той отстъпи назад и я измери отгоре до долу с поглед.

— Тази твоя жена е истинска прелест!

СЕДМА ГЛАВА

Джо се взря в помръкналото лице на Брад, после се обърна рязко към Карл.

— Не ми се иска да променям великолепното ви мнение за мен...

Усмихна му се лъчезарно, опитвайки се да задържи вниманието му върху себе си, за да даде време на Брад да се опомни.

— Но вие допуснахте няколко грешки. Първо, името ми е Джоузефин Уилямс и второ, не съм съпруга на Брад. Останалото отгатнахте.

Карл погледна Брад озадачено.

— Карен не е ли с теб?

Неловкото мълчание, което се възцари, трая само няколко секунди.

— Ние с Карен така и не се оженихме, Карл — отвърна тихо Брад.

— О, толкова сърдечни терзания и никаква награда. — Карл хвърли поглед на стенния часовник. — След час затварям магазина. Каня ви у дома на вечеря.

— Не съм дошъл тук, за да си изпрося вечеря — възрази Брад. — Предлагам да хапнем някъде навън.

— Дори ако само намекна такова нещо, Съюзън ще ме изхвърли като мръсно коте да спя на верандата поне една седмица. Тя започна да готви още в мига, когато разбрахме от Фелис, че се навърташ наоколо.

— Били сте напълно уверени, че днес ще дойда?

Карл се засмя.

— Имах подсигурителен вариант. Давах ти още един час време и ако дотогава не пристигнеш, щях да сляза до Боулдър и да те доведа. А сега можете да се поразходите, докато ме чакате. В случай, че не ви се разглеждат забележителностите на това място, отбийте се в „Къщата на разказвача“. В този локал все още сервират хубави напитки. Какво ще кажете да се срещнем там в седем.

— Дадено — съгласи се Брад.

Карл ги изпрати до изхода и им махна приятелски с ръка. Тръгнаха мълчаливо по тротоара.

— Май с Карл не сте се виждали от доста време — обади се Джо.

— Така се стекоха обстоятелствата.

— Той и Сюзън не ти ли липсваха?

Брад й хвърли предупредителен поглед.

— Фактът, че ти разказах за Карен, не ти дава право...

— Доколкото си спомням, думите ти бяха: „Няма повече тайни между нас“.

— Вземам си ги обратно.

— Не можеш да го направиш.

— Ти пък можеш да подлудиш човек.

— Карл беше по-любезен, но приемам и твоите комплименти — усмихна се тя.

— Какво искаш да правим през този един час.

— Искам да се поразходим. Какво ще кажеш да тръгнем по тази улица?

— Имай предвид, че отдавна не съм идвал тук.

— Тогава ще се наложи да проучим обстановката.

Четиридесет и пет минути по-късно двамата вече стояха пред „Къщата на разказвача“ и Брад се опита да демонстрира качества на екскурзовод.

— Това е нещо много повече от обикновен бар. Някога в сградата се е помещавал луксозен хотел, в които е отседнал генерал Грант със семейството си. При едно от посещенията му съдържателите на хотела покрили пътеката от дилижанса до парадния вход със сребърни кюлчета, за да мине по тях.

— Истински сребърни кюлчета!

Брад отвори вратата на заведението и пропусна Джо пред себе си.

— На стойност хиляди долари.

— Охо!

Карл се надигна от мястото си и прекоси помещението, за да ги посрещне.

— Свърших по-рано. Сюзън вече ни чака, така че е по-добре да тръгваме.

Къщата на Карл и Сюзън Висенбор беше близо деветдесетгодишна сграда във викториански стил. Карл бе положил огромни усилия да я реставрира в първоначалния ѝ вид.

Сюзън ги посрещна на входа с широка усмивка. Прегърна Брад и го задържа дълго в обятията си. Джо тъкмо се канеше да ѝ обясни, че не е Карен Петерсън, когато тя се обърна към нея.

— Добре дошла. Името ви е много хубаво. Ако имахме дъщеря, щях да я нарека Джоузефин.

— Кръстена съм на баба си — отвърна Джо, трогната, че Карл се бе сетил тактично да предупреди съпругата си.

„Трябва да бъда нащрек и да не допускам отново да ме вземат за Карен“ — рече си мислено.

Интериорът напълно хармонизираше с външния вид на къщата. Беше обзаведен със сполучлива комбинация от съвременни и старинни мебели. На прозорците бяха окачени дантелени завеси, а дървеният под беше излъскан до блясък.

Джо вдигна глава нагоре към стълбището и видя дете на около три години, което надничаше между перилата. Имаше къдрава руса коса, големи кафяви очи и беше облечено в пижамка на райета. Тя му махна дискретно, защото предположи, че се е измъкнало скришом от леглото. Детето се усмихна и също ѝ махна.

— Можеш да слезеш и да поздравиш гостите, Джейсън — избоботи Карл, забелязвайки сина си.

Момченцето не чака втора покана, спусна се по стъпалата и се сгуши в ръцете му.

— Одрал ми е кожата! — заяви гордо той.

Страхът на Брад, че срещата с Карл и Сюзън ще се окаже мъчителна, постепенно се изпари. По време на вечерята поведоха непринуден разговор. Няколко пъти Брад докосна ръката на Джо и нежно я стисна. Правеше го импулсивно и непреднамерено, но в жестовете му бе загатната някаква близост.

След като всички се нахраниха, Брад и Джо се заеха да прибират и почистват съдовете, а Сюзън и Карл заредиха миялната машина и забърсаха кухнята. Още не бяха свършили, когато отгоре долетя гласът на Джейсън, които искаше вода. Брад напълни една чаша и тръгна да му я занесе. След петнадесет минути той все още не се бе върнал и Сюзън помоли Джо да провери защо се бави.

Джоузефин тихо отвори вратата на детската стая. Брад седеше на един люлеещ се стол, а момченцето се беше приютило в скута му. Вниманието и на двамата бе погълнато от богато илюстрирана книжка с приказки. Джо застана до стената и започна мълчаливо да ги наблюдава. „За един тридесет и тригодишен ерген Брад се разбира много добре с Джейсън. Очевидно обича децата...“ — мина ѝ през ума.

Брад вдигна очи от книгата и я видя.

— Не мога да си тръгна, преди да разбера дали Меджик Маус ще успее да се прибере у дома си — усмихна се той. — Защо не се присъединиш към нас?

— Първо трябва да обясня на Сюзън какво става тук, за да не си помисли, че и двамата сме изчезнали.

Когато Джо се върна в кухнята, Карл тъкмо режеше пая и тя му помогна да го отнесе в дневната. След малко се появи Брад.

— Джейсън заспа — обяви той.

— А открихте ли какво се е случило с Меджик Маус?

— Слава богу, стигнахме и дотам. Ти беше страхотна тази вечер, Джо. Издържа геройски досадните истории за едновременните ни подвизи.

— Сюзън и Карл много ми допаднаха. Пък и вечерята си заслужаваше да дойдем чак дотук.

— В колко часа трябва да отвориш магазина утре? — обърна се Брад към Карл.

— В неделя обикновено отварям в девет.

— Е, в такъв случай, най-добре ще е да си тръгваме.

— Не и преди да опитате ягодовия ми пай — намеси се Сюзън. — Един Господ знае кога ще се видим отново.

— Нали вече знаете къде живея. Ще ми дойдете на гости.

— Внимавай, да не вземем поканата ти на сериозно размаха пръст Карл.

— Ще се радвам да ви посрещна. Имам достатъчно стаи, а и хладилникът е винаги пълен.

Джо се насили да се усмихне. Тя не беше сред поканените и кой знае защо, това я натъжи. Вероятно никога повече нямаше да види Карл и Сюзън. А след понеделник и Брад щеше да изчезне от живота ѝ.

Флорънс събра и последните отпадъци в лопатката за смет, изправи се и огледа още веднъж магазина. Беше изморена, но от години не се бе чувствала толкова добре. Хауърд се приближи и отметна един кичур коса от челото ѝ.

— Почистих зад тезгяха. А ти как се справяш?

— Вече свърших.

— Какво ще кажеш за притоплени спагети?

Тя се усмихна.

— Аз пък мога да ти предложа салата от зеле, а за десерт ще си разделим едно парче кейк, което остана от рождения ден на Ърни.

— Ще бъде истинско пиршество. Само трябва да решим къде ще го осъществим.

— Нека да отидем у дома — предложи Флорънс.

— Добре.

Изгасиха лампите, заключиха и се отправиха към апартамента ѝ.

— Мислиш ли, че е добра идеята Джо да се среща със сина на Мейбъл? — попита Хауърд, докато подреждаха масата.

— Защо повдигаш този въпрос?

— Просто си мислех колко е лесно да се влюбиш и колко сложно става всичко, когато се окаже, че това не е подходящият човек.

— Какво те кара да смяташ, че Брад не е подходящ за Джо.

— Изглежда ми обезпокоен от нещо. Но преди всичко, той е син на Мейбъл и не бих се изненадал, ако е наследил някой черти от характера ѝ.

— Жалко, че не си се срещал с Мейбъл преди смъртта на Джеймс. Ако я бе опознал тогава, сега не би се усъмнил дали Брад е подходяща партия за Джоузефин.

— Направо е ужасяващо!

— Кое?

— Старостта да те промени напълно. Това може да се случи и с нас... Вярваш ли, че животът ти ще завърши така, както си се надявала?

— Съмнявам се.

— Може би чувството на безсилие се превръща в озлобление. Сигурно това се е случило и с Мейбъл, нали.

— Аз не съм като Мейбъл...

Хауърд хвана ръката ѝ.

— Не, не си — каза ѝ ласкаво. — Ти си нежна, обичлива и в теб няма нищо подло и злобно.

Флорънс трепна при тези негови думи. Той току-що беше описал Мейбъл такава, каквато бе била преди години.

— По-добре да сядаме на масата... — Издърпа ръката си. — Спагетите ще изстинат.

Джоузефин си помисли дали да не се отбие до жилището на Флорънс, за да си вземе ключовете от заведението, но после реши да направи това сутринта.

Надписът върху витрината на сладоледения бар привлече вниманието на Брад.

— Какво означава „и други“? — попита той.

— В началото възнамерявах да предлагам сандвичи.

— Защо се отказа?

— Не ми беше нужно много време, за да установя, че повечето от клиентите ми не могат да си ги позволят, така че не предприех нищо.

— Мъдро решение.

— Понякога вземам мъдри решения.

— Че кой е твърдял обратното? — засмя се Брад и спря пикапа пред сградата, където се намираше апартаментът ѝ.

И двамата бяха странно напрегнати. От доста години Джо не бе прекарвала такава приятна вечер. Този факт внасяше още повече смут в душата ѝ. Тъй като не знаеше какво да отговори, мълчаливо започна да рови из чантата си.

— Всичко наред ли е, Джо?

— Да, просто съм малко уморена...

— Да не би Карл или Сюзън да са те обидили с нещо? Или пък аз?

Тя вдигна глава и срещна загрижения му поглед.

— Никой с нищо не ме е обидил, Брад. Просто понякога изпадам в лошо настроение. Ако ме познаваше по-добре, щеше да разбереш.

— За толкова много неща трябва да ти благодаря, че не знам откъде да започна.

Сърцето ѝ заби лудо. Това, което се опитваше да ѝ каже, много приличаше на прощална реч.

— Не е нужно...

— Напротив, нужно е. Дори ако трябва насила да те задържа, за да ме изслушаш.

— Утре ме чака тежък ден. Щом толкова настояваш, можеш да кажеш просто едно „благодаря“, аз ще ти отвърна „няма защо“ и ще си пожелаем лека нощ.

„По дяволите! — изруга мислено Брад. — Изведнъж стана толкова студена!“

— Добре, но само ако приемеш да вечеряш с мен утре.

— Доколкото си спомням, вече си поканен на вечеря у Флорънс.

— Тогава те каня на закуска.

— Не закусвам. Хайде да се срещнем направо пред банката — отвърна Джо и слезе от колата.

Тъкмо се канеше да затвори вратата, когато установи, че Брад също слиза.

— Мога да се прибера и сама — рече тихо тя.

— Искам да се уверя, че някой от твоите Брад-Тайлърровци не е решил да те посети.

Джо осъзна, че нямаше смисъл да спори. Изчака го да заобиколи пикапа, влязоха в сградата и заизкачваха стъпалата, без да си разменят нито дума.

— Видя ли? Никой не ме дебне в тъгла. Можеш да си вървиш — усмихна се тя, щом стигнаха до третия етаж.

Брад взе ключа от ръката ѝ, отвори вратата на апартамента и запали лампата.

— Знам, че не е в твоя стил, но трябва да бъдеш по-внимателна през следващите няколко седмици.

Бе застанал толкова близо до нея, че Джо усети аромата на парфюма му.

— Ще бъда... Обещавам — добави, забелязвайки скептицизма в очите му.

Той кимна примирено.

— В такъв случай, ще ти пожелаая лека нощ. Ще се видим в понеделник сутринта.

Когато Брад си отиде, Джо дълго стоя замислена в антрето. Не можеше да проумее странното си поведение, а и не бе в състояние да го контролира. Със сигурност знаеше само, че той е причината за душевния и смут, и се радваше, че съвсем скоро нямаше да го вижда повече. „Далеч от очите — далеч от сърцето“ — помъчи се да се самоуспокои.

ОСМА ГЛАВА

Брад спря пред банката и разсеяно започна да наблюдава минувачите по улицата. След малко в паркинга навлезе една старичка тойота, от която слезе Джоузефин. Носеше плътно прилепнали към бедрата ѝ джинси и тениска на цветя. Косата ѝ блестеше като злато на слънцето, крачеше грациозно и изглеждаше изключително привлекателна.

Брад се запъти насреща ѝ.

— Как мина вечерята у Флорънс? — попита тя, след като си размениха малко нервни поздрави.

— Чудесно. А ти как прекара неделата?

— Обикновен работен ден. На обяд настъпи малко оживление, когато в бара влезе семейство с десет деца на връщане от църква. Имаше две момченца близначета, които решиха да изпробват колко далеко може да се хвърли сладолед с лъжица. С това „събитията“ се изчерпаха...

Джо не му каза, че през целия следобед не бе могла да се съсредоточи в работата си. Всеки път щом звънчето на вратата известяваше влизането на клиент, тя бе трепвала, надявайки се да е Брад. Накрая не бе издържала на напрежението, бе затворила заведението и се бе прибрала вкъщи, за да си вземе вана. Но очакваното успокоение не бе настъпило. Топлата вода дори бе увеличила странното безпокойство в тялото ѝ.

— Искаш ли да изпием по едно кафе някъде? — предложи Брад.

— За съжаление, не разполагам с много време тази сутрин. Трябва да свърша една работа, която не мога повече да я отлагам.

Брад сви рамене.

— Е, в такъв случай, да влизаме в банката.

Уведомиха една от служителките за целта на тяхното посещение и след като минаха през обичайните процедури за сигурност, останаха сами. Джо отвори личния си сейф, бръкна вътре и подаде на Брад торбичка от черно кадифе.

Той се взря в до болка познатата вещ и спомените мигновено изплуваха в съзнанието му. Хубави спомени — от времето преди смъртта на баща му, когато семейството им все още бе било сплотено. Майка му бе обичала тези бижута и често ги бе носила. Брад бавно изсипа съдържанието на торбичката — перлите на баба му, опаловия медальон, пръстените, брошките и огърлиците на четири поколения Тайльрови.

— Перлите са много красиви — усмихна се Джо. — Напомнят ми за бижутата на достолепните дами от портретите, рисувани в началото на века.

— Любимото ми бижу беше това.

Той ѝ подаде голямо, фино изработено украшение във вид на цвете, инкрустирано с рубини, диаманти и смарагди.

— По онова време, когато го харесвах, бях едва петгодишен. Оттогава вкусът ми се промени много.

— Слава богу — отвърна Джо. — За да носи този накит, жената трябва да има огромен бюст.

Брад се ухили.

— Ако съдя по снимките на жените от моя род, това не е било проблем за тях.

На Джо ѝ хрумна да попита Флорънс дали знае нещо за семейния албум на Мейбъл и реши да ѝ телефонира, веднага щом се прибере вкъщи.

— Колко жалко, че Карен...

— Да, тя обичаше бижута... и дрехи. Само че все нямах достатъчно пари, за да задоволя желанията ѝ. Често си фантазирах какво би си купила, когато стана преуспяващ архитект.

Джо не знаеше какво да каже, затова просто си премълча.

Брад върна украшенията в торбичката и ѝ я подаде.

— Хайде да си вървим.

Когато излязоха навън, той я хвана за рамото и я обърна с лице към себе си.

— Не знам как, но ще намеря начин да ти се отблагодаря за всичко, което направи за мен.

— Съжалявам само, че нещата не се оказаха такива, каквито очаквах. Убедих се, че съм една непоправима идеалистка, която вярва, че всяко нещо има щастлив край.

— Не се променяй, Джо — отвърна нежно Брад. — Този свят има нужда от повече хора като теб. Ти ми помогна да погледна на живота си в перспектива — нещо, което отдавна трябваше да направя.

— Говориш така, сякаш съм добрата вълшебница — промълви смутено Джо.

— Не знам дали ти харесва или не, но за мен ти си много по-различна от всички жени, които познавам.

— По-добре е да си тръгвам, Брад... А и ти трябва да вървиш. Има доста път до Каспър.

— Мога ли да те целуна за довиждане?

— Разбира се... нали сме приятели.

— Надявам се да е така.

Той се наведе и устните му съвсем ефирно, по братски, докоснаха бузата ѝ.

Джо почувства непреодолимо желание да изкреци. Не искаше да се отнася с нея като с по-малка сестра. Изведнъж се сепна. „Щом не ми харесва ролята, която Брад ми е отредил, тогава каква роля искам да изпълнявам?!“

— Карай внимателно... — изрече с пресъхнало гърло.

— Обещавам.

Брад влезе в пикапа, запали двигателя и включи на скорост. Джо си пое дълбоко дъх и бавно закрачи по тротоара.

Преди да влезе в апартамента си, забодя върху вратата на Ейми бележка, в която я молеше да се отбие при нея, щом се прибере. Остатъкът от следобеда прекара в готвене и замразяване на храни — нещо, което правеше периодично, защото ѝ бяха омръзнали полуфабрикатите. Тъкмо се бе заела с лазанята, на вратата се почука и тя отиде да отвори.

— Какво има? — попита направо Ейми.

Джо избърса ръцете си в кърпата, която държеше.

— Изпитвам нужда от компания тази вечер. Да имаш някакви други планове?

— Чета последния роман на Дик Франсис, но миризмата, която се носи от твоята кухня, ще ме накара да го зарежа. И освен това,

нетърпелива съм да чуя всичко за Брат Тайлър. Само да се измъкна от тези дрехи и идвам.

Джо остави външната врата откритата и се върна отново в кухнята. Приятелката ѝ пристигна след десетина минути.

— Боже мили, климатичната инсталация не работи ли? — възкликна Ейми и започна да си вее с ръка.

— Работи, но фурната е включена цял следобед.

— Положението е лошо, нали?

Джо застина над тенджерата.

— Какво искаш да кажеш?

— Обикновено проявяваш кулинарните си възможности, когато си имала лош ден. Някои жени чистят, а ги готвиш. — Ейми се пресегна и извади къс месо от соса. — При мен това не се случва.

Облиза си пръстите и кимна одобрително.

— Аз просто размишлявам.

— Забравих колко добре ме познаваш.

— Хайде, казвай. Какво те тревожи?

— Не знам...

— Просто така са ти потънали гемиите.

— Нещо такова.

— Добре. Тогава ми разкажи за Брад Тайлър. Сигурно е страхотно парче, а? Красиво тяло, пленителни очи, къса, добре сресана коса. За някой косата на мъжа може да не е от значение, но за мен е много важна — тя го прави да изглежда секси. А Брад Тайлър има на сексапилната коса, която някога съм виждала — гъста, блестяща и съвсем леко чуплива.

— Кажи ми поне една част от мъжкото тяло, която според теб не е секси.

Ейми затвори очи, сякаш се замисли дълбоко, после отново и отвори и се подсмихна хитро.

— Не се сещам.

Тя се завъртя на стола и въздъхна.

— Толкова много мъже и толкова малко време, за да ги притежаваш всичките.

— Ако някой чуе какво говориш, ще те помисли за нимфоманка.

— Нимфоманка ли? Не мога да повярвам, че го казваш.

— Нищо не съм казала. Така ти се е сторило — засмя се Джо.

Настърга сирене върху последния слой на лазанята и пъхна тавата във фурната.

— Знаеш ли какво... Забрави за „нимфоманката“ и ще те гощавам три пъти следващата седмица.

— Сделката е сключена — съгласи се бързо Ейми.

Тя отиде до хладилника и извади две бири. После хвана Джо за ръката и я поведе към дневната.

— Хайде да се разположим удобно и да открием какво те тревожи.

— Май че искаше да ти разкажа за Брад.

Ейми изпитателно се взря в очите ѝ.

— Точно така. Да чуем сега какво толкова притежава този приятел, освен хубав външен вид, скъпи бижута и съпруга?

— За първите две позна...

— Нима няма съпруга? Какво се е случило?

— С Карен ли?

— Мислех, че тя е причината за цялата тази бъркотия.

— Била е.

И Джо ѝ разказа онова, което беше научила от Брад.

— Значи Брад обвинява Мейбъл за изчезването на Карен? — доуточни Ейми.

— Да, и затова не се е върнал в Боулдър. Доколкото успях да разбера, в продължение на цяла година той не е преставал да я търси. Постепенно осъзнал, че е безсмислено да продължава сам, и започнал да работи към една строителна компания. Спестявал всичките си пари, за да наеме частни детективи, но и те стигнали до задънена улица.

— Струва ми се, че започвам да разбирам защо си изпаднала в паника. Хлътнала си по Брад, а той все още не може да се отърси от Карен. Близко ли съм до истината?

— Чувства се толкова глупаво. От всички мъже, които съм срещала, трябваше да се влюбя точно в този, който е обсебен от миналото. Бих могла да се преборя с жив човек, но не мога да надвия един спомен.

— Може би не е толкова лошо, колкото си мислиш. Не е ли възможно идването му тук да е заличило старите чувства?

— Само да бе видяла пламъчето в очите му, когато говори за Карен. Няма и следа от съмнение, че той все още я търси — въздъхна

Джо.

— Ами постави се за момент на неговото място. Живееш си живота и смяташ, че си забравил всичко лошо. И тъкмо тогава изневиделица пристига едно писмо и ти напомня онова, което толкова усилено си се опитва да оставиш зад гърба си. Този уикенд сигурно е бил мъчителен за него.

— Той въобще не погледна на мен като на жена.

— Откъде знаеш? Как се държа тази сутрин, преди да си тръгне?

— Целуна ме.

— И какво повече искаш?

— Целуна ме по бузата, Ейми!

— Аха.

— Сега разбра ли какво имам предвид.

— Кога ще дойде отново?

— Доколкото знам, няма такова намерение.

— Хмм, май наистина имаш проблем.

— И какъв съвет ще ми дадеш?

— Само един — забрави го!

— Лесно ти е да го кажеш.

— Имаш ли по-добра идея?

— Не...

Джо въздъхна.

— Тогава да седяме на масата. На пълен стомах се разсъждава по друг начин.

През следващите дни за Джо се оказа много по-лесно да следва съвета на Ейми, отколкото очакваше. Във вторник тръбата за топлата вода в заведението се проби, в сряда внучката на Хауърд изчезна, в четвъртък хладилната витрина се повреди, а в петък колата ѝ отказа да запали. И почти всеки ден получаваше писма от различни Брад-Тайлърровци, които претендираха за наследството.

Ърни Бакстър, пенсиониран водопроводчик, който живееше наблизо и беше един от редовните ѝ клиенти, оправи тръбата с уговорката да пазарува безплатно в продължение на един месец. Изчезването на Сенди излезе фалшива тревога. Тя била оставила бележка на Хауърд, че с Флорънс отиват на кино, но вятърът я отвял. Проблемът с хладилната витрина беше малко по-сложен, тъй като за ремонта ѝ Джо бе принудена да заложи кредитната си карта.

В събота тя със задоволство установи, че цяла седмица не беше помисляла за Брад. Поне до момента, в който пощальонът донесе препоръчана пратка.

Джо тъкмо бе отворила малката кутийка, когато Флорънс се появи.

— О, но това са перлите на Мейбъл! — възкликна тя, надничайки през рамото ѝ.

Джо извади огърлицата и се втренчи в нея.

— Не мога да я приема... — отрони тихо.

— Защо да не можеш. Очевидно такова е желанието на Брад, в противен случай, нямаше да ти я изпрати.

— Имаш ли представа колко струва?

— Отдавна не съм се занимавала с бижута, но сигурно стойността и е доста висока.

Джо понечи да прибере перлите обратно в кутийката, но забеляза на дъното ѝ някаква бележка. Взе я с леко трепереци пръсти.

„Джо,

Това е малка отплата за всичко, което направи за мен.

Сърдечни поздрави.

Брад.“

Подаде бележката на Флорънс. Тя я прочете и ѝ я върна.

— Това е тъкмо в неговия стил. Винаги е бил внимателен и галантен мъж.

— Но аз не мога да приема...

— Ще го огорчиш, ако му върнеш колието. Той много мисли за теб, Джо.

— Защо смяташ така? — попита объркана Джо.

— Сам ми го каза, когато вечеряхме заедно миналата неделя.

— Аз... аз наистина не знаех...

— Поне не прави нищо веднага. Помисли си известно време.

— Предполагам, че не е фатално дали ще го върна днес или следващата седмица.

— Е, аз да вървя. Обещах на Хауърд да го придружа до летището, да изпрати Сенди.

— Забелязвам, че напоследък се виждате доста често.

— Той ме използва като буфер. Гостуването на Сенди се оказва по-сложно, отколкото очакваше. Между двамата имаше конфликти по някои житейски въпроси. Слава богу, че успяха да ги изгладят. Малката дори намекна нещо за по-продължително гостуване през следващото лято.

— Радвам се, че всичко при тях се нареди добре.

Джо изпрати Флорънс до вратата и се върна замислено зад бар плота.

В края на седмицата Джо беше вече много изнервена. Перлената огърлица не излизаше от ума ѝ и все още не беше взела решение какво да прави с нея. Всеки път щом я погледнеше, се сецаше за Брад и за двата дена, прекарани с него. Опитваше се да си втълпи, че чувствата ѝ към Брад не са нищо друго, освен сляпо увлечение към един привлекателен мъж. Понякога дори временно успяваше.

Преди да затвори в петъчната вечер, огледа набързо заведението. Днес бизнесът ѝ бе потръгнал и имаше намерение да отпразнува този факт с Ейми — първо да вечерят в ресторант, а после да отидат на кино.

Тъкмо се канеше да заключи, когато телефонът иззвъня. Изруга мислено и се върна на бар плота.

— Ало? — произнесе малко сърдито в слушалката.

— Джо, да не се е случило нещо?

— Брад?!

— Добре ли си?

— Да, добре съм. Тъкмо си тръгнах...

— Имаш ли някакви планове за тази вечер?

— Смятах да поканя Ейми... Защо?

— В Денвър съм и полетът ми е след седем часа. Надявах се, че ще можеш да вечеряш с мен.

— Искаш да дойда в Денвър?

— Всъщност, предпочитам аз да дойда в Боулдър.

— Пак ли италианска кухня? — засмя се Джо.

— Мисля си за ресторант „Флагстаф“.

— В колко часа?

- Ще мина да те взема след четиридесет и пет минути.
- Ще оставя вратата отключена, за да можеш да влезеш и да ме изчакаш, в случай че не съм готова, когато пристигнеш.
- По-добре ми кажи колко време ти е нужно.
- Ами... един час.
- Окей. И още нещо, Джо.
- Да?
- Заклучи вратата на апартамента си.
- Ще я заклуча. Обещавам.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Докато завиваше с велосипеда си край жилищния блок, Джо за малко не се блъсна в Ейми.

— Кажи ми в коя от роклите си изглеждам най-добре — попита я, щом влязоха във фойето.

— Първо трябва да знам къде ще ходиш.

— Ресторант „Флагстаф“.

— Тогава бялата рокля с черните кантове. Впрочем, за какво е цялата тази суетня?

— Брад ще дойде отново в града.

— Разбирам. Случаят изисква нещо съвсем специално.

На третия етаж Ейми припряно отключи апартамента си, хвана Джо за ръката и я отведе в спалнята.

— Имам точно каквото ти трябва. Тя бръкна в гардероба и извади една семпла, но изключително елегантна зелена рокля.

— Брад направо ще се разтопи, като те види.

— Не съм сигурна...

Ейми праметна роклята през ръката ѝ и я избута към вратата без думичка повече.

— Ти си красива жена, Джо, и е крайно време да обърнеш внимание на този факт.

Джо погледна часовника си. Имаше на разположение по-малко от четиридесет и пет минути, за да се приведе във вид, достоен за тоалета ѝ.

— Сега ти отстъпвам, само защото нямам време да споря с теб.

— Ще запомня тези мили думи. А сега върви да се приготвиш. Хмм... я почакай малко.

Ейми изчезна за няколко секунди и се върна, държейки в ръка елегантни обувки и подходяща чанта в същия цвят.

— Забравих да ти дам това.

— Пожелай ми късмет — измънка Джо и подозрително огледа фините черни ремъчета, които трябваше да крепят краката ѝ върху

впечатляващо високите токчета. — Чувствам, че ще имам нужда от него.

— Не ти трябва късмет. Номерът е да забравиш с какво си облечена и просто да бъдеш естествена. Моята рокля и твоята външност е комбинация, на която никой нормален мъж не би могъл да устои.

Двадесет минути по-късно Джо вече седеше пред огледалото и оправяше току-що изсушената си коса. Сложи си набързо лек грим и посегна към роклята на Ейми. Задържа я пред себе си и я огледа. Въпреки че това произведение на модата беше привидно непретенциозно отпред, гърбът беше дълбоко изрязан и не позволяваше да се носи обичайното бельо. По принцип Джо нямаше нищо против да ходи без сутиен, но само когато си обличаше обемисти пуловери или свободни блузи. Гърдите ѝ бяха доста едри и това я притесняваше. Тази рокля определено не би ги прикрила, а точно обратното.

Тъкмо се бе запътила към гардероба, за да вземе черно-бялата си рокля, когато телефонът иззвъня.

— Пресметнах, че сигурно вече си готова и имаш нужда от моралната ми подкрепа — оповести Ейми.

— Ейми, не мога...

— Разбира се, че можеш. Просто си спомни какво ти казах. Облечи роклята и после забрави за нея.

— Добре... — отвърна Джо, не напълно убедена.

— Обади ми се утре сутринта да ми разкажеш как е минала срещата.

— Нима няма да ме чакаш да се прибера довечера? Мислех, че си по-любопитна и загрижена за мен.

— Бих те чакала, но ще излизам и не знам кога ще се върна.

Джо затвори телефона и без повече да му мисли, нахлузи роклята и я изпъна по тялото си. Все още не смеейки да се погледне в огледалото, обу обувките на Ейми и си сложи перлените обеци. Накрая не издържа, претраши се и погледна отражението си в цял ръст.

От устата ѝ се изтръгна неволна въздишка. „Това наистина ли съм аз?!“ Изглеждаше така, както винаги бе желала да изглежда — елегантна и дори самоуверена. Мислено благодари на Ейми. Само едно

нещо можеше да я направи още по-привлекателна — перлената огърлица на Мейбъл.

Брад спря колата си пред жилищния блок и погледна часовника върху таблото — оставаха още пет минути до уговорената среща. Влезе във входа и започна бавно да изкачва стъпалата, стараейки се да убие времето, но се улови, че колкото повече приближаваше апартамента на Джоузефин, толкова повече забързваше крачка. Не си направи труда да обмисли странното си поведение, а вместо това се отдаде на изключително приятното чувство, което го бе завладяло, откакто бе говорил с нея.

Преди да почука на вратата ѝ, отново погледна часовника си и се усмихна — бе изкачил трите етажа за малко повече от минута.

Дълги години се беше учил да не показва чувствата си и сега тези „тренировки“ много му помогнаха да не ахне, като видя Джо.

— Огърлицата изглежда прекрасно... Радвам се, че си я сложила.

Забележката му не беше особено уместна, но при тези обстоятелства тя бе единственото, което му дойде на ум. Джо докосна хладните перли.

— Все още не съм сигурна, дали ще я приема или ще ти я върна, но тази вечер не можах да устоя на изкушението и си я сложих.

Тя смутено се усмихна и се отмести встрани.

— Ще влезеш ли за малко?

Брад се опита да отклони поглед от полюшващите се едри гърди под плътно прилепналата ѝ рокля. Външният ѝ вид го свари напълно неподготвен и се нуждаеше от време, за да се овладее. Едно нещо знаеше със сигурност — не биваше да остава насаме с нея в апартамента ѝ.

— Ако си готова, можем да тръгваме. Ще отидем малко по-рано в ресторанта и ще пийнем по нещо на терасата.

— Само да си взема чантата.

— Между другото — рече Брад, когато Джо се върна, — изглеждаш великолепно.

Тя се изчерви, но пък напрежението, което съществуваше между тях до този момент, се стопи и нещата си дойдоха отново на мястото.

— Благодаря — отвърна му. — Ти изглеждаш не по-зле от мен.

Брад носеше скъп, очевидно шит по поръчка, тъмнокафяв костюм, бледожълта риза и раирана вратовръзка. Джо за първи път го виждаше в одежди, различни от обичайните — джинси и спортна риза. Но независимо как е облечен, той винаги бе елегантен и уверен в себе си.

Докато пътуваха, бърбеха непринудено за незначителни неща и си разказваха новините от последните дни.

Пътеката през ресторанта към терасата беше доста тясна и Джо беше принудена да върви на няколко крачки пред Брад — нещо, което му даде възможност да проследи реакциите на мъжката част от посетителите на заведението. Нито един мъж не пропусна да забележи нейната поява.

Настаниха ги на една маса близо до перилата, откъдето се разкриваше великолепна гледка към стръмните планински върхове.

— Мислиш ли, че ако живееш в къща с такъв изглед, впоследствие няма да станеш безразличен към красотата? — попита Джо.

— С всичко се свиква.

Тя вдиша дълбоко въздуха, наситен с аромата на планински бор.

— Някой ден, ако имам късмет, ще проверя лично.

— И когато откриеш след време, че си се наситила на любимата си природа, какво ще направиш?

Джо се замисли сериозно, преди да отговори.

— Ако това се случи, ще сторя всичко възможно да си върна онова, което съм загубила.

Брад видя решителността в очите ѝ и не се усъмни, че ще го направи.

Сервираха им напитките и Джо започна да му разказва за най-новите забележителности на Боулдър. Когато слънцето се скри зад планината и светлините на града започнаха една по една да осейват пейзажа, разговорът им придоби по-интимен характер и не след дълго дори красотата на околната среда беше напълно забравена.

Измина цял час, преди келнерът да наруши уединението им, за да ги извести, че масата им е готова. Те го последваха по стълбите към главната зала. След като се настаниха, Брад прегледа листа с вината и поръча шампанско.

— Обичам шампанско — прошепна му заговорнически Джо. — Но трябва да те предупредя, че никога не мога да спра навреме.

— И какво толкова ужасно се случва, когато надхвърлиш допустимата граница?

— Заспивам.

Брад се засмя.

— Тогава ще трябва да те държа под око. Представям си какъв шум ще се вдигне, ако се наложи да те преметна на рамо и да те отнеса до колата.

— Сигурно ще успееш.

— Да опитаме ли?

— Искаш да заспя?

Въпросът ѝ беше съвсем невинен, но накара сърцето му да подскочи. Представи си я заспала в леглото, но не сама...

Джо се пресегна и го докосна.

— Добре ли си?

— Какво?...

— Изглеждаше някак странно.

Той хвана ръката ѝ и нежно я погали.

— Просто си мислех какво удоволствие ми доставя да бъда с теб тази вечер. Благодаря ти, че прие поканата ми.

Джо изтръпна цялата, но се насили да се усмихне.

— Не бих те оставила да чакаш сам на летището в Денвър седем часа.

— Това ли е единствената причина, поради която се съгласи да излезеш с мен?

— Не... Истината е, че исках да те видя отново — призна си тя.

— Радвам се.

Келнерът сервира шампанското, а веднага след това друг келнер дойде да вземе поръчката им за вечеря. Джо предпочете агнешко задушено, а Брад си избра ростбиф по виенски.

— Все още не си ми казал по каква работа си в Денвър — напомни му тя, когато останаха отново насаме.

— Смятам, че е време строителната компания „Тайлър“ да се разрасне.

— Това означава ли, че ще работиш наблизо?

— Много е вероятно. Може би някой ден дори ще преместя главния офис в Денвър.

— А какво ще стане с бизнеса ти в Уайоминг?

— Надявам се да продължи да се развива. Един от моите мениджъри е много свестен човек и е с мен, откакто основах строителната компания. Ще му поверя управлението на офиса в Каспър.

— В такъв случай, ти ще живееш и работиш в Денвър постоянно, така ли?

— През по-голямата част от времето. Ще се наложи да пътувам често, ако бизнесът продължи да се разраства със сегашните темпове.

Джо се загледа в чашата си с шампанско.

— Когато се захванах със сладоледения бар, мечтаех си някой ден да имам верига от такива заведения.

— И какво се случи?

— Впоследствие осъзнах, че не желая да прекарам целия си живот в трупане на инвестиции. Всъщност, аз не притежавам предприемачески нюх и сигурно щях да се проваля.

— Да работиш шест дни в седмицата, както ти правиш, никак не е лесно.

— Напоследък открих, че бавно, но сигурно заведението се превръща в смисъл на живота ми...

Брад не каза нищо и търпеливо я изчака да продължи, страхувайки се, че би могла да се затвори в себе си.

— Чувствам се много объркана от това откритие. Не такъв живот планирах, когато бях в колежа. Винаги се връщам към един и същ въпрос — къде сбърках?

Очите ѝ срещнаха неговите.

— Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

— И аз имах своя голяма мечта. Исках да стана втори Франк Лойд Райт. Често си мисля колко лесно оставих тази мечта да ми се изплъзне. Може би някой ден, когато нещата вече не могат да се променят, ще съжалявам, че не съм я преследвал по-упорито.

— Моят проблем е, че не знам какво всъщност искам да направя с живота си, така че най-добре е да оставя нещата такива, каквито са.

Брад докосна с пръст носа ѝ.

— Сигурен съм, че съвсем скоро ще си наясно по кой път да поемеш.

— Но дотогава ще съм пропуснала толкова много неща — усмихна се Джо.

Сервираха им вечерята и те смениха темата на своя разговор.

Когато келнерът им предложи десерт, Джо категорично отказа да сложи каквото и да било повече в устата си. Накрая взеха компромисно решение да си поделят една печена ябълка в сметанов сос.

Брад погледна часовника си.

— Ако в скоро време не те отведе вкъщи и не поема към летището, ще се наложи да ти гостувам повторно.

— Нямам нищо против... — промълви Джоузефин.

Брад не бе сигурен дали тя се шегува или говори сериозно. Много му се искаше да е второто и ако беше друга жена, не би се поколебал да отмени резервацията си за полета и да прекара нощта с нея. Но Джо беше твърде важна и твърде специална за него, за да постъпи така.

— Оценявам жеста ти. Но една нощ на твоето канапе ми е достатъчна.

Вълна на облекчение се разля по тялото на Джоузефин. Бе му отвърнала така, очарована от магията на великолепната вечер, но почти веднага се бе усъмнила в благоразумието на думите си.

— В такъв случай, по-добре да тръгваме.

Брад заобиколи масата и ѝ помогна да стане. Ароматът на парфюма ѝ замая главата му. Меката светлина на лампионите хвърляше отблясъци върху нежната кожа на гърба ѝ и той едва се стърпя да не я погали. Представи си как ръката му се плъзга по изящната ѝ плът, как устните му обхождат шията ѝ и се спускат надолу по деликатната извивка на гръбнака чак до талията ѝ. Тръсна глава, за да прогони тези изкусителни и опасни видения.

Когато излязоха от ресторанта и се отправиха към паркинга, той приятелски я прегърна през кръста, но този наглед невинен жест го разтърси, сякаш се докосваше до нещо удивително и непознато. И в същото време то като че ли отдавна се беше превърнало в част от него самия. „Как можах да я сбъркам с Карен, когато я целунах при водопада? Джо по нищо не прилича на нея!“ — помисли си и се усмихна. Тя не приличаше на никого от познатите му, защото

принадлежеше на един друг свят — неподправено невинен и чист — свят, който отдавна беше загърбил.

Спомни си усещането на устните ѝ върху своите и почувства болка в слабините. Отдръпна ръката си от талията ѝ, за да не позволи на тази болка да се превърне в страстен копнеж.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Пътуваха мълчаливо. Брад се мъчеше да се пребори с внезапно завладелите го чувства, а Джо не смееше да го попита дали ще се видят отново.

Когато пристигнаха пред дома ѝ, времето се бе влошило и бе излязъл силен вятър. Самотният му тъжен вой още повече влоши настроението на Джоузефин. Заизкачваха се по стълбището и с всяко стъпало нагоре моментът на раздялата им се приближаваше все повече и повече. Пред вратата на апартамента си тя се спря и се обърна с лице към Брад. Не знаеше какво трябва да му каже.

— Благодаря ти... — продума най-накрая и притеснено се усмихна. — Ако пак ти се наложи да чакаш на денвърското летище...

Той я погали по бузата.

— Няма да се поколебая да ти се обадя — отвърна ѝ тихо, без да откъсва очи от нейните.

Джо се изопна от възбуда при докосването му.

— Дори и да не ти се налага... — промълви с усилие.

Брад обхвана лицето ѝ в дланите си, наведе се и ефирно я целуна. Джо изстена. Устните му отново докоснаха нейните, после още веднъж и още веднъж. Той почувства вкуса на печена ябълка, долови сладостта на дъха ѝ и у него се надигна непреодолимо желание да обладае всяка частица на тялото ѝ.

Целувките му караха сърцето на Джо да препуска лудешки. Пулсът ѝ се ускори неимоверно и дишането ѝ се накъса. Тя импулсивно протегна ръце и обгърна кръста му. В отговор дланите му се спуснаха надолу по гърба ѝ и Брад я притегли още по-плътно към себе си. Целуна я чувствено и обходи с език кадифената вътрешност на устата ѝ, насърчавайки я да направи същото с неговата.

Джо разкопча сакото му и ръцете ѝ се плъзнаха зад врата му. Топлината на тялото му проникна през роклята ѝ и гърдите я заболяха от копнеж. Затаи дъх в очакване. Това очакване беше много мъчително, но пръстите на Брад сложиха край на него, когато бавно започнаха да

галят твърдите ѝ набъбнали зърна. После дланите му се разтвориха и поеха очакващата ги пищна плът. Джо се извърна така, че да улесни действията им.

Брад имаше чувството, че ще експлодира от възбуда. Ужасно много време бе минало, откакто за последен път бе изпитал такава изгаряща, всепоглъщаща страст. Сега пред него стоеше дилемата или да я потисне, или да рискува да разруши крехкото приятелство, което се родило между него и Джо.

Решението дойде спонтанно. Той въздъхна дълбоко и внимателно я оттласна от себе си.

— Това е лудост... — изрече дрезгаво. Мобилизира цялата си воля, за да възвърне душевното си равновесие, после хвана ръцете ѝ и ги целуна. — Май ми е минало времето да ухажвам една жена пред прага на дома ѝ. Съжалявам.

— Можем да влезем вътре... — прошепна Джо.

Брад я изгледа изпитателно. Тези нейни думи почти мигновено разколебаха усилията му да контролира чувствата си.

— Би трябвало да откажа, но не мога.

Никога досега Джо не бе насърчавала мъж преднамерено. Но и никога досега не беше пожелавала някого, както сега желаше Брад. Благоразумието беше оставено настрана и тя решително пренебрегна всички аргументи против действията си. Просто си каза, че постъпва така, защото чувства, че е правилно.

С треперещи ръце бръкна в чантата си и изтръпна. „О, не! — проплака мислено. — По дяволите, не и тази вечер!“

В бързината бе взела другата връзка ключове. Обърна се сконфузено към Брад.

— Не можем да влезем. Тези ключове са за колата ми, а тя е в гаража на Уалдо...

Няколко секунди стояха мълчаливо. Като видя колко е объркана и нещастна, той я прегърна и я целуна нежно по челото.

— Какво ще правим сега? Не можеш да прекараш нощта в коридора.

Джо отпусна глава на рамото му.

— Ще чакам Ейми да се върне. Тя има ключ от апартамента ми.

— Защо не провериш дали не се е прибрала вече?

— Едва ли. Има среща тази вечер.

— Под вратата ѝ се процежда светлина.

— Така ли?

Джо неохотно се освободи от прегръдката на Брад и се приближи към апартамента на приятелката си. Ейми отвори още след първото почукване.

— Джо? Какво... Да не се е случило нещо?

— Нищо сериозно — обади се Брад, забелязвайки паниката в очите ѝ.

— Забравила съм си ключа — смънка Джоузефин.

Ейми ги изгледа последователно.

— Разбирам — отвърна, като не особено успешно се опита да прикрие усмивката си. — Почакай. Ще донеса моя.

След няколко секунди се върна и пусна ключа в ръката на Джо.

— Не забравяй да ми го върнеш утре сутринта или следващия път ще трябва да си търсиш ключар.

— Няма да има следващ път — измърмори Джо.

— Беше ми приятно да срещнем отново — обърна се Ейми към Брад.

— Трябва да се видим за по-дълго някой път — усмихна се той.

— А сега лека нощ.

— Лека нощ и благодаря за оказаната ми помощ — рече Джо и се отправи към апартамента си.

Когато най-накрая отвори вратата, тя просто не се сещаше какво да направи по-нататък. Брад ѝ се притече на помощ.

— Трябва да вървя, иначе няма да успея да върна колата под наем, преди самолетът ми да отлети.

Той помилва лицето ѝ.

— Ще дойда колкото е възможно по-скоро.

Не посмя да я целуне, защото се опасяваше, че ако го стореше, не би могъл да се контролира повече.

Раздялата натъжаваше Джоузефин, но от друга страна пък, тя се нуждаеше от известно време, за да премисли това, което се беше случило тази нощ.

— Ще те чакам — отвърна тихо и влезе, без да се обръща.

В събота щом се върна от работа, Джо се отби при Ейми, за да ѝ върне обувките и чантата.

— Дадох роклята ти на химическо чистене — обясни на приятелката си, докато се настаняваше с чаша кафе в ръка в кухнята. — Надявам се, че няма да ти трябва преди вторник.

— Както вървят нещата напоследък, започвам да се съмнявам, че изобщо някога ще ми потрябва — отвърна ѝ тя.

— Значи снощната ти среща е била провал?

— Излизала ли си някога с мъж, който цяла вечер обръща повече внимание на себе си, отколкото на теб?

Ейми се пресегна за бучка захар и я пусна в кафето си.

— След трите най-ужасни часове в живота ми, вече знаех всичко за този приятел и се хващам на бас, че дори не е запомнил името ми.

— Затова ли се прибра толкова рано?

Ейми се засмя.

— Измъкнах се от концертната зала по време на антракта и си взех такси. Здравата се охарчих, но си струваше всеки цент.

— Просто си тръгна ей така? Ами ако той се е обадил в полицията?

— Съмнявам се, пък и да го е направил, няма да може да опише на полицаите как изглеждам. Но стига сме говорили за мен. Искам да чуя за теб и Брад.

— Няма много за разказване.

— Не го увъртай, Джо. Хайде, чакам!

Джо не знаеше откъде да започне, защото вече беше започнала да се пита дали това, което се бе случило между нея и Брад, не беше само красив сън. Отиде до хладилника и наля малко мляко в кафето си.

— Харесвам го — каза най-сетне.

— И?

— Мисля, че и той ме харесва.

— Аз прочетох в погледа му нещо повече. Той не само те харесва, скъпа.

На Джо много ѝ се искаше приятелката ѝ да излезе права, но не можеше да забрави тъгата в очите му, когато говореше за Карен.

— Може би... Времето ще покаже.

Ейми стана сериозна.

— Какво има? Изплюй камъчето, Джо.

— Страхувам се, че чувствата ми към Брад се задълбочават... — Джоузефин се подпря на лакти и замълча.

Ейми търпеливо я изчака да продължи.

— Идеята за вечната любов ми изглеждаше прекалено романтична, докато не осъзнах, че се влюбвам в мъж, който изпитва такава любов към друга жена. Как бих могла да съпернича на Карен? Тя винаги ще си остане за него млада и хубава — такава, каквато я помни от преди години. Ако са преживели трудности или са имали спречквания помежду си, Брад сигурно отдавна ги е забравил. Не бих желала да мисли за мен като за нея.

— Не смяташ ли, че преувеличаваш? Всеки човек или почти всеки е изживял някаква нещастна любов, която остава в миналото. Такъв е животът — състои се от срещи и раздели.

— Но обикновено загубата на скъп човек е естествен край на контактите и взаимоотношенията с него. Дори след неочаквана смърт се организира ритуал за сбогуване. А Карен и Брад никога не са слагали край на връзката си — Карен просто си е отишла. И Брад се намира в същото положение, като съпругите на войниците, безследно изчезнали по време на война. Винаги съществува искрица надежда, която те свързва с миналото... Много мислих върху това — въздъхна тежко Джо. — Напоследък не мога да спя.

— Скъпа приятелко, смятам, че в момента си доста обърквана, за да прецениш трезво нещата.

Ейми хвана ръката ѝ и я стисна съчувствено.

— Защо просто не се довериш на сърцето си?

В понеделник вятърът утихна и Джо се зае да почисти апартамента си. Тъкмо бършеше прозореца в дневната, когато забележа пощальона да пресича улицата. Сети се, че беше време да получи отговор от родителите си, и се втурна надолу по стълбите. Пресрещна пощенския раздавач пред входа.

— Очертава се хубав ден — рече ѝ той вместо поздрав.

— Да, наистина — отвърна Джо.

Мъжът задели нейната поща от купчината вестници и писма, които държеше, и ѝ я подаде.

— Този Брад Тайлър ти пише много често напоследък.

— Всъщност, той не е само един — засмя се тя. — Преди няколко седмици писах на около осемстотин мъже с това име.

— И очакваш отговор от всички?

— Надявах се да ми отговори само един от тях, но беше твърде наивно от моя страна. Предполагам, че нещата скоро ще се уталожат.

Джо се сбогува със словоохотливия служител и пое нагоре към жилището си. Влезе в дневната и започна да преглежда пощата — сметката за тока, сметката по кредитната ѝ карта, една рекламна брошура и пет писма с подател Брад Тайлър. Нямаше особено настроение да чете писмата, но любопитството ѝ надделя.

Първото беше от мъж, който твърдеше, че бил на смъртно легло и имал огромна нужда от пари. Вторият Брад Тайлър пък пишеше, че жена му била много болна, и разходите за лечението ѝ непрекъснато се увеличавали. Третото писмо я накара да се засмее гласно — едно осемнадесетгодишно момче питаше дали е възможно да бъде осиновено от нея. Отдели го настрана с намерението да му отговори, когато ѝ остане време. Преди да отвори следващото, погледът ѝ попадна върху адреса на подателя — беше от Каспър, Уайоминг.

С треперещи ръце разкъса плика и се зачете.

„Скъпа Джо,

Пиша ти само няколко часа, след като се разделихме. Намирам се в самолета на път за Каспър, а ти си неизменно в мислите ми. Ако имаше начин, бих се върнал при теб още сега, макар да знам, че не е в твой интерес, нито в мой всичко да се развива толкова бързо.

Какво става с нас, Джо? Страхувам се да изкажа с думи това, което чувствам.

Не знам кога ще се видим отново. Чака ме много работа, за да успея да завърша хотела навреме. Ако се забавя, просто знай, че през цялото време ще мисля за теб.

Брад.“

Джо усети как по тялото ѝ се разля приятна топлина. Страховете и съмненията ѝ се разсеяха. Късното следобедно слънце заблестя още

по-ярко през току-що измитите прозорци и отвън долетя весела птича песен.

Вторник се оказа доста напрегнат ден. Към два часа, когато върволицата от хора в бара беше особено голяма, Джо се обади на Флорънс и я помоли да дойде и да се заеме с обслужването на клиентите, докато тя самата приготви допълнително количество сладолед.

Флорънс се появи след пет минути, придружена от Хауърд. Дватама си вързаха по една престилка и се захванаха за работа. Хауърд застана на бар плота, а Флорънс влезе в задното помещение.

— Не мога да проумея откъде се взеха всички тези хора — въздъхна уморено Джо. Затвори фризера и започна да измерва съставките за поредната партида сладолед.

— Ако продължава така, ще трябва да си наемеш помощник.

— Съмнявам се, че ще бъде все така. Сигурно в града има някакво тържество, за което не сме чули и на което се дължи този наплив от клиенти.

— Май нямаш нужда от мен тук, така че отивам да помогна на Хауърд.

Джо се засмя.

— Ако тази клиентела се задържи за по-дълго, не смея да се надявам, че ще приемеш да работиш при мен.

— Внимавай с предложението си, Джо. Един ден някой може да се възползва от него — отвърна Флорънс и затвори вратата след себе си.

Както на всеки работен ден, и на този дойде краят. Джо замислено избърса ръцете си в престилката. Не знаеше как да се отблагодари на Флорънс и Хауърд за помощта, която ѝ бяха оказали. Изключи възможността да им плати, защото те винаги възмутено отказваха да приемат пари от нея. Да им предложи безплатно обслужване също не ставаше, защото не бяха любители на сладоледа.

Излезе от задното помещение и се приближи към тях.

— Имам един проблем. Предлагам да изпием по чаша кафе и да ми помогнете да го реша.

Флорънс погледна Хауърд и сви рамене.

— Аз не бързам. А ти, Хауърд?

Той се усмихна.

— След два дни „Сивите пантери“ свикват събрание. Дотогава съм на ваше разположение. Но ще пропусна кафето, ако не възразявате.

Флорънс също се отказа от кафето. Джо наля три чаши минерална вода и седнаха на една маса.

— Задължена съм на приятелите си и имам нужда от съвет как да им се отблагодаря — започна тя.

— Забрави за това, Джо — отвърна Флорънс. — Вече ти казахме, че не бива да вдигаш толкова шум за малкото подкрепа, която ти оказваме понякога.

— Флорънс е права — добави Хауърд. — В края на краищата, за какво са приятелите, ако не да си помагат един на друг?

— Това, което вие направихте за мен, надхвърля границите на обикновената помощ. Днес не бих се справила без вас. Ще имам добра печалба и най-честно би било да я поделя с вас.

— Когато започнеш да се отблагодаряваш за помощта на приятелите си с пари, удоволствието от работата не се усеща — отсъди Флорънс.

Джо се сконфузи и нищо не каза. Настъпи неловко мълчание.

Хауърд най-сетне го наруши.

— Както и да е, не мисля, че ще ти откажем, ако ни поканиш на пица.

На Джо ѝ се прииска да го прегърне.

— С какво заслужих приятели като вас?

— Скъпа Джо — отвърна Флорънс, — нима не разбираш колко много означаваш за мен и Хауърд? Ние трябва да сме щастливи, че те имаме до себе си.

Джо се изчерви.

— Е, тогава да тръгваме към пицарията.

— Първата бира е от мен — обяви Хауърд.

— В никакъв случай! — запротестира тя. — Тази вечер аз черпя. И не искам да чувам повече нито дума по този въпрос.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам, че изядохме всичко това! — възкликна Джо, след като хвърли поглед към празните чинии.

— Аз също — засмя се Флорънс и се обърна към Хауърд. — Ако беше истински джентълмен, щеше да си признаеш, че си излапал по-голямата част.

— Дори до една трета от лакомствата не успях да се добера — запротестира той.

— Много любезно от твоя страна — промърмори Джо. Хауърд премигна насреща ѝ.

— Твоят нов кавалер не би постъпил така, нали?

— Какъв кавалер?

— Изключително привлекателният мъж, с когото са те видели във „Флагстаф“ миналия петък — отвърна Флорънс вместо него.

— Но откъде...

— Минала си покрай Ърни Бакстър и дъщеря му, без дори да ги забележиш. Ърни каза, че се бил опитвал на няколко пъти да привлече вниманието ти, но цялата вечер за теб съществувал само един мъж.

— Предполагам, че вече всички знаят...

— И всички се радват за теб — кимна Флорънс.

— Ти си на двадесет и шест, Джо, а все още живееш сама — добави Хауърд. — Животът е забавен само, ако е споделен с друг човек. Ние много те харесваме и искаме да си щастлива.

— Какво ви кара да мислите, че Брад и аз сме нещо повече от приятели? Добре, признавам, че го харесвам, но през последните години съм харесвала много мъже и нито един не е влязъл в живота ми.

— Просто се радваме за теб, това е всичко. Брад е чудесен млад мъж — отвърна Флорънс.

— И не е като останалите — добави Хауърд.

— Сигурно ще ме сметнете за глупава, но не мога да се отърся от чувството, че ако позволя нашата връзка да стане обществено

достояние, тя ще загине.

Флорънс се вгледа в младата си приятелка. Спомни си времето, когато самата тя бе била влюбена. Тогава бе изпитала същия страх.

— Разбирам — отвърна тихо. — Но когато почувстваш нужда да поговориш с някого, аз ще съм до теб.

— Благодаря ти.

— Дори и да не ти се говори, ние пак ще се появим — вметна Хауърд.

Джо се засмя и стана.

— Какво ще кажете да повървите до ъгъла с мен?

— Ако желаете, ще те изпратим до къщи — предложи й Флорънс.

— Не проумявам откъде черпите тази енергия — поклати глава тя. — Аз съм направо капнала от умора, а вие се държите така, сякаш цял ден сте седели, без да вършите нищо.

— Именно онези скучни дни, през които не правим нищо, ни изморяват най-много — рече Хауърд, подавайки чантата на Флорънс.

След като обичайната неделна тълпа от клиенти си замина, Джо остана насаме с празните съдове и изпоцапаните маси. Тъкмо се опитваше да изсипе един пакет кокосово брашно, когато телефонът иззвъня. „По дяволите!“ — изруга мислено и се пресегна за слушалката.

— Ало, тук е „Сладоледени изделия“. Какво мога да направя за вас?

— Имаш ли представа колко предизвикателно звучи това?

— Брад?! Кое звучи предизвикателно? „Сладоледени изделия“?

— Не, „какво мога да направя за вас“.

— И колко предизвикателно звучи?

— Какво ще кажеш, да ти обясня утре?

— Утре ще бъдеш в Боулдър?

Джоузефин се опита да запази спокойствие, но вълнението се прокрадна в гласа й.

— Е, не точно в Боулдър. Идвам по работа в Денвър. Ще ми отнеме няколко часа сутринта, но след това съм свободен. Някъде по обяд мога да бъда при теб.

— А защо да не те посрещна на летището? Няма да се налага да вземаш кола под наем.

— Сигурна ли си, че искаш да дойдеш? Какво ще правиш, докато съм зает с бизнеса си?

— Знам само, че не искам да чакам нито минутка повече, отколкото е необходимо, за да те видя!

„Ето, че го казах — мина й през ума. — Не мога да си върна думите обратно.“

— Наистина умееш да накараш човек да се почувства добре — отвърна й нежно Брад.

— Получих писмото ти... Не очаквах да се обадиш толкова скоро.

— Липсваше ми много.

— Кой е полетът ти и кога?

— Полет номер 807, каца в девет и двадесет и две минути.

— Трябва ли да нося карамфил или нещо друго, за да ме разпознаеш?

— Няма да е необходимо. Повярвай ми... Всяка частица от твоето красиво тяло е в съзнанието ми.

Джо беше доволна, че в заведението нямаше свидетел на внезапната червенина, която изби по шията и лицето й. Вдигна празния плик от кокосовото брашно и започна да си прави вятър.

— Мислех да те попитам какво да си облека, но ще реша сама.

— Изненадай ме.

Сбогуваха се и прекъснаха линията.

Джо нави будилника да звънне в пет сутринта, но това се оказа излишно. След като няколко часа се въртя в леглото прекалено развълнувана, за да заспи, стана и започна да се приготвя. И този път не бе пропуснала да се посъветва с Ейми. По нейно настояване се спря на елегантния костюм в бледожълт цвят.

Тойотата изглежда бе в добро настроение тази сутрин, защото запали още с първото завъртане на ключа.

След четиридесет и пет минути Джоузефин вече навлизаше в многоетажния паркинг на денвърското летище.

Аерогарата гъмжеше от народ. Току-що беше кацнал самолет и група бизнесмени бързаха да я напуснат, а заминаващите пътници се трупяха около информационните монитори в средата на фоайето. Джо потърси на екрана полет номер 807, откри го и се запъти към дъното на залата. Стигна до терминала, откъдето трябваше да се появи Брад. Погледна часовника на стената — оставаха още десет минути. Седна и кръстоса елегантните си крака. Не обичаше да чака. Чакането я отегчаваше, а днес то ѝ се струваше като истинско мъчение. Някакво заглавие в сутрешния вестник, оставен на стола до нея, привлече вниманието ѝ. Взе вестника и се зачете. Съвсем скоро осъзна, че не нищо от прочетеното не влизаше в главата ѝ. Пък и въобще не ѝ пукаше кои облигации ще бъдат най-изгодни през следващите шест месеца.

Вдигна очи и сред тълпата съзря Брад. Стоеше на десетина крачки от нея и я гледаше. Джо се почувства много странно. Сърцето ѝ заби лудо и тръпка на копнеж премина като спирала по гърба ѝ. Забрави обещанието, което си беше дала — да приема нещата спокойно и разумно — скочи от мястото си, затича се към него и се хвърли в протегнатите му ръце.

— Господи, колко ми липсваше! — прошепна ѝ той. Притисна я силно, после се наведе и я целуна. Потънали в своя собствен свят, двамата не обръщаха внимание на потока от пътници, които с усилие си проправяха път покрай тях.

— Отдавна ли ме чакаш? — запита най-сетне Брад, без да откъсва поглед от лицето ѝ, сякаш искаше да утоли някакъв свой ненаситен глад.

Джо не смееше да се довери на гласа си, затова просто поклати глава.

Той я прегърна през талията и се отправиха по коридора към изхода на залата.

— Добре ли пътува? — рече Джо, опитвайки се да подхване някоя безопасна тема, която да я върне на земята.

— Полетът беше нормален, но ми се струваше, че никога няма да свърши.

— Колко време се пътува оттук до Каспър?

Вместо да ѝ отговори, Брад рязко я дръпна встрани и я отведе в един тих ъгъл. Взря се в нея толкова настойчиво, че Джо започна да се

чувства неловко. Но когато я дари с една от прелестните си усмивки, всичко отново си дойде на мястото.

— Сигурно се чудиш защо се държа по този начин — започна той, като прокара ръка през косата си. — Но тази сутрин в самолета ми се случи нещо много странно. Бях започнал да си мисля, че не е възможно да си толкова прекрасна, колкото те помня. Но когато те видях отново... Не, никоя жена не би могла да бъде толкова красива, колкото си ти.

— Не разбирам какво се опитваш да ми кажеш.

— Просто ти давам да разбереш, че понякога мога да сгреша.

Джо се усмихна.

— Аз също бях малко нервна преди тази среща... — Устните им се докоснаха за миг.

— Бих искал да имаме на разположение целия ден, но не е възможно.

Брад хвана ръката ѝ и тръгнаха отново.

— Ако имаше начин да се измъкна от тези срещи, бих го сторил, но трябва да се видя с един човек, който заминава за Европа следващата седмица и ще отсъства месец и половина.

— Това има ли нещо общо с преместването на строителната компания „Тайлър“ в Денвър?

— Точно с това са свързани всичките ми ангажименти. След като вече взех решение да извърша преместването, нетърпелив съм да разчистя пътя си, за да се захвана с истинската работа.

— Избра ли вече мястото на преместването?

— Един от моите посредници прави проучвания на офертите.

Стигнаха до паркинга.

— А сега накъде? — запита Брад.

Джо посочи тойотата.

— Не е много представителна, но сме стари дружки и се разбираме добре. Обещах с ѝ, че ще я боядисам, ако ме изкара и тази зима.

— Никога не съм се опитвал да подкупя, което и да е от моите превозни средства — засмя се той.

Джо отвори вратата на колата и седна зад волана, а Брад се настани на седалката до нея.

Тя понечи да запали двигателя, но Брад сложи ръката си върху нейната и ѝ попречи да завърти ключа на стартера. Останаха така няколко секунди.

— Подай ми ръката си.

— Ти вече я държиш — отрони тихо Джо.

— За това, което искам да направя, ми е нужна другата.

Тя протегна ръката си. Брад я пое и я сложи на сърцето си. Дъхът ѝ замря, когато почувства учестеното му туптене.

— Това беше единственият начин, който можах да измисля, за да ти покажа какво изпитвам към теб.

Джо склони глава на рамото му.

— Как мислиш, колко време ще ни бъде нужно да преодолеем тази лудост?

Той погали бузата ѝ.

— Трябва просто да се опознаем по-добре. И точно това ще правим през целия ден.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Срещите на Брад бяха насрочени в една административна сграда на Шестнадесета улица и на Джо ѝ се удаде възможност да се поразходи из магазините на търговския център „Табор“ — все скъпи и изискани бутици, които тя рядко посещаваше поради ограниченото си време и финансовите си притеснения.

После прекоси площад „Райтър“ и тръгна по улица „Лаример“. Сградите по нея датираха от средата на миналия век, бяха построени във викториански стил и имаха висока архитектурна стойност. Докато им се любуваше, часовете се изнизаха неусетно и когато пристигна във фоайето на хотел „Уестин“, Брад вече беше там и я очакваше.

— Как минаха деловите ти срещи? — запита го, сядайки на канапето до него.

— Ако всичко върви все така гладко, преместването може да се осъществи още през пролетта.

Той погледна празните ѝ ръце, свити в скута.

— Нещата при теб май не са минали много добре.

— Какво те кара да мислиш така?

— Не носиш никакви пакети.

— Направих тактически ход — усмихна се Джоузефин. — Преди да отида, където и да било, влязох в една картинна галерия и се влюбих в картина, която надвишаваше с няколко хиляди долара скромните ми спестявания. В сравнение с нея всичко, което видях след това, изглеждаше съвсем незначително.

— Това е нещо ново за мен. Харесваш изящните изкуства? Това означава ли, че рисуваш?

— В гимназията направо разплаквах учителя си по рисуване.

— Аз пък бях слаб в правенето на хартиени самолети.

— Приравняваш хартиените самолетчета с изкуството?

— Ей, за едно момче хартиените самолети са неизменна част от детството.

— Не се огорчавай. Може би, ако хапнем нещо, ще се почувстваш по-добре.

— Какво общо има яденето с... Да не си гладна случайно?

— Ужасно си проницателен.

— Докато се разхождаше, забеляза ли някое подходящо заведение?

— Ти май ме подценяваш.

— В такъв случай, оставям избора на теб. Да тръгваме.

Джо го заведе в едно фамилно ресторантче, където сервираха изключително вкусна домашна храна.

— Как откри това местенце? — попита Брад, щом седнаха на масата във вътрешния двор.

— С Флорънс веднъж дойдохме в Денвър да пазаруваме и тя ме доведе тук. Много е приятно. Не съм идвала, откакто започнах да работя шест дни в седмицата.

— Защо реши да работиш и в събота?

— Поради ред причини — скуката и нуждата от пари са най-важните от тях. От време на време ми се случва да изпитвам панически страх при мисълта, че не живея пълноценно.

— И тогава?

— Спомням си онова, което съм постигнала.

Сърцето на Брад се сви.

— Помага ли?

— Понякога...

— А в останалите случаи?

— Вземам една гореща вана и се преструвам, че не плача — сведе смутено поглед Джо. — После се чувствам по-добре.

— До следващия път.

— Защо ме измъчваш така?

— Защото предполагам, че ще дойде ден, когато ще те помоля да напуснеш Боулдър, и искам да знам дали ще възникнат затруднения.

Гърлото ѝ пресъхна и тя престана да диша. Въпреки че с нетърпение бе очаквала да чуе тези думи, изпадна в паника.

Брад погали ръката ѝ.

— Мислех, че вече си разбрала колко много означаваш за мен.

Джо направи усилие да се овладее.

— Ами... Карен?

Той я погледна в упор.

— Какво Карен?

— Не си играй с мен, Брад. Видях болката в очите ти, когато ми разказваше за нея. Ако не си успял да я забравиш напълно през последните две седмици, не бива да говориш с мен по този начин.

— Не се опитвам да скрия нищо от теб, Джо. Карен остави една празнота в душата ми и ми се струваше, че никой няма да е в състояние да я заличи... Докато не се появи ти.

Джоузефин мислено отправи молби към Бога това да е истина.

— И сега накъде? — попита тя и остави недоядения си сандвич.

— Много ми се иска да посетя някой музей на изкуствата — отвърна Брад, правейки се, че не е разбрал подтекста на въпроса ѝ. — В Денвър има ли такъв музей?

Той се изправи и ѝ протегна ръка.

Джо толкова силно желаше неговото докосване, че изпитваше почти физическа болка.

Сякаш прочел мислите ѝ, Брад я притисна в обятията си в мига, когато тя застана до него.

— Бих искал да намеря начин да ти докажа колко си ми скъпа — рече ѝ нежно, взрян в очите ѝ.

— Струва ми се, че току-що го направи...

Ръцете ѝ се плъзнаха около кръста му и Джо чувствено го целуна по устните.

— Наистина ли се интересуваш от изкуство?

— За съжаление, в университета се занимавах единствено с архитектура. И смятам, че няма по-подходящо време от сега и по-подходящ човек от теб, който да ме запознае с останалите изкуства.

— Ами да вървим тогава.

В Денвърския музей на изкуствата Брад за първи път имаше възможност да се запознае с оригинални платна на Рембранд, Дега, Реноар и Пикасо, а Джо беше доволна, че бе успяла да го заинтригува. Часове наред обикаляха залите и се възхищаваха на творбите на големите майстори.

— Знаеш ли, невъзможно е да разгледаме всичко за един следобед — рече най-сетне Джо. — Можем да дойдем отново тук

следващия път, когато си в Денвър.

— Слава богу — въздъхна Брад. — Вече бях започнал да се питам кога ли ще те озари тази мисъл.

— Но защо не ми каза по-рано?

— Искях сама да се сетиш.

— Бих казала, че първата ти стъпка в света на изкуството е истински успех.

Той я прегърна.

— Мисля, че си права. Има само един проблем.

— И какъв е той?

— След като видях оригиналите, никога повече не бих погледнал репродукция на каквото и да било. Което означава, че ще имам или голи стени, или празна банкова сметка.

— Тъй като нищо тук не се продава, мисля, че ще е първото.

— Жалко. Тъкмо бях хвърлил око на един Рембранд.

— Стори ми се, че Дега ти допада повече.

— Не и за дневната.

Джо се засмя.

— И какво ще правим сега, след като си тръгваме оттук?

— Приемаш ли покана за вечеря? Забелязах, че яде много малко на обяд.

Тя се замисли за миг.

— Имам по-добра идея. Защо да не приготвя аз вечерята?

И двамата отлично разбираха, че Джо предлагаше нещо повече от обикновена вечеря. Напрежението, което съществуваше между тях през целия ден, се засили още повече.

— Сигурна ли си, че го искаш? — попита Брад. Повдигна ѝ нежно брадичката и потърси очите ѝ.

— Да не би да се съмняваш в кулинарните ми способности?

— Много добре знаеш за какво говоря, Джо. Може би трябва да помислиш повече върху поканата си.

Въздухът наоколо стана твърде тежък и сякаш я задушаваше.

— Не ми трябва време. Осъзнавам какво правя.

— Тогава защо, по дяволите, стоим още тук?! — възкликна Брад с одрезгавял от възбуда глас.

Джоузефин следеше движението на устните му, докато той говореше, и се мъчеше да си представи какво ли ще е усещането, ако

се слееха с нейните. По тялото ѝ премина гореща вълна. Гърдите я заболяха от копнеж да бъдат докоснати и стомахът ѝ се сви.

Изведнъж сбърчи вежди и лицето ѝ пребледня.

— О, боже! — проплака отчаяно.

— Какво има? — разтревожи се Брад.

— Не мога да си спомня къде паркирах колата, след като те оставих!

— Това ли било? — въздъхна той с облекчение и я целуна по носа. — Ако се наложи, ще вземем такси, а колата ти ще потърсим после.

— Бинго! Спомних си! — засия Джо.

— Добре. Но ако нямаш нищо против, аз ще карам този път.

Джо не смееше да се помръдне от страх да не би всичко това да е някакъв чуден сън и с някое невнимателно движение да го прогони.

— Хайде — подкани я Брад, прихвана я през талията и я поведе към изхода. — Въпреки, че това място много ми харесва, нямам желание да прекарам нощта тук.

Тя затаи дъх и зачака. Нищо не се случи. В очите ѝ се появи щастливо пламъче и устните ѝ бавно се разтегнаха в усмивка. „Значи все пак не било сън!“

Когато пристигнаха, на вратата на апартамента ѝ имаше бележка от домоуправителката. Джо я прочете и въздъхна.

— Трябва да слеза долу. Ейми ми е оставила съобщение при госпожа Кенеди. Тя е най-любопитната жена, която познавам. Забелязала те е и ако не слеза аз, тя ще дойде на посещение, за да те доогледа.

Брад забеляза собственическия блясък в очите ѝ и преди да я пусне, устните му отново се впиха в нейните.

— Връщай се бързо, скъпа.

Джо се усмихна и му подаде ключовете.

— Дори цяла армия не би могла да ме задържи задълго далеч от теб.

Загуби десет минути, докато изкопчи от Джанет Кенеди съобщението, оставено от приятелката ѝ. Най-накрая словоохотливата възрастната дама ѝ предаде, че Ейми щяла да бъде по работа няколко дни извън града.

Джо си тръгна изнервена, но колкото повече се приближаваше към апартамента си, толкова по-малко мислеше за госпожа Кенеди. Обзе я плахост. Това чувство се засилваше все повече и повече, докато накрая я накара да спре. Недоумяваше какво да каже и как да постъпи, когато се върне при Брад. Даваше си сметка какво ѝ предстоеше тази нощ, но не беше сигурна дали щеше да се случи преди или след вечерята, която беше обещала да приготви. Не знаеше дали трябва да влезе и да си сложи престилката или да си свали роклята. И в двата случая перспективите я плашеха.

Пред апартамента си отново се спря, за да събере кураж. В този момент до слуха ѝ достигна един натрапчив рефрен от хубава стара балада, който звучеше от радиоприемника ѝ.

Пое си дълбоко дъх и отвори вратата.

Първото нещо, което видя, пристъпвайки през прага, беше Брад. Изразът на лицето му я накара да застине. Той така се бе потопил в някакъв свой свят, че въобще не я забеляза. В погледа му се четеше дълбока и безкрайна мъка.

На Джо не ѝ бе необходимо много време, за да се досети, че той слушаше тяхната песен — неговата и на Карен. Заедно с прозрението дойде и острата болка, която прободеше сърцето ѝ и затрудни дишането ѝ. Стомахът ѝ се преобърна и за момент тя се уплаши, че може да ѝ прилошее.

Джо простена високо, обърна се и побягна. Стонът ѝ извади Брад от унеса му. Той веднага осъзна какво се беше случило и се втурна след нея. Догони я на стълбищната площадка, сграбчи я и я притегли към себе си.

— Пусни ме... — изхлипа Джо, опитвайки се да се отскубне от прегръдката му.

— Не и преди да ме изслушаш!

— Не искам да чуя това, което имаш да ми кажеш! — Гласът ѝ трепереше от гняв и болка. — Върви си! Не разбираш ли, че не искам да оставаш повече тук?!

Брад бавно я пусна и отстъпи крачка назад.

— Ще си отида, ако наистина го желаеш, Джо. Но преди това трябва да ти обясня нещо.

По лицето ѝ се стичаха едри сълзи.

— Какво би могъл да ми обясниш? Ти ме излъга! Всичките обяснения на света няма да ти бъдат достатъчни, за да промениш нещо.

— Защо мислиш, че съм те излъгал?

Джо ядно изтри сълзите си с длан.

— Каза ми, че си бил забравил Карен! Накара ме да ти повярвам!

— Но аз никога не съм твърдял, че ще мога да я залича от паметта си. Знаеш, че тя беше част от моя живот — важна част. Живяхме заедно година и половина. Независимо къде ще отида и какво ще правя, има неща, които винаги ще ми напомнят за нея, но това не означава, че ако днес и двете стояхте пред мен, бих избрал Карен вместо теб.

Брад изведнъж изпита отчаяна нужда да я прегърне, сякаш физическият контакт щеше да изрази чувствата му, за които в момента не можеше да намери думи. Протегна ръка към Джо, но тя се отдръпна.

— Твоята лъжа ми причини болка. Но по-страшното е, че заблуждаваш и самия себе си. — Думите едва се отронваха от свитото ѝ гърло. — А това означава, че няма никакъв шанс за връзката ни.

— Грещиш, Джо. Имаме шанс. И все още имаме.

— Това не може да продължава повече, Брад. Никога не бих могла да забравя изражението на лицето ти в миговете, в които мислиш за Карен. Тя винаги ще застава между нас.

— Само в твоето въображение.

— Да... Всеки път, когато се любим, ще ме преследва натрапчивата мисъл, че си представяш Карен. Няма да мога да живея по този начин!

— Когато се любим, Джо, за мен няма да има съмнение кого държа в прегръдките си — отвърна тихо, но уверено Брад.

Хвана нежно ръцете ѝ и този път Джо бе твърде уморена, за да се възпротиви.

— Обичам те, Джо.

Очите ѝ отново плувнаха в сълзи.

— Щеше ли да повториш тези думи, ако сега Карен беше тук с нас?

Брад се почувства объркан. Чудеше се как да я накара да проумее, че Карен отдавна се бе превърнала в част от същността му, но

споменът за нея не можеше да хвърли сянка върху любовта му към Джо.

— За мен е невъзможно да избирам между теб и Карен, затова ще трябва да ме оценяваш по друг критерий — отвърна бавно.

— Безсмислено е. Вече преживях достатъчно. Ще ми е нужно много време, за да забравя онова, което се случи между нас днес.

— Радвам се да чуя това, защото нямам намерение да ти позволя да забравиш дори един-единствен миг от днешния ден. Искам да запомниш начина, по който се чувстваше, когато ме посрещна на аерогарата. Отсега нататък искам да мислиш за мен винаги, когато до слуха ти достигне птича песен. А всеки път щом влезеш в музей и погледнеш някоя картина, аз ще бъда до теб. — Брад обхвана лицето ѝ в дланите си.

— Ти ме обичаш, Джо. Господ ми е свидетел, че и аз те обичам. Любовта ни е нещо много ценно и не бива да я оставим да си отиде. Трябва да се борим за нея.

— Нямам сили да се боря...

— В такъв случай, аз ще се боря и за двама ни.

Джо забеляза, че се канеше да я целуне, и импулсивно понечи да се извърне, но нещо я спря. Устните им се сляха с безкрайна жажда. С въздишка, в която се смесваха радост и болка, тя разтвори своите, за да се наслади на целувката му. В този момент не можеше да остане безучастна, тъй като за първи път в живота си обичаше някого истински. Ласките му събуждаха нов живот в душата и тялото ѝ, приканваха я да му повярва.

С огромно усилие на волята Брад я освободи от прегръдката си.

— Ще ти се обадя след няколко дни — промълви дрезгаво.

Джо едва се сдържа да не се хвърли отново в обятията му.

— Аз... само ще си взема чантата и...

— Не е нужно да ме изпращаш, Джо. Сам ще се придвижа до Денвър.

— Сигурен ли си...

Той погали влажната ѝ буза.

— Напълно.

— Надявам се, някой ден да ти провърви, Брад...

Джо се опитваше да говори спокойно, макар че цялото ѝ същество гореше от непоносима болка.

— Ще ми провърви, Джо. Няма да позволя щастието отново да ми се изплъзне.

Брад се наведе, целуна я и си тръгна, без да се обърне нито веднъж.

Джо остана на стълбищната площадка още няколко минути, преди да събере сили да се върне в апартамента си. Щом се озова вътре, мигновено изключи радиото. Внезапната тишина и пустотата на жилището се стовариха върху нея с такава сила, че ѝ стана трудно да диша. Дълго броди от стая в стая, накрая не издържа и излезе. Спря се пред вратата на Ейми. Изпитваше болезнена необходимост да си поплаче на рамото ѝ, но за зла участ, точно сега нея я нямаше.

Тръгна по пустите улици на Боулдър и вървя безцелно, докато небето на изток стана пурпурно и умората я накара да се прибере. Влезе в спалнята и се отпусна в леглото напълно облечена. Заспа почти веднага и се унесе в неспокоен сън.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тази сутрин Джо за пръв път не отвори заведението навреме. Изтощена от среднощната разходка, не чу будилника и се събуди, едва когато ѝ телефонира зорката и поразтревожена Флорънс.

След петнадесет минути беше пред бара, където приятелката ѝ вече я чакаше.

— Изглеждаш зле — отбеляза тя.

— Реших, че е по-добре да пропусна сутрешния си тоалет, вместо да изнервя някой подранил клиент. Ужасяваща гледка съм, нали?

— Какво ще кажеш да оставим бележка на вратата, че днес си на риболов? После ще отидем у дома, ще изпечем една тава шоколадови курабии и ще си ги изядем само двете.

Искрената загриженост на Флорънс ѝ дойде твърде много и Джоузефин прехапа долната си устна.

— Не се старай да бъдеш мила с мен, Флорънс... — въздъхна тя и наведе глава, опитвайки се да отключи вратата. — Не мога да понеса някой да бъде мил с мен днес.

— Щом не можеш да понасяш съчувствия, какво ще направиш, ако някой се държи грубо с теб?

Очите на Джо плувнаха в сълзи.

— Права си, но не мога оставя заведението затворено през целия ден. После ще трябва да обяснявам на всекиго каква е била причината...

— Съдейки по вида ти, ще трябва да отговаряш на повече въпроси, ако застанеш зад барплота.

Предприемчивата Флорънс взе ключовете от ръцете ѝ, отвори вратата и се огледа за молив и лист хартия. Скоро бележката беше готова и тя гласеше следното:

„В кратък отпуск съм. Моля, проверете отново утре“.

Джо я прочете и в очите ѝ проблесна весело пламъче.

— Добре поне, че не си ми приписала някое тежко заболяване.

— Пази Боже! — прекръсти се Флорънс и залепи съобщението на входната врата. — Така-а, има ли още нещо, което трябва да свършиш тук, преди да тръгнем?

Джо поклати отрицателно глава.

— В такъв случай, да се омитаме.

— Къде отиваме?

— У дома. Тъй като не успях да те изкуша с шоколадови курабии, надявам се да приемеш една закуска. Малко храна и няколко чаши кафе ще ти се отразят добре.

— Не мога да дойда, Флорънс... Съседите ще ме забележат, като влизам в сградата, и ще тръгнат клюките.

— Добре, тогава да отиваме у вас.

Джо се поколеба.

— Не си длъжна да правиш това. Всичко, от което се нуждая, е само един хубав сън.

— Не искам повече възражения! Само да заключа и тръгваме. Надявам се, че имаш поне хляб и яйца.

— Трябва да имам и бекон някъде.

— Как така „някъде“?

— Спомням си, че преди две седмици купих един пакет и още не съм го отваряла.

— Добре, да побързаме, преди да се е появил някой клиент.

Джо побутна празната си чиния встрани и отпи от силното кафе.

— Ти беше права, Флорънс. Топлата храна и хубавото кафе наистина могат да накарат човек да се почувства по-добре.

— След тази гощавка остава само да легнеш и да се напиш. Ще те оставя на спокойствие.

Това беше последното нещо, което Джо желаше в момента. Да остане сама би означавало да я връхлетят спомените за деня, прекаран с Брад.

— Няма защо да бързаш. Ако легна сега, довечера няма да мога да заспя.

— В такъв случай, може би ще благоволиш да ми кажеш защо си в такова състояние?

Нямаше смисъл да се преструва, че нищо не се е случило, защото прозорливостта на Флорънс беше пословична. Освен това, новината, че е прекъснала връзката си с Брад, рано или късно щеше да излезе наяве. Но все още не можеше да намери сили да се изповяда на възрастната си приятелка.

Флорънс усети притеснението ѝ и тактично смени темата.

— Открих нещо интересно — започна тя. — Изглежда Мейбъл не е била толкова богата, колкото си мислехме.

— Какво искаш да кажеш?

— Това е дълга и заплетена история. Бях заедно с Хауърд вечерта, когато попълваше счетоводната книга на „Сивите пантери“. Той се безпокоеше, че може би организацията няма да е в състояние да покрие разходите си за този месец. Неговите думи ме озадачиха, защото съвсем наскоро бе споделил с мен, че Националният съвет бил решил да предостави всички пари, завещани от Мейбъл, на местния клон в Боулдър и си мислех, че нашата организация ще бъде финансово обезпечена за доста дълго време.

— Да не би да искаш да кажеш, че Националният съвет е задържал част от парите?

— Напротив, изпратили са всичко до последния цент, което възлиза горе-долу на около триста долара.

— Триста долара?!

Джо не можеше да повярва на ушите си.

— Ами парите от продажбата на къщата и на античните мебели? Трябва да има някаква грешка. Имението ѝ струваше над триста хиляди. Триста долара звучат направо смешно!

— Хауърд направи някои проучвания, веднага щом получи чека. Обади се на адвоката, който отговаряше за имуществото на Мейбъл, и той потвърди, че сумата по чека напълно отговаряла на действителните факти.

— Но какво е направила с останалите си пари?

— Откакто научих всичко това, все се опитвам да намеря отговор, но напразно. Мейбъл живееше много пестеливо. Аз бях единственият ѝ близък човек и знам, че не обичаше да хвърля пари на вятъра.

Джо се облегна назад и разтърка слепоочията си.

— Но това не обяснява нещата, нали?

Дълбоко в съзнанието ѝ се въртеше нещо важно, което имаше връзка с тази история, но колкото повече се опитваше да се сети, толкова повече то ѝ се изплъзваше. „Брад беше споменал нещо...“

— Аз и Хауърд дори допуснахме вероятността, Мейбъл да е харчила пари за частни детективи, за да открие Брад.

— Ти вярваш ли на това? По всичко личеше, че тя не желаше да го види никога.

— Ти се запозна с нея доста по-късно. Първите няколко години след неговото заминаване Мейбъл всеки ден го очакваше да се върне.

Джо се замисли.

— В такъв случай твърде е възможно наистина да е наемала частни детективи. Не знам какъв е хонорарът на един детектив, но предполагам, че издирването на човек струва доста скъпо.

— Нима е толкова скъпо, че да погълне всичко, което Джеймс ѝ беше оставил? Плюс къщата и мебелите?

— А може би неговото завещание не е било толкова голямо, колкото предполагаш?

— Знам добре какво ѝ остави Джеймс, защото всеки път, когато се наложеше да подписва разни документи, ходехме заедно до адвокатската кантора. Ако Мейбъл е наемала частен детектив, той трябва да е бил първокласен мошеник, за да ѝ измъкне толкова пари.

— Кога беше продадена къщата?

— Около шест месеца след заминаването на Брад.

Джо се намръщи. „Ако Мейбъл наистина е чакала Брад да се завърне, то тогава в това, което Флорънс казва, няма никаква логика. Ако действително е вярвала в завръщането на сина си, Мейбъл не би продала полагаемата му се част от наследството. Освен, ако...“

— Тя да не е била болна по това време?

— Не, беше в отлично здраве до деня на смъртта си. Защо питаш?

— Възможно е да се е притеснявала за разходите по евентуално болнично лечение.

— Мейбъл беше загрижена единствено за разходите по погребението си.

Джо отново напълни чашите с кафе. Надяваше се ободрителната напитка да ѝ помогне да си спомни онова, което Брад ѝ беше казал за майка си. Подаде чашата на Флорънс и се зае да разчиства масата. Докато зареждаше миялната машина, умът ѝ трескаво работеше. Търсеше някоя ключова дума, която да отприщи мисълта ѝ. Нищо не се получи. Тогава започна да прехвърля в съзнанието си местата, където двамата с Брад бяха ходили. Споменът за онези щастливи мигове беше доста мъчителен.

Флорънс застана до нея.

— Хауърд ще се свърже с един свой приятел, който е агент по недвижимите имоти. Той ще ни помогне да разберем за каква сума Мейбъл е продала къщата.

Джо скришом избърса сълзите, които бяха започнали да се стичат по бузите ѝ при мисълта за Брад. Потърси спасение в смяната на темата.

— Хайде да поговорим за теб и Хауърд.

Настъпи неочаквана тишина. Джо погледна към Флорънс, която тъкмо затваряше хладилника, и се сепна от израза на лицето ѝ — една смесица от щастие и тъжно примирение.

— Глупаво беше да започваме тази история, а сега е твърде късно да се върнем назад и да бъдем просто приятели. Но нашата връзка не може да продължава повече така...

На Джо ѝ бяха необходими няколко секунди, за да осъзнае думите на приятелката си.

— Искаш да кажеш, че ти и Хауърд...

Флорънс поруменя и кимна мълчаливо.

— Но това е чудесна новина! Хауърд е прекрасен човек и има страхотно чувство за хумор. Освен това, изглежда много добре. Какво повече искаш?

— Брак...

Джо остана като гръмната.

— Няма ли да се ожени за теб?

— Не може да се ожени за мен.

Флорънс се облегна на стената и скръсти ръце на гърдите си.

— Мислех, че съпругата на Хауърд е починала — повдигна вежди Джо.

— Да, преди десет години. Но дългото ѝ боледуване погълнало всичките им спестявания. Хауърд изплащаше сметките по лечението до миналата година.

— В такъв случай не разбирам...

— Много е просто. Ако се оженим, ще загубя пенсията си, а Хауърд не е в състояние да издържа и двамата ни.

— Тогава не се женете. Можете да живеете заедно и без брак.

По лицето на Флорънс бавно се разля тъжна усмивка.

— Лесно ви е на вас младите. Нашето поколение беше възпитано да спазва норми на поведение, които не можем да пренебрегнем. Пък и трябва да помислим за нашите деца и внуци.

— Те принадлежат към моето поколение. И тяхното мнение сигурно няма да се различава от моето.

— Те наистина са твои връстници, Джо, и съм сигурна, че ако ставаше въпрос за родителите на техен приятел, не биха имали нищо против. Но нещата не стоят така, когато техните собствени родители решат да живеят под един покрив, без да са сключили брак.

— Новината може да ги поразстрои в началото, но бързо ще им мине. Но дори и да не одобрят вашите намерения, какво биха могли да сторят?

— Най-вероятно ще престанат да ни навещават или ще забранят на внуците ни да идват.

Флорънс безпомощно сви рамене.

— И без това ги виждам толкова рядко. Мисълта, че съм сторила нещо, което да ги отблъсне от мен, мира няма да ми дава. Знам, че и Хауърд се чувства по същия начин.

— Не ми се вярва децата ти да са чак толкова егоцентрични, че да не ти позволят да имаш свой личен живот.

— Според тях, с Хауърд можем да бъдем само приятели и интимните отношения са недопустими за хора на нашата възраст.

— И какво ще правите?

— Единственото, в което съм сигурна, е, че не можем да продължаваме както досега. Доста време пазихме нашата връзка в тайна, но това няма да трае дълго. Достатъчно е един от съседите да ме види, че влизам в апартамента на Хауърд някоя вечер и излизам на следващата сутрин. И двамата не желаем връзката ни да стане обект на

клюки. Това, което съществува между нас, е твърде ценно, за да бъде опетнено от хорските приказки.

— Да не би да смятате да престанете да се виждате заради съседите?

В очите на Флорънс блеснаха сълзи.

— Моля те, опитай се да разбереш. Нито аз, нито Хауърд го желаем. Ако имаше начин, бихме променили нещата.

Джо я прегърна поривисто. Сърцето ѝ се късаше от мъка, защото не знаеше как да ѝ помогне.

Флорънс бавно се отдръпна и избърса сълзите си.

— Дойдох тук, за да те развеселя, но май не се получи. Хайде да седнем в дневната и да ми разкажеш какво се случи между теб и Брад, което те кара да мислиш, че слънцето повече няма да изгрее.

— Защо смяташ, че е свързано с Брад?

Флорънс се усмихна.

— Защото нищо друго не би те разстроило толкова много.

Джо въздъхна и ѝ разказа как против волята си се беше влюбила в Брад.

— Както виждаш — заключи накрая, — оказах се точно в средата на класически любовен триъгълник: аз, Брад и Карен. Прекрасна тройка сме, нали?

— Нима си очаквала Брад да забрави Карен в мига, в който се влюби в теб? — попита я укорително възрастната дама.

— Не съм очаквала нищо, а най-малко пък, че ще се влюбя в Брад. Но то се случи...

Джо прокара нервно ръка през косата си.

— Търсил е Карен в продължение на осем години. Беше глупаво от моя страна да си въобразявам, че ще я забрави, само защото се появих аз.

— Не е било глупаво.

— Но как бих могла да се боря с един призрак? Бих дала всичко да разбере къде е Карен сега. По този начин историята поне ще има някакъв край.

Джо се замисли върху думите си. „Наистина ли желая да открия Карен? Как бих постъпила, ако Брад имаше възможността да избира? И как бих се почувствала, ако не избере мен?“

— Как я е търсил Брад? — прекъсна мислите ѝ Флорънс.

— В продължение на една година го е правил сам, после наемал частни детективи. Доколкото разбрах, всичко е продължило допреди няколко години, когато четвъртият пореден детектив, нает от Брад, му казал, че напразно си харчи парите.

— Може би е време някой друг да се заеме с тази работа — рече хитровато Флорънс.

— Да не би да имаш предвид мен?

— Ти откри Брад, ако не се лъжа.

— По една чиста случайност.

— Много добре знаеш, че не е така. Не рискуваш да загубиш кой знае какво и дори би могла да спечелиш.

— Не знам откъде да започна... — смънка Джо, но умът ѝ вече трескаво работеше.

„Непременно трябва да се възползвам от поканата на Алекс Рейд за вечеря. Алекс ще ми подсказе идея!“ После се сети за Карл Висеньор. Въпреки че никога не беше виждал Карен, той знаеше всичко за нея от разговорите си с Брад.

— Ще започнеш от самото начало. Например, какво знаеш за изчезването на Карен?

Джо се замисли за онова, което ѝ беше казал Брад. Прехвърли в ума си и най-малката подробност, за да открие нужната информация. Този път не изпита болка. Напротив, споменът носеше в себе си някакво обещание. И изведнъж се появи липсващото парче от мозайката, което толкова ѝ бе необходимо. „Ооо! — изстена вътрешно. — Как можах да забравя това, което окончателно е сложило край на отношенията между Брад и Мейбъл?!“ Един от детективите бе съобщил на Брад, че Мейбъл е наела човек, който е бил видян да говори с Карен. Брад тогава напълно бил убеден, че майка му има пръст в изчезването на неговата любима, и не е могъл да ѝ прости.

— Кога Мейбъл е продала къщата? — попита тихо Джо, потискайки с усилие вълнението си.

Не можеше да повярва, че толкова лесно се бе натъкнала на обяснението за липсващите пари на Мейбъл.

— Обяви я за продан около шест месеца след заминаването на Брад. — Флорънс подозрително присви очи.

— Защо питаш?

— Просто така... А спомняш ли си къде вложи парите от продажбата?

— В търговската банка на Колорадо.

— В кой клон на банката?

— В централния.

— Случайно да познаваш някого, който работи там? Някой твой познат, готов да ти направи услуга?

— Може и да познавам. Но първо искам да ми кажеш какво се мъти в умната ти главица.

— Мейбъл наела човек да следи Карен. Брад разбрал за това и я обвинил за заминаването на приятелката си. Склонна съм да се съглася с него... има логика в цялата тази история. Освен това, мъжът, нает от Мейбъл, е бил забелязан край апартамента им в деня, преди Карен да изчезне.

Джо скръсти ръце, осъзнавайки, че бе започнала да прекалява с жестикулирането.

— От всичко, което узнах досега, останах с впечатлението, че Карен е била прекрасен човек. Затова ми се струва, че не е напуснала Брад по някакви егоистични подбуди.

Тя замълча за момент, сякаш се страхуваше да изкаже на глас мислите си.

— Ами ако истинската причина Карен да напусне Брад са били парите на Мейбъл?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Флорънс се вторачи в нея.

— Неприятно ми е да го призная, но в твоето предположение наистина има логика.

— Само логиката не е достатъчна, нужни са и доказателства.

— И за какво трябва да помоля моя познат в банката?

— Ако е възможно, да разбере какво е направила Мейбъл с парите от продажбата на къщата.

— Все още не ми е ясно какво целиш.

— Известно ни е, че Мейбъл не е задържала парите, или поне те не са били у нея, когато е умряла. Тъй като чекът от продажбата на къщата без съмнение е бил издаден на нейно име, предполагам, че е депозирала парите в сметката си.

— Сега вече следвам мисълта ти. Значи трябва да проследим банковата сметка на Мейбъл.

— Твоят познат дали ще ни съдейства?

— Ще го попитам.

Флорънс се изправи и взе чантата си.

— Ако ти потрябвам, ще си бъда у дома следващите няколко часа.

— Мислех, че ще отидем до банката.

— Първо ще опека една тава шоколадови курабии. Теб не можах са изкуша, но Бастър Холистър не би могъл да им устои.

— Твоят познат е Бастър Холистър — управителят на търговската банка на Колорадо?

Флорънс намигна.

— Не забравяй правилото, че ако имаш нужда от нещо, винаги се обръщай към онези, които са на върха.

Джо също стана и грабна ключовете си от масата.

— Ще те закарам до вкъщи. Не искам да губиш нито минутка повече и колкото се може по-скоро се захващай с курабиите!

Веднага след като остави Флорънс пред жилището ѝ, Джо се върна и набра телефонния номер в офиса на Алекс Рейд.

— Ако правилно си спомням — започна тя без предисловия, — последния път, когато се видяхме, ти ми обеща домашно приготвена вечеря, като дойда в Денвър.

— Това трябва да е само Джоузи Уилямс! — възкликна Алекс. — Не познавам друг човек, който след единадесетгодишно отсъствие може да очаква да бъде разпознат единствено по гласа.

— Е, не съм ли права?

— Права си, разбира се. На какво дължа честта, която ми оказваш с твоето гостуване?

Джо се поколеба дали да му каже цялата истина или да премълчи някои неща.

— Имам нужда от помощта ти.

— Все още ли търсиш твоя Брад Тайлър?

— Вече не. Успях да го открия.

Последва дълга пауза.

— Наистина ли?

— Защо си толкова изненадан?

— Откровено казано, шансът да го намериш беше нищожен. Все едно...

— Все едно да открия игла в купа сено? — прекъсна го тя.

— Нещо такова.

— Стига сме говорили за Брад. Знам, че си много зает, затова е най-добре да премина към истинската причина за моето обаждане. Тъй като твоят съвет ми беше много полезен, естествено беше да се сетя за теб при нужда. Освен това, все още не съм виждала Барбара и двете ти деца и сега ще имам прекрасната възможност да съчетая работата с удоволствието.

— Прилагаш желязна тактика.

— Приемам отговорът ти за „да“.

— Какво ще кажеш за събота? Удобно ли ще ти бъде в седем и половина?

— Какво да нося със себе си?

— Вино, и то в големи количества. Предчувствам, че ще имам нужда от него. А сега, извини ме, но наистина съм зает. Ако имаш да добавиш още нещо...

— Алекс...

— Да?

— Мисля, че поканата ти ще прозвучи по-искрено, ако ми кажеш къде живееш.

Алекс се засмя и ѝ даде подробни указания как да стигне до къщата. Дори ѝ предложи да начертае скица и да ѝ я изпрати. Джо отказа, но не беше особено изненадана, когато два дни по-късно скицата наистина се появи в пощенската ѝ кутия.

Бастър Холистър охотно се бе съгласил да окаже съдействие по въпроса за банковата сметка на Мейбъл, но в петък все още не бе дал никаква информация. Джо едва се сдържаше да не помоли Флорънс да му позвъни.

Към края на работния ден тя се появи заедно с Хауърд.

— Мистър Холистър обади ли се? — нетърпеливо я попита Джо.

— Да, но това, което научих от него, няма да ти хареса особено.

Джо изтръпна.

— Да не би да се е отказал да ни помогне?!

— Разбира се, че ще ни помогне. Просто тази седмица била много напрегната за него и не е имал възможност да направи нещо по въпроса.

— Изплаши ме. Помислих си, че...

— Не се тревожи. Ако Бастър не се заеме с това, ще потърсим друг начин да се доберем до информацията. Така или иначе, ще разберем какво е направила Мейбъл с парите си. А ти кога ще вечеряш с твой приятел — полицаят?

— Утре вечер.

— В такъв случай, ние бихме могли да затворим заведението вместо теб — предложи Хауърд. — Така ще можеш да тръгнеш навреме.

— Сигурни ли сте, че нямате други планове за утрешната вечер?

— Нищо, което да не можем да отложим.

— Тогава ще ви бъда много признателна, ако затворите вместо мен. Но при едно условие — да приемете поканата ми за вечеря в неделя.

— Имам по-добра идея — заяви Флорънс. — Защо не отидем на пикник в понеделник? Дори можем да отскочим до Сентръл Сити. В делничните дни там няма голям наплив от туристи.

Хауърд учудено я погледна.

— Мислех, че мразиш туристическите обекти.

— Предполагам, че няма да останем дълго там — обади се Джо.

— Защо имам чувството, че криете нещо от мен?

— Довечера ще ти обясня всичко — обеща му Флорънс. — А сега бих искала да опитаме фантастичния сладолед, който Джо е приготвила вчера. Ърни разправя на всеки срещнат, че бил нещо много специално.

Хауърд потръпна.

— Давай. Аз ще пропусна това удоволствие.

Джо се засмя.

— А къде остана желанието ти за приключения?

Той ѝ хвърли измъчен поглед.

— Пазя го за пътуването до Сентръл Сити.

Петнадесет минути преди Хауърд и Флорънс да дойдат да я заместят на бара, Джо се възползва от липсата на клиенти, за да почисти заведението и да напълни каните за сладолед. Тъкмо оставяше кърпата в задното помещение, когато звънчето на входната врата пропя.

— Ей сега идвам — провикна се и бутна с крак летящата врата. — Съжалявам, че... — гласът ѝ изневери и не успя да каже нито думичка повече, когато видя кой бе новодошлият.

— Бях наблизко по работа и реших да се отбия при теб — каза Брад.

Носеше светлокафяв панталон и спортна риза на сини и кафяви райета. Навитите ѝ ръкави откриваха загорелите му мускулести ръце.

Джо преглътна, спомняйки си колко добре се бе чувствала в прегръдките им.

— Какво... какво правиш тук?

— Като че ли не ти се нрави моето присъствие?

— Ооо... Всъщност ти май даде някакво обяснение още в началото...

— Трябваше ли първо да ти телефонирам?

— Ако не греша, решихме да не се виждаме.

— Не беше точно така. Ти беше тази, която пожела да не се виждаме. Ако си спомняш, аз не бях съгласен.

— Това не променя нещата.

— Значи и днес ще се инатиш също толкова, колкото и през онази нощ?

— Начинът, по който се чувствам в момента, няма нищо общо с ината! — отвърна нервно Джоузефин.

Брад пристъпи към нея и се взря в очите ѝ. Почувства непреодолимо желание да я докосне, но успя да се овладее.

— Искях да дойда по-рано. Бях планирал да прекарам деня с теб и да ти помогна в заведението, но за съжаление, плановете ми се объркаха и не стана така, както се надявах.

Джо се опита да нормализира дишането си. Беше доста объркана от неочакваната му поява.

— Не разбирам... Какво те накара да мислиш, че имам нужда от помощта ти?

— Всъщност, истината е, че исках да бъда с теб, Джо. А барът е единственото място, откъдето не можеш да ми избягаш. Ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало през последните осем години, и няма да те оставя да си отидеш без борба.

„Нима е възможно думите да бъдат толкова болезнени?! — запита се Джоузефин. — Аз не искам да съм най-хубавото нещо през последните осем години. Искам да съм най-хубавото нещо, което изобщо ми се е случвало. Защо Брад не може да разбере това?!“ Тя вече знаеше отговора. „Защото все още мисли за любовта си към Карен, като за единствената изпепеляваща страст в живота си.“

— Ако бях убедена, че съзнаваш истинския смисъл на това, което току-що ми каза, щях да се почувствам наранена и обидена. Но предполагам, че по някакъв свой начин се опитваш да ми кажеш, че не съм ти безразлична.

Но Джо беше наранена. Личеше си по болката в очите ѝ.

Брад се чувства ужасно глупаво. Едва се сдържаше да не я поеме в прегръдките си, за да ѝ докаже с действия онова, което не бе успял с думи.

— За едно нещо си права. Исках да ти кажа, че те обичам. И възнамерявам да прекарам вечерта с теб, за да те убедя в това.

— Не е възможно, Брад. Няма да бъда тук. Имам среща... — Джо погледна през витрината и видя Флорънс и Хауърд да пресичат улицата. — Впрочем, тръгвам след няколко минути.

Тя се разкъсваше между изкушението да остане с Брад и необходимостта да излезе колкото се може по-скоро.

— Разбирам — тихо рече той. — Отсега нататък трябва предварително да се обаждам, преди да дойда. Не е ли възможно да се видим по-късно, след като се прибереш от срещата?

— Не... Ще се върна много късно.

— Джо!

Брад не издържа и хвана ръката ѝ.

— Моля те, дай ми още един шанс!

В този момент Флорънс и Хауърд влязоха в бара. Джо побърза да освободи ръката си.

— Тъкмо се чудех къде се бавите... — Тя направи отчаян опит да изглежда спокойна и весела. — Вече бях започнала да си мисля, че сте променили решението си.

Флорънс веднага се ориентира в обстановката, съзирайки Брад.

— Напразно си се безпокоила, скъпа. О, Брад, радвам се да те видя отново. Какво те води в града?

— Здравей, Флорънс. Здравей, Хауърд — кимна той.

— Ако прекъсваме нещо, можем да дойдем по-късно — предложи Хауърд.

— Не, не е необходимо — отвърна припряно Джо. — Брад тъкмо си тръгваше.

Брад я разбра. Джо беше твърде нетърпелива да се отърве от него, но той нямаше намерение да се предава.

— Доколкото си спомням — рече ѝ безизразно, — ти беше тази, която се канеше да тръгва някъде. Аз нямам какво да правя, докато не стане време за полета ми, който е след повече от девет часа. Ако Флорънс и Хауърд не възразяват, ще остана тук с тях. А после, ако нямат други планове, може би ще приемат поканата ми за вечеря.

Той настойчиво я погледна.

— Не трябва ли вече да заминаваш? Не искаш да закъснееш, нали?

Джо хвърли поглед на часовника си. Разполагаше с предостатъчно време да се приготви. Пътуването нямаше да ѝ отнеме повече от четиридесет и пет минути.

— Знаеш кое къде се намира и на кого да се обадиш, ако нещо се повреди, нали? — обърна се към Флорънс.

Сърцето на Флорънс се сви. Вътрешният смут, който Джо изживяваше заради Брад, беше също толкова очевиден, колкото и любовта ѝ към него. Двамата просто бяха създадени един за друг. Ледена тръпка премина по гърба ѝ. „Ами ако Джо наистина открие Карен?! В продължение на осем години Брад е обичал тази жена. Дали ще бъде в състояние да я забрави? Връзката му с Джо все още е толкова крехка!“ Тръсна глава, за да прогони тези мисли, и се насили да се усмихне.

— Не се тревожи. Ще се справим някак. А сега тръгвай и си прекарай добре.

Джо развърза престилката си.

— Дано успееш да придумаш Хауърд да опита новия ми сладолед — каза тя, стараяйки се да прикрие нервността си. — Той се продава най-добре тази седмица.

Хауърд се засмя.

— Добре, добре. Ако това ще те направи щастлива, ще го опитам.

— Е, тогава ще се видим утре. Благодаря още веднъж, че ще се погрижите за заведението ми.

Брад взе от тезгяха ключовете и ѝ ги подаде.

— Заповядай и приятна вечер — рече ѝ прекалено любезно.

Джоузефин го стрелна гневно с очи.

— Ще направя всичко възможно вечерта ми наистина да бъде приятна.

Щом сви по алеята към къщата на семейство Рейд, я лъхна миризмата на въглищен дим. В предния двор се въргаляха колело и бейзболна бухалка. По стъклата на спалнята на тухлената къща бяха залепени детски рисунки. Когато Джо стигна до верандата, вратата се отвори и една висока жена с дълга до раменете червеникава коса я

посрещна с усмивка. Беше изключително елегантна, но закръглената ѝ талия подсказваше, че е в напреднала бременност.

— Вие трябва да сте Джоузи Уилямс — каза тя и протегна ръка. — Очарована съм. Алекс не е преувеличил в описанието ви. А както може би се досещате, аз съм Барбара Рейд.

Джо въздъхна примирено. Очевидно за Алекс и неговото семейство тя завинаги щеше да си остане Джоузи.

— Надявам се, че не ми се сърдите, задето се самопоканих на вечеря — отвърна и подаде на Барбара бутилката вино, което бе купила в един крайпътен супермаркет.

— Отдавна исках да се запознаем. Вкъщи щом се заговори за детството на мъжа ми, винаги се споменава и вашето семейство. Крайно време беше да се срещна с член на прочутата фамилия Уилямс.

Джо се засмя.

— Ако продължавате да ме ласкаете, има опасност да направя нещо наистина глупаво, преди още да е свършила вечерта.

Тя обаче с нищо не опетни безупречната репутация на фамилията Уилямс. Вечерта протече дори по-приятно, отколкото беше очаквала. Откри, че Алекс бе имал шанса да се обвърже с жена, която идеално му подходеше.

След като се нахраниха, Барбара отведе децата в другата част на къщата, оставяйки Алекс и Джо сами в дневната.

— Срамота е, че с Майк не се срещате вече. Барбара и Кати щяха да си допаднат. А и децата ви са почти на една възраст — поде Джо.

— Конско ли ще ми четеш на тази тема? Нямах никакви основания за това — отвърна лукаво Алекс.

— Да не би да се каниш да ми съобщиш, че с Майк вече сте си уговорили среща?

— Следващия месец. Ще оставим децата при майката на Барбара и заминаваме за Калифорния, за да прекараме една седмица с Кати и Майк в Сан Франциско. А през зимата те ще ни гостуват за една седмица — ще ходим на ски.

— Не мога да повярвам! — възкликна Джо. — От години се опитвам да убедя Майк да дойде в Колорадо и всеки път, когато заговоря за това, той си измисля някакво глупаво извинение, за да ми откаже. А ето, че ти само си мръдна пръста и той веднага прие поканата ти.

— Майк предвиди, че ще се поядосаш малко, когато узнаеш това.
Джо присви очи.

— Така значи!

Алекс гръмко се засмя и се облегна назад.

— Е, да преминем към главния въпрос. Ако си дори наполовина толкова упорита, колкото през онова лято, когато си падаше по мен, не виждам начин да се отърва от теб.

— Какво те кара да мислиш, че някога съм си падала по теб? — Джо беше изненадана, че той знаеше нещо, което не беше споделяла с никого. Сега, след тринадесет години, се чудеше как е могла да се влюби в него.

— Твоят дневник и странното ти поведение по онова време.

— Моят дневник?! Но ти не би могъл...

— Права си, аз не бих могъл, но Майк го прочете и ми каза.

— Колко подло! — възнегодува тя.

— Не беше подло. Доколкото си спомням, ти беше забравила дневника си някъде и Майк го намери. Той направи това, което всеки брат би направил — взе го и го прочете. После сподели с мен и това е всичко. Аз не се възползвах и не злоупотребих с тази информация. Но да оставим миналото. Кажете сега какво те води при мен?

— Имам нужда от помощта ти, за да намеря един човек.

— Ако не греша, ти ми каза, че си открила Брад Тайлър.

Джо си пое дълбоко дъх.

— Не става въпрос за него.

И му разказа за Карен, без да споменава истинската причина за интереса си към тази жена.

— Нека да се досетя — рече Алекс. — Липсващите пари на Мейбъл те карат да мислиш, че тя има нещо общо с изчезването на Карен. И тъй като Карен е разполагала с тези пари още в самото начало, Брад не е могъл да я открие.

— Не е ли възможно дори професионални детективи да се заблудят, ако знаят, че търсят някого, който няма пари?

— Начинът на живот определено не е фактор без значение при издирването — съгласи се той. — Какво всъщност искаш от мен, Джоузи?

— Имам нужда от някого, който да ме напътства. Някой, който да ми спести безкрайните и безнадеждни опити да намеря Карен.

— Преди да сторя това, бих искал да ми обясниш интереса си към тези хора.

Джо смутено сведе очи. Алекс сложи ръка на рамото ѝ.

— Истинската причина за всичко това е изписана на лицето ти. Надявам се, че знаеш какво правиш.

Тя му се усмихна с благодарност. Беше доволна, че не ѝ се наложи да го лъже.

— Нямам голям избор — отвърна тихо. — Не бих искала цял живот да бъда нескопосано копие на оригинала.

— Сигурна ли си, че този мъж го заслужава?

— Щях ли да съм тук, ако не беше така?

— Тогава да хващаме бика за рогата. Най-напред трябва да откриеш мъжа, нает от Мейбъл, и да разбереш каква е била задачата му.

— Не трябва ли да изчакам първо новините от банката?

— Ако детективът се окаже словоохотлив тип, ще ти даде нужната информация. Запомни, тези хора не се съобразяват със закона за неприкосновеността на личността и нейните права. Те използват всякакви средства, за да се доберат до онова, което ги интересува.

— Имам снимка на Карен.

— Трябва да научиш колкото е възможно повече неща за нея — какво харесва и какво не, обществени контакти, кариера — всичко, което би те насочило към мястото, където би отишла с няколко хиляди долара в джоба си.

Алекс направи пауза и се почеса зад ухото.

— Не вярвам обаче, че има начин да се добереш до докладите на частните детективи, наети от Брад.

— Не и преди да го осведомя за намеренията и действията си.

— И защо не го направиш? Какво лошо има в това?

— Никога няма да ме разбере.

Алекс се замисли.

— Това ли е истинската причина или просто искаш да си запазиш възможността да избираш дали да му кажеш или не, ако наистина откриеш Карен?

— Да приемем, че съществуват много причини, поради които не желая да намесвам Брад в моите работи.

— Това ще затрудни издирването на Карен още повече.

— Няма значение — сви рамене Джо. — Нали майка ти обичаше да казва, че нищо хубаво не се постигало лесно?

Алекс уморено въздъхна.

— Знаеш ли нещо за родителите на Карен?

— По думите на Брад, те са загинали при автомобилна катастрофа, когато тя е била ученичка в гимназията.

— Има ли други роднини?

— Пак по думите на Брад, липсата на близки хора е една от причините, Карен да се привърже толкова силно към него.

— Но не толкова силно, колкото той би желал, нали?

— Мислиш ли, че е възможно Мейбъл да ѝ е предложила пари, за да го напусне?

— Обзалагам се, че е било така.

— Но нещо не се връзва. Ако Карен е преследвала богатство, имало е много по-подходящи мишени от Брад. Доколкото знам, двамата са живеели в недоимък, докато са били заедно.

— Може би Карен просто е чакала да се възползва от възможността, щом се появи такава. Смятам, че ти дадох достатъчно указания за действия като за начало. Веднага щом попаднеш на някаква следа от Карен, ми се обади отново и ще решим какво да правим по-нататък.

— Ще решим? Това означава ли...

— Много добре знаеш какво означава. А сега е време да опиташ десерта на Барбара.

Джо сгъна листа, върху който си бе водила бележки, и го мушна в джоба си. После стана, прегърна Алекс и го целуна по бузата.

— Въпреки всичко, не смятам, че си чак толкова лош.

— Искаш да кажеш, че ми прощаваш, задето казах на Тони Ериксън, че си падаш по него, и за това, че ми е известно съдържанието на дневника ти?

Тя се засмя.

— Не съвсем, но и това може да стане някой ден.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джо колебливо се спря пред магазина на Карл Висенбор в Сентръл Сити. С Карл се бе срещнала един-единствен път, а ето, че се канеше да го разпитва за подробности, засягащи приятеля му от детинство, който не биваше да узнае за този разговор.

Погледна надолу по улицата, Флорънс и Хауърд вероятно се бяха шмугнали в някой от бутиците. Имаше с тях уговорка да се срещнат след час.

Събра кураж и отвори входната врата.

Карл беше зад тезгяха и вдигна глава, когато тя влезе.

— Джо! — възкликна той и лицето му се озари от радостна усмивка. — Защо си сама? Къде остави Брад?

Джо пъкна ръце в джобовете на джинсите си и се приближи към него.

— Доколкото ми е известно, той все още е в Каспър.

— Е, радвам се, че това не ти е попречило да се отбиеш да ме видиш. Всъщност — добави Карл, докато изтриваше ръцете си в една кърпа, — не би могла да избереш по-подходящо време. Сюзън сигурно вече е приготвила обяда. Ще ѝ се обадя да сложи още един прибор на масата.

— Може би друг път, Карл. Дойдох при теб днес, за да ти задам някои въпроси, на които само ти би могъл да ми отговориш.

Той я погледна учудено.

— Въпроси? За Брад?

— В известен смисъл са свързани с него. Човекът, за когото бих искала да поговорим, е Карен.

— Извини ме за момент.

Карл отиде до склада и след малко се върна с възпълничка сивокоса жена, която застана зад тезгяха.

— Защо не прескочим до съседното заведение да изпием по чаша кафе? — предложи после на Джо. — Там на спокойствие ще ми обясниш какво по-точно те интересува и защо.

— Добре.

Отидоха в малък безличен ресторант и седнаха на една маса в ъгъла.

— А сега вече можеш да ми кажеш за какво става въпрос — поде Карл, отпивайки от кафето, което им поднесе млада блондинка.

Джо стотици пъти бе обмисляла думите си, но когато заговори, беше объркана.

— Влюбих се в Брад — изтърси на един дъх. — И вярвам, че и той ме обича...

— Но?

Тя нервно събра нападалите по масата кристалчета захар с върха на пръста си.

— Карен стои помежду ни.

— Брад ли каза това?

— Не, той не би могъл да каже такова нещо.

— В такъв случай, какво те кара да мислиш, че още е обсебен от Карен?

— Някои детайли... начинът, по който изглежда, когато говори за нея, тонът му... Той все още изживява болката. — Джо примирено сви рамене. — Не си го въобразявам Карл. — Гласът ѝ потрепери от вълнение. — Господи, как бих искала да не е истина!

— Какво мога да сторя за теб?

Тя направи усилие да се стегне.

— Искам да ми кажеш всичко, което би ми помогнало да намеря Карен.

Карл отново отпи от кафето си.

— Нека да си изясня нещата. Въпреки че си влюбена в Брад, искаш да откриеш Карен заради него. Така ли?

— Това е единственият начин, по който някога мога да бъда сигурна...

— Надявам се, че осъзнаваш риска, който поемаш?

— Но аз трябва да знам...

— Дали те обича повече, отколкото е обичал Карен?

— Не е толкова просто. Не желая да се привърже към мен, само защото не може да има нея.

Карл се замисли.

— Трябва ли да разбирам, че си дошла при мен, защото не искаш Брад да разбере с какво си се захванала?

— Така ще е по-лесно.

— За теб или за него?

— За мен — призна Джо.

— Какво искаш да направя?

— Просто ми разкажи за Карен всичко, което би ми помогнало да я открия.

Той потърка брадичката си.

— Имам по-добра идея. Сюзън е много прибрана. Пази цялата ни кореспонденция, откакто сме се оженили. В колекцията ѝ има и доста писма на Брад.

— Брад ти е писал за Карен?! — възкликна обнадeждена Джоузефин.

— Във всяко писмо обстойно ни разказваше за нея. После престана да ни пише. Би трябвало да се досетим, че нещо не е наред, щом в продължение на толкова години от него нямаше никаква вест.

Карл стана, отиде до бара и плати сметката. После с Джо се върнаха в магазина му, откъдето той се обади на Сюзън.

— В момента тъкмо пече пита и едва след около час ще има възможност да се качи на тавана и да провери кутиите с писмата — обърна се към Джо, след като затвори телефона. — Поръча да ти предам, че ако нямаш други планове за днес, много би се радвала на твоята компания.

— С удоволствие бих прекарала следобед с нея, но дойдох тук с приятели и трябва да се срещна с тях след десет минути. Дали Сюзън ще има нещо против да ми изпрати писмата, ако обещаю, че ще ѝ ги върна, веднага щом направя копия.

Карл се засмя.

— Предполагам, че се ще съгласи при едно условие — вместо да върнеш писмата по пощата, да ги донесеш лично и да останеш за вечеря.

Джо му протегна ръка.

— Задължена съм ти, Карл. Това означава много за мен.

— Надявам се, нещата да се развият така, както ти искаш.

— Благодаря. И аз се надявам.

Когато на следващата сутрин пристигна на работа, Брад я чакаше пред бара.

— Е, как мина срещата ти? — подхвърли той.

Гърлото ѝ пресъхна. Както винаги Брад изглеждаше великолепно. Носеше сив костюм, който правеше наситеното синьо на ирисите му почти прозрачно.

За миг Джо се запита как ли биха изглеждали децата им, ако някога имаха деца. Тази мисъл я изпълни с копнеж, а после я накара да потрепери от страх. „А какво ще правя, къде ще отида, ако се окаже, че Карен е единствената жена, която има значение за него?!“

— Прекарах чудесна вечер... Не беше любовна среща — побърза да добави, забелязвайки как лицето му помръква. — Вечерях със семейството на стар приятел.

— Разбирам. Радвам се, че реши да ми кажеш истината.

— Защо?

— Защото това означава, че не съм ти безразличен. Крайно време е да осъзнаеш, че не бих идвал тук по всяко време на денонощието, ако не те обичах наистина. Освен ако не съм луд.

Брад повдигна брадичката ѝ и нежно я целуна.

— А аз не съм луд.

Джо прокара език по устните си и от вкуса на целувката му остра тръпка на възбуда прониза тялото ѝ.

— Не съм съвсем сигурна още. От колко време стоиш тук и ме чакаш?

— От около час.

— Защо не се отби у дома?

— Не бях сигурен дали ще съм добре дошъл.

— Не трябва да се притесняваш повече за това...

Той я хвана за раменете и се взря в очите ѝ.

— Да вярвам ли на това, което ми казваш? Значи отсега нататък няма да имаш нищо против да ме виждаш?

Джо кимна.

— Какво те накара да промениш решението си?

— Да кажем, че просто реших да изживея пълноценно нашата връзка.

Брад се наведе и устните му чувствено докоснаха ъгълчетата на устата ѝ, връхчето на носа, бузите и слепоочията. Дъхът му нежно погали ухото ѝ и Джо закопня за целувката му.

— О, Брад... — промълви тихо.

Една кола навлезе в паркинга зад тях и шумът от двигателя ги върна в реалността.

— Дай ми ключа — прошепна ѝ Брад.

Щом влязоха вътре, той отново заключи, хвана я за ръката и я поведе към задната стая. Там я прехвана през талията и я притегли към себе си.

— Сега не мога да направя с теб това, което наистина желая, но проклет да съм, ако позволя нещо или някой да ми попречи да те целуна.

— Имаме на разположение един час, преди най-нетърпеливите да забележат, че заведението не работи — отвърна свенливо Джо.

— За бога, Джо, не ме изкушавай! Не съм привърженик на прибързаните и посредствени неща. И когато за първи път се любя с теб, не искам да се ослушвам за телефонен звън или за стъпките на някой клиент. Възнамерявам с часове да изучавам тялото ти, докато го опозная като свое собствено.

Устните му докоснаха шията ѝ.

— Искам да усетя вкуса на гърдите ти...

Брад задъхано започна да целува ключиците ѝ. Джо сплете ръце на тила му и го притисна силно към себе си. Усети го да разкопчава малките перлени копченца на деколтето ѝ и с движение на тялото си го насърчи да побърза. Когато ефирната коприна на сутиена ѝ остана единствената преграда между жадната ѝ млада плът и дланите му, тя нежно насочи лицето му към улейчето между едрите ѝ гърди. Влажните му топли устни я накараха да потръпне от желание и ѝ доставиха удоволствие, което граничеше с болка.

Джо притвори клепки и от гърлото ѝ се изтръгна вик, който в същия миг бе заглушен от вездесъщите устни на Брад. Езикът му нахлу в кадифената пещера на устата ѝ и поде своята омайваща игра с нейния.

Тя се изви в дъга и безпаметна се отдаде на горещите му ласки. Имаше чувството, че потъва в розова мъгла. Искаше ѝ се да изкрещи

от разочарование, когато Брад внимателно и нежно я оттласна от себе си.

— Имах прекалено голямо доверие в себе си — продума дрезгаво той. — Само още една минута и безупречният ми имидж на безстрастен мъж щеше да се разбие на парчета.

Джо отпусна глава на рамото му и се опита да нормализира дишането си.

— Не бих казала, че си безстрастен...

— Защото нямаш никаква представа какъв бях, преди да те срещна.

Тя го погледна и Брад видя в очите ѝ такава любов, че краката му се подкосиха.

— До колко часа ще работиш?

— Затварям в шест.

— Имам да свърша някои неща в Денвър днес, но ще дойда в апартамента ти, веднага щом се освободя.

— Да приготвя ли вечеря?

Брад се усмихна и започна да закопчава роклята ѝ.

— Само ако сметнеш, че ще имаме нужда да се подкрепим с нещо — отвърна лукаво.

Джо отново задиша учестено.

— Денят сигурно ще ми се стори безкраен...

Той я целуна по шията.

— Но затова пък нощта ще бъде неповторима, любов моя.

След разговора си с Бастър Холистър, Флорънс окачи телефонната слушалка и нададе радостен вик. После се забърза към гардероба, изгаряйки от нетърпение да съобщи на Джоузефин какво бе открила във връзка с парите на Мейбъл от продажбата на къщата. Облече се за броени минути, среса се, грабна чантата си и излезе в антрето.

Един син лист хартия, пхнат под входната врата, привлече вниманието ѝ. Усмихна се и се наведе да го вземе. Хауърд имаше навика да ѝ оставя любовни послания на всевъзможни места. Разгърна листа, но вместо познатите едри завъртулки на Хауърд, видя сбит, наклонен почерк. Започна да чете и лицето ѝ пребледня като платно.

„Скъпа Флорънс,

Смятам за свое задължение да ти съобщя, че онова, което става между теб и Хауърд Уейклин, е известно на твоите приятели. Отначало не ни се вярваше, че можеш да се забъркаш в нещо толкова отвратително, но бяхме принудени да приемем този факт, тъй като миналата, нощ си била видяна да влизаш в апартамента на Хауърд и да излизаш оттам едва на сутринта.

Не ми е приятно да ти го казвам, но ако не сложиш край на това, ще бъдем принудени да се обърнем към домоуправителя и ще бъдеш посъветвана да напуснеш жилищната кооперация. Сигурна съм, че след като поразмислиш добре за поведението си и за евентуалните последствия, които ще се отразят на нас, твоите приятели, ще разбереш, че имаме право.

Ти и Хауърд сте нарушители на моралните устои. Ние се чувстваме отговорни пред обществеността на Боулдър и ще отстояваме благоприличието като пример за младежта на града ни, дори и ако трябва да се лишим от компанията на близки хора.

Но аз съм уверена, че няма да се стигне до тази драстична мярка. С възрастта все повече осъзнаваме, че е много по-ценностно да изживееш оставащите ти години в едно общество от отзивчиви съседи, отколкото да жертваш всичко, което притежаваш, заради един-единствен човек.

Твоя приятелка.“

Зави ѝ се свят и Флорънс се подпря на стената, за да не рухне. Всичко чисто и красиво между нея и Хауърд беше омърсено. Някой тесногръд, злобен човек се беше намесил в живота ѝ с намерението да изпепели щастието ѝ.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Флорънс влезе в бара, Джо тъкмо обслужваше единствения си клиент. Тя се усмихна и ѝ кимна, Флорънс изчака мъжа да излезе и се приближи до барплота.

На Джо не ѝ убягна угриженото ѝ изражение.

— Да не се е случило нещо?

— По-късно ще обсъдим какво ме тревожи. А сега имам да ти съобща нещо, което ще те заинтересува. Бастър Холистър ми се обади тази сутрин.

— И какво ти каза той? — наостри уши Джо.

— Изглежда Мейбъл е продала къщата, защото се е нуждаела от пари.

— Толкова ли е била задлъжняла?

— Около месец преди дипломирането на Брад, тя е направила ипотека на къщата. Казала на Бастър, че синът ѝ ще се върне в Боулдър и ще поеме изплащането ѝ. Бастър много добре си спомня разговора, защото го помолила парите от ипотеката да се прибавят към спестяванията ѝ и да ѝ бъде издаден чек за цялата сума.

— Това сигурно доста го е озадачило.

— Предполагам, че всеки, който се сблъска с такова странно поведение, би си помислил, че зад цялата тая работа стои някой мошеник. Мейбъл все пак успяла да убеди Бастър, че много добре знае какво прави, и той удовлетворил молбата ѝ. После съжалявал, че го е направил, защото Мейбъл не е била в състояние да изплати дори една вноска от ипотеката. Банката тъкмо се е канела да я обяви за пресрочена, когато най-сетне се намерил купувач за къщата.

Джо поклати глава.

— Мейбъл не е споменавала пред никого за това.

— Сигурно се е надявала, че след като не успее да открие Карен, Брад ще се върне при нея.

— Но Брад не се е върнал и тя вероятно си е помислила, че Карен я е изиграла, и двамата с Брад са заминали някъде да живеят с

нейните пари. Не се учудвам, че е възприела такова негативно отношение към тях. Не ѝ е било никак леко да продължи да живее с тази мисъл.

Флорънс замислено присви очи.

— Ето затова останах много учудена, когато ти ми каза, че в последния момент Мейбъл е решила да остави бижутата си на Брад и Карен, независимо от всичко.

— Хората се променят... — отвърна не особено убедително Джо.

— Има още нещо, което според Бастър може да се окаже полезно за нас.

— И какво е то?

— Името на частния детектив, когото Мейбъл е била наела.

— О, чудесно! — възкликна Джо и прегърна приятелката си.

После се замисли и лицето ѝ помръкна.

— Колкото повече напредваме в откриването на Карен — изрече тихо, — толкова по-несигурна ставам дали наистина го искам.

— Знаеш, че винаги можеш да се откажеш.

— Но как мога да спра точно сега?

— Просто спри и толкова.

— Ако го направя, непрекъснато ще имам угризения на съвестта.

Аз трябва да знам...

В този миг телефонът иззвъня и я прекъсна. Джо и стана и вдигна слушалката.

— Ало?

— Здравей, Джо.

— Брад!

Сърцето ѝ подскочи радостно.

— Не очаквах да ми се обадиш.

— На летището съм. Самолетът ми излита след десет минути, така че ще бъда кратък. Имало е инцидент на строежа и Джек Чапмън е пострадал.

— Съжалявам... Но как е станало?

— Загубил равновесие, докато проверявал свързката на скелето.

— Ами той...

— Казах ти всичко, което ми е известно. В момента е подложен на спешна операция, но ще знам повече, едва когато се добера до болницата. Ще ти позвъня при първа възможност.

— Брад, ако има нещо...

— Сега трябва да вървя, Джо. Направиха последно повикване за моя полет. Обичам те. Не се съмнявай в това и никога не го забравяй. Непременно ще се върна за вечерята, която ми обеща.

— И аз те обичам...

Джо бавно остави слушалката и се обърна към Флорънс. Прехапа устни, опитвайки се да преглътне напирещите в очите ѝ сълзи.

— Не знам какво ще правя, ако той реши да се върне при Карен — едва промълви тя. — Страхувам се, че когато всичко свърши, ще се озова в положението, в което Брад е бил през последните осем години.

— Не обичам да се повтарям, но ако искаш, все още можеш да се откажеш.

— Имам ли избор, Флорънс? Да живееш постоянно в съмнение е нетърпимо. Искам и мога да дам на Брад толкова много от себе си, но докато не се убедя напълно в любовта му към мен, нашата връзка не може да бъде пълноценна. А единственият начин да съм сигурна в Брад, е да открия Карен.

— При такива доводи не мога да споря с теб. А сега трябва да намеря Хауърд и да го запозная с нашето детективно разследване...

Джо изгледа изпитателно приятелката си.

— Никъде няма да ходиш, преди да ми кажеш и другата причина за идването си тук тази сутрин. Изглеждаш така, сякаш са ти потънали гемиите.

— Да оставим това за някой друг път... — смънка Флорънс.

Джо отиде до вратата, окачи табелата „Затворено“ и скръсти ръце на гърдите си.

— Нямам никакво намерение да те пусна да излезеш оттук, преди да разбера какво се е случило!

Флорънс въздъхна и отвори чантата си. С треперещи пръсти извади „доброжелателното“ послание, което бе намерила под вратата на апартамента си тази сутрин, и мълчаливо ѝ го подаде.

Джо го прочете и гневно го захвърли на една от масите.

— Имаш ли някаква представа чие дело е?!

Флорънс поклати глава.

— Беше пъхнато под вратата ми, когато се върнах от апартамента на Хауърд тази сутрин.

— Той знае ли?

— Още не. След като се разделихме, отиде да поплува и оттогава не съм го виждала.

— Не мога да проумея каква е причината да бъде написана такава гадост!

Флорънс уморено сви рамене.

— Може би завист.

— Казваш го така, сякаш се защитаваш.

— Просто се опитвам да разбера мотивите за подобно действие. Като си нямат друга работа, някои хора са склонни единствено да преувеличават нещата. Повърхностните драскотини се превръщат в гнойни рани. Завистта става справедлива кауза. Невъзможно е да се пребориш с такива хора, защото те разполагат с цялото време на света и притежават неизчерпаема енергия. Трябва или да им отстъпиш, или да не им обръщаш внимание, защото иначе те просто те съсипват.

По гърба на Джо пролази ледена тръпка.

— Ти как смяташ да постъпиш? — попита тихо.

Лицето на Флорънс беше непроницаемо.

— За нас с Хауърд има само един изход. Нашата връзка не може да продължава повече, независимо колко сме предпазливи. Всеки път, когато един от нас влезе в дома на другия, някой неизменно ще проследи продължителността на контакта ни. Всяко наше действие, дори най-невинното, ще бъде обект на сплетни.

— Но на теб какво ти пука?! — не можа да сдържа негодуванието си Джо.

— Какво ми пука ли?! Пука ми, защото цялата тази инсинуация постепенно ще унищожи най-прекрасния човек, когото някога съм познавала, и аз няма да позволя това да се случи.

— И мислиш, че като откажеш да се срещаш с Хауърд, това ще бъде по-добре за него?

— Моля те, Джо, опитай се да ме разбереш! — В очите на Флорънс проблеснаха сълзи.

— Когато си млад, ти се струва невъзможно да си представиш какъв би бил животът ти, ако нямаше право на избор. С Хауърд живеем тук, защото това е единственото място, където можем да си позволим да живеем. Размерът на наемите се определя от правителството според доходите. Да се преместим другаде, би означавало да изразходваме парите, които са ни необходими за храна.

Да не дава пък Господ някой от нас да се разболее и да има нужда от лекарства. Освен това, да не забравяме, че ще загубя пенсията си. Такова решение не се взема лесно, нали?

— Съжалявам — промълви Джо. — Има ли начин да ти помогна?

Флорънс избърса една сълза, която оставяше мокра следа по бузата ѝ.

— Най-доброто, което би могла да сториш за мен, е да си останеш моя приятелка.

Джо я прегърна през раменете.

— Готова съм на всичко заради теб, Флорънс. Дори ще направя опит да обуздая гнева си.

Единственият светъл лъч през следващите два дни беше телефонният разговор с Брад на сутринта след внезапното му заминаване за Каспър. Той съобщи на Джо, че Джак Чапмън е бил подложен на осемчасова операция и въпреки че останал в интензивно отделение, лекарите давали надежди за възстановяването му.

Колкото до обещанието на Джо пред Флорънс да запази спокойствие, то се оказа много трудно за изпълнение. Тя се улови, че внимателно изучава онези от своите клиенти, които живееха в жилищния комплекс заедно с Флорънс и Хауърд, и се опитваше да определи кой от тях би могъл да е авторът на писмото.

Ърни Бакстър забеляза странното ѝ поведение.

— Какво те тревожи, Джо? — запита я той, след като поправи капещото кранче на мивката.

Джо спря да бърше петната от шоколад по една от масите.

— А теб какво те кара да мислиш, че нещо ме тревожи? — раздражено му отвърна.

— Ако не те познавах достатъчно, бих се обзаложил, че се опитваш да изтриеш боята на тази маса.

— Напоследък доста неща ми се струпиха на главата...

— Мога ли да ти помогна по някакъв начин?

— Не и в този случай, Ърни.

Звънецът над входната врата иззвъня и влезе пощальонът, който носеше голям кафяв плик.

— Днес бизнесът май не върви много — подхвърли той и ѝ подаде плика заедно с останалата поща.

— Само затишие пред буря — механично отвърна Джо.

— Е, приятен ден и довиждане.

— Довиждане.

Джо започна да преглежда кореспонденцията си. Прехвърли набързо обичайните сметки и стигна до кафявия плик. Отначало се изненада, като видя името на подателя — Сюзън Висеньор. После си спомни, че беше пропуснала да даде на Карл домашния си адрес и затова тя бе адресирала пратката до бара ѝ.

Остана загледана в плика известно време, като че ли отново стоеше пред прага на един свят, в който не беше сигурна дали иска да навлезе. До такава степен беше потънала в мислите си, че трепна, когато Ърни докосна лакътя ѝ.

— Мивката е оправена и ако няма нещо друго за мен, ще си тръгвам.

— Благодаря... Какво ти дължа?

— Един голям ягодов сладолед с бадеми ще покрие сметката.

— Не бъди прекалено стеснителен, Ърни. Можеш да пазаруваш безплатно при мен още две седмици.

— А ти пък си прекалено щедра. Довиждане.

Щом остана сама, Джо си пое дълбоко дъх и отвори плика. Освен ксерокопия на писмата имаше и бележка.

„Скъпа Джо,

Имах възможност да използвам копирна машина, затова реших да ти спестя неудобството да изпращаш оригиналите обратно. С Карл ти стискаме палци, всичко да стане така, както ти го искаш. Ще се радваме, ако можем да помогнем с още нещо.

Сюзън.“

Джо разстла ксерокопията по тезгяха. Дълго се визира в тях, после изтри треперещите си ръце в престилката и взе първия лист.

Три часа по-късно, прекъсвана на няколко пъти от клиенти, тя прочете и последното писмо на Брад до Карл и Сюзън. Тъй като

писмата бяха подредени хронологично, Джо постепенно си изгради представа за жената, която Брад беше обичал. Проследи развитието на тяхната връзка от първата им среща до дипломирането на Брад, когато той решава да се върне в Боулдър, за да говори с Мейбъл.

Когато върна писмата обратно в плика, Джо се почувства много изтощена. Едно беше да си представиш колко Брад е обичал Карен, а съвсем друго да съпреживееш тази любов, описана от самия него.

Около два след полунощ Джо завърши списъка си с фактите и данните за Карен, който трябваше да предостави на Алекс. Не пропусна дори размера на дрехите ѝ и предпочитания годишен сезон. Кой знае защо, бе се надявала в писмата на Брад да открие причини да намрази Карен, но бе се получило точно обратното. Тази загадъчна жена ѝ бе станала симпатична с упоритостта и трудолюбието си. Тя очевидно умееше да се справя с всяка трудна ситуация в живота си.

Джо си легна, спа лошо и сънува Брад и Карен заедно. Когато Брад ѝ позвъни на сутринта, положи доста усилия, за да разговаря привидно спокойно с него.

— Как е Джак? — попита, за да избегне някои по-деликатни теми.

— Състоянието му се подобрява с всеки изминал ден.

— Обясни ли ти какво се е случило?

Брад се засмя.

— Попитах го за това днес, а той ми отвърна единствено с кръвнишки поглед.

— Искаш да кажеш, че знае каква е причината за злополуката, но е твърде притеснен да говори за нея.

— Ако си работил в дадена област в продължение на толкова години, колкото Джак, трудно ще признаеш, че си способен да допуснеш глупави грешки, които свършват по този начин.

— А как е съпругата му?

— Снощи за първи път напусна за малко болницата, след като докторът я увери, че Джак ще се оправи.

— Ще ходиш ли в Денвър на срещата с комисията по планирането следващата седмица? Бих искала да знам кога ще те видя отново...

— И аз бих искал да ти дам конкретен отговор, но имаме толкова проблеми с хотела. Изоставаме с няколко седмици. Трябва да наема допълнителен екип за строежа на болницата, който започнахме миналата седмица, а без Джак съм загубен. Някой трябва да следи нещата отблизо, така че не знам кога ще мога да се измъкна.

Тъй като Джо не му отговори, Брад добави нежно:

— Не ме изоставяй, Джо!

Тя се усмихна тъжно.

— Няма... Обичам те!

— Продължавай да ми го повтаряш. Като го знам, денят ми минава по-леко.

Разговаряха още около минута, преди да се сбогуват. Джо тъкмо остави слушалката и телефонът иззвъня отново.

Този път беше Флорънс.

— Бързах да те заваря, преди да тръгнеш на работа. Хауърд ми се обади тази сутрин, за да ми съобщи, че най-сетне е успял да открие следите на частния детектив.

— И?

— Страхувам се, че това, което ще ти кажа, няма да ти хареса. Той е починал преди три години и всички документи, свързани с бизнеса му, които дъщеря му съхранявала, са били унищожени при наводнение в апартамента ѝ миналата година.

Джо почувства някакво странно облекчение при мисълта, че може би няма да бъде възможно да открие Карен, но тръсна глава и я прогони от съзнанието си.

— Ако видиш Хауърд преди мен, не забравяй да му благодариш от мое име за свършената работа.

— Какво ще предприемеш отгук нататък?

— Мисля да изпратя на Алекс цялата информация, която съм събрала до момента, и да изчакам неговото мнение. Впрочем, как реагира Хауърд на онова „доброжелателно“ писмо?

— Още не съм му казала...

— Мислиш да го запазиш в тайна ли?

— Не точно...

— Тогава какво?

— Много мислих за случилото се...

— Хайде, изплюй камъчето! — настоя Джо.

— Реших, че ще е най-добре да се престоря пред Хауърд, че той вече не ме интересува.

— Какво?! Не говориш сериозно, нали? Пък и Хауърд никога няма да ти повярва!

— Постепенно ще се принуди да ми повярва.

— Не те разбирам, Флорънс. Това ще го съсипе!

— Не повече, отколкото писмото. Ако успея да му внуша, че причината да престанем да се виждаме, е у мен, това ще му спести унижението да се бори с общественото мнение. Иначе той би се опитал да ме защити от клюките и подигравките, а няма никакви шансове за успех.

— И ти си въобразяваш, че като го изоставиш, ще го накараш да се почувства по-добре?

— Поне ще му остане гордостта.

Джо най-сетне осъзна саможертвата на приятелката си.

— Флорънс, толкова съжалявам... — промълви тихо. — Какво да кажа на Хауърд, когато ме попита за теб?

— Дълго мислих този въпрос и реших, че ще бъде по-добре за всички ни, ако известно време не идвам в заведението ти. Така ще можеш да кажеш на Хауърд, че не си ме виждала и не знаеш какво всъщност става.

— Ти си най-смелата жена, която познавам!

— Не съм смела, Джо, просто съм влюбена. Единственото нещо, което все още мога да направя за Хауърд, е да се опитам да го предпазя от болката, през която трябва да преминем.

Гневът на Джо към автора на анонимното писмо дотолкова се засили, че тя едва намираше думи да продължи този разговор. Затова под претекст, че трябва да се приготви за работа, побърза да се сбогува с Флорънс.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тази жена наистина ли е толкова красива или просто така изглежда в очите на един влюбен мъж? — попита Алекс, след като прехвърли купчината листи, които Джо му беше донесла.

Тя трепна.

— По-скоро бих казала, че Брад не разкрива напълно красотата й...

— А какво ще кажеш за нейната почтеност? Трудно ми е да повярвам, че някой като Карен, който приема парите на Мейбъл и после изчезва, може да бъде образец на човешка добродетел, както Брад се опитва да я представи в писмата си.

— Много мислих по този въпрос...

Алекс сложи молива зад ухото си и се облегна назад.

— И до какви изводи стигна?

— До никакви. Тя очевидно е обичала Брад. И цялото й поведение по време на съвместния им живот доказва, че не се е страхувала от тежка работа или финансови затруднения. Тази мисъл постоянно ме гнети. Няма никаква логика в решението й да си замине, тъкмо когато Брад е бил на път да се дипломира и паричните им проблеми скоро да се превърнат само в лош спомен.

— Мисля, че си права. Информацията от източниците, с които разполагам, не е по-различна.

— Източници ли?! Какви източници?

— По-спокойно, Джо. Имам един приятел полицай, който ми дължеше услуга. Така че го накарах да се поразрови из миналото на Карен.

— Чакай малко. Доколкото си спомням, ти каза, че било противозаконно да ми помагаш да открия Брад, и че ако го направиш, ще си загубиш работата. А сега без каквито и да било уговорки се заемаш с издирването на Карен и при това съвсем легално.

— Този път е по-различно.

— О-о! Предполагам, че няма да имаш нищо против да ми обясниш в какво се състои разликата.

Алекс я изгледа продължително.

— Внимавай, Джо, започваш да ме изнервяш. Смятам, че ще е най-добре да се оттеглиш за няколко дни и да решиш дали наистина искаш да намериш тази жена.

— Значи Карен наистина е толкова прекрасна, колкото си мисли Брад? — промълви Джо със свито гърло.

— Така изглежда.

Тя стана, отиде до прозореца и се загледа навън.

— И какво ще правим?

— Интуицията ми подсказва къде може да е отишла Карен, но ми е нужно време да прегледам информацията, която ми донесе, преди да предприема някакви действия.

— И какво ти подсказва интуицията?

— Ще ти кажа веднага, щом...

— Алекс, моля те! Не ме измъчвай!

— Съжалявам, Джоузи. Но преди да съм сигурен в това, което ще ти кажа, няма да узнаеш нищо. Имам си принципи.

— Колко време ще ти е нужно?

— Ще ти се обадя след два дни.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

Двата дни изтекоха. Изтече и третият. Когато вечерта на четвъртия ден Джо се върна от работа и телефонът звънна, нервите й вече бяха опънати до скъсване.

Тя трескаво грабна слушалката.

— Ало...

— Здравей, Джоузи. Как си?

— Здравсти, Алекс. Ще бъда по-добре, едва след като ми кажеш какво откри.

— Можеш ли да си представиш? За толкова години работа в полицията за първи път ми се случва едно разследване да върви толкова гладко и да не мога да се похваля на никого!

— Какво имаш предвид?

— Аз май че избързах малко.

— По дяволите, Алекс! Защо не престанеш да го увърташ и не ми кажеш какво си открил?

— Карен е в Калифорния и по-точно — в Лос Анжелис.

— Значи си я намерил?! — възкликна Джо.

— Е, може би е по-точно да се каже, че почти съм я намерил. Трябва да се свърши още доста работа.

— Не разбирам...

— Стеснил съм кръга до три дами на име Карен, чиито фамилии започват с П. И трите отговарят на описанието, направено от Брад. Никоя от тях не е омъжена, но двете имат дъщери горе-долу на същата възраст, на която трябва да е Трейси. Третата Карен не е регистрирала, че има дете, но това не означава, че няма.

— Защо реши да търсиш именно в Лос Анжелис?

— По две причини. Първата беше, че Карен не обича студеното време. Спомних си също за живия ѝ интерес към малкия театър в Айова. Оказа се, че имам приятел, който успя да провери списъка на членуващите в Клуба на актьорската гилдия. Според познатите ѝ, Карен е имала амбицията да стане актриса.

— Сигурен ли си във всичко това?

— Има случаи, когато единственото нещо, на което може да се оплани един полицай, е вътрешният му глас, Джоузи. И трябва да ти призная, че той рядко ме е ръководел толкова добре, колкото сега.

— Малко съм объркана. Ако приемем, че една от тези жени наистина е Карен, чудя се защо не се е опитала да прикрие по-добре самоличността си? Не е ли поела прекалено голям риск, като е разчитала, че Брад никога няма да отиде да гледа спектакъл или филм, в който участва и тя?

— Според мен, точно това е искала — Брад да я разпознае и открие.

Джо изтръпна.

— И как се изявява като актриса?

— Зависи коя от тях е нашата Карен. Две от тях са имали няколко роли в посредствени филми, но третата е на път да направи голяма кариера. Или поне така мисли моят приятел.

— И какво ще предприемем сега?

— Струва ми се, че възможностите са две. Можем да проучим биографичните им данни или...

— Или някой да отиде и да разговаря и с трите жени.

Настъпи продължителна пауза.

— Надявам се, че не си мислиш това, което аз мисля, че си мислиш.

— Защо не? Кой друг би се заел с този проблем?

— Много хора.

— Назови ми поне един.

— Моят приятел.

Джо разтърка челото си.

— Това е нещо, което трябва да свърша лично, Алекс.

— Тази история ще те нарани много повече, отколкото предполагаш.

Думите на Алекс я жегнаха.

— Говориш така, сякаш си стигнал до заключението, че Брад ще избере Карен. Че тя е жената, която истински обича.

— Просто съм реалист, Джоузи. Брад и Карен са си принадлежали един на друг доста дълго време. Градили са съвместния си живот. А когато Карен си е заминала, Брад е бил буквално шокиран от раздялата и цели осем години сърцето му е било покрито с лед. Като имам предвид, че го познаваш едва от месец...

— Можеш да ме затрупваш с логични доводи, колкото си щещ, Алекс. Но това няма да ме накара да променя решението си. Заех се да открия Карен и трябва да доведа това начинание докрай!

— И очакваш, че просто така ще ти дам адресите на тези жени?

— Мога и сама да ги издиря — заинати се Джо.

— По дяволите, Джоузи, това не ми харесва!

— На мен също, Алекс. Вече ми се иска изобщо да не бях се захващала с цялата тази история.

Джо прекара нощта, обмисляйки какво да каже на Карен, когато най-после се срещнат. Едва съчинила речта си обаче, побърза да я отхвърли, защото реши, че ще прозвучи глупаво. Когато настъпи утрото, така бе капнала от умора, че не беше в състояние да намери дори една подходяща дума.

Излизайки от банята, погледна електронния часовник на нощното шкафче. Брад, както обикновено, щеше да позвъни след

десетина минути. Сърцето ѝ сякаш се бе загнездило в гърлото. Недоумяваше как щеше да разговаря с него, без да му спомене за откритията си относно Карен. Тази мисъл не ѝ даде покой, докато се обличаше. Най-накрая не издържа, вдигна слушалката и остави апарата отворен.

Преди да отиде на работа, се отби в туристическата агенция, която се намираше недалеч от сладоледения ѝ бар. Когато чу цената на самолетния билет от Денвър до Лос Анжелис, направо ахна. Това пътуване щеше да стопи всичките ѝ спестявания. Служителят в агенцията търпеливо ѝ обясни, че цената би могла да бъде два пъти по-ниска, ако си била направила резервация преди три седмици.

Джо си тръгна объркана. Страхувайки се, че Брад може да я открие в бара, тя се запъти към дома на Флорънс, за да обмислят заедно следващата ѝ крачка.

— Джо! — възкликна приятелката ѝ, когато я видя на прага си.
— Каква хубава изненада!

— Извинявай, че те безпокоя толкова рано, но трябва да поговоря с някого. Може ли да вляза?

— Разбира се — усмихна се Флорънс.

— Алекс откри Карен — съобщи ѝ още в антрето новината Джо.

— Аха, сега разбирам защо се шляеш наоколо по това време на деня. Ти седни, а аз ще направя чай. После ще ми разкажеш всичко.

Джо беше твърде нервна, за да седи на едно място, затова я последва в малката кухня и за няколко минути ѝ изложи цялата информация, която бе получила от Алекс вечерта. Не пропусна да ѝ разкаже и за конфузната ситуация в туристическата агенция.

— Може би Ейми ще ти заеме парите, от които имаш нужда — предположи Флорънс.

— Не се и съмнявам, че щеше да го направи, ако в момента не беше някъде около Бахамите.

— Кога трябва да се върне?

— Не по-рано от седмица.

— Ами Алекс?

— Тъй като той не е съгласен с моето заминаване, не се надявам да ми помогне финансово. Освен това, с Барбара очакват съвсем скоро третото си дете и ще имат нужда от всички налични средства.

Изглежда ще се наложи да пътувам с моята кола. Пътуването ще е доста по-продължително, но затова пък няма да е толкова скъпо.

— Сигурна ли си, че колата ти ще издържи на такова изпитание?

Джо се усмихна малко пресилено.

— Само трябва да напълня резервоара, гумите са почти нови. Ще си взема една хладилна чанта с храна и напитки и пътъом мога да отседна в някой евтин мотел.

— Бъди разумна, Джо. Не бива да тръгваш, без да разполагаш с достатъчно пари. Ами ако колата се повреди?

— Ще използвам кредитната си карта.

— Доколкото си спомням, ти каза, че тя била изчерпана, още когато се наложи да ремонтираш хладилната витрина.

— Бях забравила...

Настъпи неловка тишина. Джо се втренчи в ръцете си, сякаш в тях търсеше разрешение на проблема. Изведнъж вдигна глава.

— Ще заложа перлите на Мейбъл! — заяви с блеснал поглед.

— Ами заведението ти? Какво ще стане с него, докато те няма?

Беше на върха на езика ѝ да отвърне, че е възнамерявала да окачи табелка, че е в отпуск, когато внезапно я осени идея.

— Разчитах ти и Хауърд да ме заместите.

— Джо... Аз не бих могла...

— Това наистина е важно за мен, Флорънс. Ако затворя бара, няма да мога да си платя сметките.

— Ще ни бъде много трудно...

— Моля те, Флорънс! Не мога да ти опиша колко много би означавало това за мен.

Джо се вгледа в лицето на приятелката си, надявайки се, че не е преувеличила много нещата.

— Е, не мога да те оставя да загубиш заведението.

— Значи приемаш?

— Първо ще говоря с Хауърд. Може би няма да му е приятно да се виждаме постоянно... Не е необходимо да ти обяснявам защо, нали?

— Искаш ли аз да говоря с него?

Флорънс енергично поклати глава.

— Не, това си е моя работа. Кога искаш да започнем?

— Какво ще кажеш за днес следобед?

— Като си наумиш нещо, изобщо не си губиш времето.

— Може би се страхувам, че ако се поколебая дори за миг, няма да съм в състояние да продължа. Сега трябва да си опаковам багажа, а после ще отида до бара, за да подготвя всичко необходимо за работа. Ако искаш да се свържеш с мен, набери номера ми, остави телефона да звънне два пъти, после затвори и ме избери отново.

— От кого се криеш?

— От Брад. Не мога да го излъжа, затова просто не бива да говоря с него, докато трае всичко това.

— А какво да му кажа, ако се обади, докато те няма?

— Ами кажи му... Просто му кажи, че ми се е наложило да се видя с едни приятели и ще се върна след седмица.

Джо тъкмо пълнеше хладилната чанта с хранителни запаси, когато телефонът иззвъня. Беше сигурна, че е Брад, затова не вдигна слушалката. В последната минута се сети, че няма да е лошо да си вземе спален чувал и възглавница, защото можеше да се наложи да преспи в колата на път за Калифорния. Докато заключваше апартамента си, се подвоуми дали да остави бележка на Ейми. Отказа се, тъй като с нея би трябвало да се върнат по едно и също време.

Първо се отби в банката, за да изтегли спестяванията си. После отиде в бара, набързо приготви всичко необходимо за работния ден на Флорънс и Хауърд и се върна в колата си.

Първата ѝ спирка беше полицейското управление на Денвър, където Алекс трябваше да ѝ даде адресите на трите жени на име Карен. След като примирено изслуша поучителната му петнайсетминутна реч винаги да заключва колата си и да не се доверява на непознати, Джо се отправи към една от заложените къщи, покрай която беше минала на влизане в града.

В заложната къща научи нещо, което никога нямаше да забрави. Тръгна си шокирана от разликата в цената на перлите при залагане и откупуване. Закле се, че ако се наложи, ще продаде колата си, но ще си върне колието на Мейбъл. Не можеше да си позволи да го загуби заради смешната сума, която продавачът ѝ бе дал за него.

Преди да тръгне на път, старателно бе изучавала една карта, опитвайки се да реши дали да избере по-лекия, но по-дълъг южен маршрут през Албъркърк или по-краткия през Скалистите планини и

пустинята. Тъй като желаше срещата ѝ с Карен да се осъществи колкото се може по-скоро, Джо беше повече развълнувана, отколкото предпазлива и в крайна сметка се спря на по-прекия маршрут.

На следващата сутрин я събуди ослепително яркото слънце. Протегна се, прозя се и неохотно се измъкна от спалния чувал. Взе си набързо един душ и се запъти към малкия павилион за чаша кафе и поничка. Потегли отново, преди останалите нощуващи в къмпинга да са се размърдали. Късно през нощта най-послед пристигна в Лос Анжелис.

Отседна в един мотел и едва дочакала утрото, внимателно проучи пътеводителя на Лос Анжелис и околностите му.

Трите Карен живееха на по няколко мили една от друга — в Санта Моника, Торънс и Бевърли Глен. Джо реши да започне с Карен от Торънс и да продължи на север.

Нервите ѝ бяха опънати до скъсване, когато спря пред бялата къща, пред входа, на която имаше няколко палмови дръвчета и яркорозова фигура на фламинго. Пое си дълбоко дъх и с разтуптяно сърце излезе от колата.

Жената, която ѝ отвори, след като позвъни, имаше дълга руса коса, прибрана в конска опашка на тила. Беше облечена в спортно трико, което прикриваше оскъдна част от тялото ѝ.

— Какво обичате? — попита я тя, бършейки потта от лицето и шията си с бяла хавлиена кърпа.

— Търся Карен Паркър...

— Аз съм Карен Паркър.

Джо преглътна.

— Ако нямате нищо против, бих желала да поговорим за един човек, който според мен е наш общ познат.

Блондинката присви очи.

— Виж какво, сладурче, трябва да тренирам още половин час, така че...

— Няма да ви отнема много време.

— Защо просто не ми кажеш кой е този човек, когото трябва да познаваме и двете?

— Името му е Брад Тайлър.

Карен Паркър се замисли за момент и сбърчи чело.

— Не познавам никакъв Брад Тайлър. Какво целиш всъщност?

Джо отстъпи крачка назад.

— Сигурно е станала грешка... Съжалявам, че ви обезпокоих.

— Виж какво, скъпа. Този квартал се охранява. На твое място не бих се навъртала наоколо с подобен номер!

— Ще го имам предвид — усмихна се Джо и тръгна към колата си.

Беше успяла да възвърне самообладанието си, когато пристигна пред жилището на Карен Петерсън от Санта Моника. Изкачи се до втория етаж в момента, в който един мъж около тридесетте с изискан външен вид отключваше апартамент 209.

— Извинете — обърна се към него. — Търся една жена на име Карен Петерсън. Казаха ми, че живеела тук.

— Вие нейна приятелка ли сте?

— Не, но мисля, че имаме общ познат. Затова искам да говоря с нея.

Мъжът премести чантата с покупките в другата си ръка.

— В момента я няма. Замина на лов в сряда. Ще отсъства най-малко една седмица.

— Вие съпругът ѝ ли сте?

— Приятел.

— В такъв случай, вероятно ще можете да ми помогнете. Много е важно да разбера дали вашата приятелка Карен е жената, която търся.

Той се облегна на стената.

— Какво искате да знаете?

— От колко време Карен живее в Калифорния?

— Мисля, че е дошла тук преди девет-десет години.

— А къде е живяла преди това? — запита Джо, като се опита да потисне вълнението си.

— В Уинтър Хевън, Флорида.

— Сигурен ли сте? — примигна тя.

— Напълно — раздразнено отвърна мъжът. — Когато живееш с един човек няколко години, не може де не знаеш тези неща.

— Благодаря ви за помощта, която ми оказахте, сър.

— Значи моята Карен не е въпросната личност?

— Щом не е живяла в Айова, преди да дойде в Калифорния...

— В такъв случай, определено не е тя. Моята Карен никога не е стъпвала по на север от Мейсън. Е, желая ви късмет.

— Още един път ви благодаря. Сбогом.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джо бе паркирала пред елегантната къща на поредната Карен Портър и ужасно съжаляваше, че не е с по-хубава рокля и че не бе отделила повече време на грима и прическата си тази сутрин.

Най-сетне се реши да слезе от колата и пое по застланата с чакъл алея.

Вратата ѝ отвори една мексиканка на средна възраст.

— Бих искала да се срещна с госпожица Портър — рече учтиво Джо.

— За кого да ѝ предам?

— Името ми е Джоузефин Уилямс. Госпожица Портър не ме познава, но имаме общ приятел. Тя не го е виждала от известно време... — Джо направи пауза, за да си поеме въздух. — Но знам, че ще ѝ бъде интересно да научи нещо за него.

— Ако ми съобщите името му, с госпожица Портър бихме могли да проверим достоверността на думите ви.

Не беше ѝ минавало през ума, че ще се наложи да общува чрез посредник.

— Брад Тайлър — отвърна бавно, съзнавайки, че е безполезно да спори.

— Моля, останете тук. Веднага се връщам.

Джо нервно запристъпва от крак на крак и докато чакаше, огледа безупречно окосената морава и грижливо оформените цветни лехи. Всичко носеше отпечатъка на благосъстоянието. Очевидно Карен не беше прахосала парите, дадени ѝ от Мейбъл, а напротив — бе ги умножила.

Входната врата рязко се отвори.

— Коя сте вие? — почти шепнешком попита Карен.

— Казвам се Джоузефин Уилямс.

— Какво правите тук?

Джо се стресна от почти безумния блясък в погледа ѝ.

— Дойдох да ви откроя...

— Защо?

— Може ли да вляза? Не бих искала да обсъждам това, заради което съм дошла, на верандата.

Карен като че ли се поотпусна.

— Разбира се... — отвърна тя и се отдръпна встрани. Влязоха в дневната и Джо имаше на разположение няколко секунди, за да огледа жената, която Брад толкова бе обичал. Беше много младолика за тридесетте си години, с дълга до раменете руса коса и тъмnozелени очи. В жестовите и походката ѝ имаше изключителна грациозност.

— А сега ще ми обясните ли причината за посещението си? — попита нетърпеливо Карен, щом се настаниха във фотьойлите.

— Влюбена съм в Брад и искам да видя с кого си съпернича.

Карен отново застана нащрек.

— Бъдете по-конкретна.

— През последните осем години Брад непрекъснато е правил опити да ви открие.

— Не говорите сериозно, нали? Мислех, че...

Карен сви рамене и очевидно реши да запази за себе си това, което си мислеше.

— Знам защо Мейбъл е пожелала да ви плати, за да си отидете, но не разбирам защо сте приела тези пари.

Карен изпитателно се взря в очите на Джо.

— Какво всъщност знаете за онова, което се е случило?

— Само това, че докато Брад е бил в Боулдър и се е опитвал да придума майка си да присъства на церемонията по дипломирането му, мъжът, когото Мейбъл е била наела, ви е предложил пари, за да си заминете.

Карен отвори една порцеланова кутия на масичката, взе си цигара и потърси запалката с трепереща ръка.

— Това не беше първият път, когато Мейбъл изпращаше хора да ме убедят да напусна Брад — изрече бавно. — Освен че тя лично ми се обаждаше по телефона, онзи противен частен детектив ме посети три пъти. Мейбъл беше изцяло обсебена от амбицията да не ми позволи да се омъжа за сина ѝ.

— Какво ви накара да се съгласите в крайна сметка?

Карен притеснено отметна от челото си един рус кичур и кръстоса елегантните си крака.

— Мейбъл успя да ме убеди, че ако не си замина, докато тя е жива, животът ми ще бъде истински ад. За да разберете защо напуснах Брад, трябва да знаете, че независимо от всичко, той много я обичаше. След смъртта на баща си Брад пое отговорността за нейното щастие и благосъстояние. За него беше много важно аз и Мейбъл да се разбираме добре. Заветната му мечта бе да основе своя собствена строителна фирма в Боулдър, но съзнаваше, че Мейбъл наистина би превърнала живота ни в ад, ако аз и той се върнем заедно там.

Карен отиде до прозореца, дръпна завесата и се загледа някъде в далечината.

— И решихте, че най-добре за Брад би било, ако изчезнете от живота му завинаги?

— По онова време бях твърде млада, за да осъзная колко рядко и ценно нещо е истинската любов, и наистина вярвах, че така ще докажа любовта си към него. Съжалявах за решението си всеки божи ден през следващите години. Ако имаше начин, бих дала всичко, това да не се бе случвало. Вие твърдите, че сте влюбена в Брад, и аз нямам намерение да ви се изпречвам на пътя. Но мисля, че ще разберете колко е важно за мен да го видя отново — за последен път — и да му кажа, че искрено съжалявам за начина, по който го напуснах.

Джо усети как всичките ѝ надежди и мечти се сгромолясват. Нито за миг не се усъмни, че щом двамата се срещнеха, Карен веднага щеше да се озове в прегръдките му.

— Ще му обясня как да ви намери — промълви с примирение и стана.

— Моля ви, повярвайте ми. Всичко, което искам от него, е да ми прости.

— Щом толкова много желаете да получите неговата прошка, защо не го потърсихте през тези осем години?

Карен се наведе и загаси цигарата си.

— Страхувах се.

— А сега не се ли страхувате?

— Вече не. Нали сама казахте, че Брад още ме обича?

„Как може да съм толкова глупава?!“ — рече си Джо и потръпна при мисълта каква висока цена ще трябва да заплати за своята прибързана и необмислена постъпка.

Измина шейсетте километра обратно до хотела в пълен душевен смут. Когато влезе в стаята си, тя ѝ се стори потискащо пуста. Включи телевизора, за да се поразсее, но ефектът беше отрицателен.

Болката, която я бе връхлетяла в дома на Карен, продължаваше да се засилва и Джо имаше чувството, че се задушава. Не беше в състояние нито да мисли, нито да действа, а още по-малко пък да вземе някакво разумно решение за следващата си стъпка. Започна безцелно да се разхожда напред-назад. Въпреки че беше безкрайно изтощена, не можеше да заспи, защото се страхуваше от сънищата, които щяха да я преследват. Най-накрая отиде до гардероба, извади дрехите си и започна да ги сгъва и да ги подрежда в куфара. Десет минути по-късно вече беше поела по магистрала номер 10 към Колорадо.

Намираше се някъде в предградията на Лас Вегас, когато осъзна, че беше започнала да се вслушва в един натрапчив вътрешен глас, който ѝ казваше, че ако затвори за малко очи, ще се почувства ободрена и ще бъде в състояние да завърши пътуването до вкъщи, без да се налага да спира повече. Свали страничното стъкло и включи радиото, но това не ѝ помогна да се пребори с умората. Бе принудена да се примири с факта, че няма друг избор, освен да спре някъде и да изпие чаша силно кафе.

Излезе от магистралата и продължи да кара известно време покрай редица складове и къщи с обрасли в плевели дворове. Мина ѝ през ума, че може да е объркала пътя. Тъкмо се канеше да се върне обратно, когато в далечината съзря светеща неонова реклама. Отблизо заведението се оказа в пълен унисон с околната обстановка, но паркингът беше пълен с коли.

Джо реши, че не си струва да си губи времето, за да търси нещо по-представително, и паркира тойотата си между един камион с пилета и някаква каравана.

Когато излезе от ресторанта половин час по-късно, след като погълна няколко палачинки и порция бекон, все още се чувстваше изморена, но достатъчно бодра, за да продължи пътуването си. Протегна се и погледна часовника си. Беше почти четири сутринта и слънцето щеше скоро да изгрее.

Ако имаше малко разум в главата си, би трябвало да потърси мотел и да поспи, преди да навлезе в пустинята. Но желанието ѝ да се

прибере у дома беше толкова силно, че взе връх над всичко останало. Джо се нуждаеше да се потопи отново в познатата среда, подобно на ранено животно, което търси подслон в своята хралупа.

Въпреки че беше мислила стотици пъти по този въпрос, все още не беше взела решение как да каже на Брад за Карен. Как да го накара да разбере, че именно любовта ѝ към него е мотивирала действията ѝ. Ужасно ѝ се искаше да наклони везните в своя полза. Карен не заслужаваше Брад, но Джо не бе сигурна дали той ще го осъзнае.

Потънала в мислите си, слезе от тротоара и се запъти към колата си в отдалечения край на паркинга. Едно щурче подскочи и кацна на бузата ѝ. Тя се стресна и едва сподави вика си. Махна с ръка, за да го пропъди, и притеснено се огледа наоколо, за да види дали някой беше станал свидетел на женската ѝ реакция. И тогава забеляза двамата мъже, които я бяха последвали извън ресторанта.

Бяха се спрели на десетина метра от нея и внимателно я наблюдаваха. Първата ѝ мисъл беше да им каже за щурчето, но после забеляза израженията на лицата им и думите заседнаха в гърлото ѝ. По-високият носеше изтъркани джинси и дълбоко изрязан памучен потник, който разкриваше косматите му гърди и сребърния кръст на врата му. Имаше татуировка и на двете си ръце. По-ниският беше превързал дългата си сплъстена коса с шарена кърпа, а на китката му висеше тежка гривна.

Срещайки погледа ѝ, високият се ухили, а другият похотливо облиза устни.

Джо осъзна, че нямаше начин да се върне в ресторанта, защото те бяха препречили пътя ѝ към входа. Погледна през рамо към колата си. Камионът вече го нямаше, имаше пряк достъп до тойотата, но разстоянието дотам ѝ се стори твърде голямо.

„Как можах да съм толкова невнимателна?!“ — помисли си тревожно. Направи няколко крачки към колата и двамата мъже я последваха, като че ли си играеха някаква игра с нея. Устата ѝ пресъхна и по гърба ѝ пролазиха студени тръпки. „Само без паника!“ — строго си нареди. Пресметна, че се намира на около петнайсетина метра пред преследвачите си и ако побегнете изненадващо, имаше някакъв шанс да се добере до тойотата и да се заключи вътре, преди да я застигнат.

Пое си дълбоко дъх и хукна през глава. Озовавайки се до колата, бръкна в чантата си и ожесточено затърси ключовете. С периферното си зрение забеляза, че мъжете се приближаваха, без да си правят труда да побързат. Изглежда бяха абсолютно сигурни в изхода на ситуацията. Тялото ѝ се обля в студена пот и сърцето ѝ биеше така лудешки, сякаш всеки момент щеше да изхвъркне от гърдите ѝ. Джо чуваше звънтенето на ключовете, но не можеше да ги намери. „По дяволите!“ — изруга мислено. Свали чантата от рамото си и изсипа съдържанието ѝ върху капака на торпедото. Започна трескаво да рови, като избутваше встрани всичко ненужно и най-сетне измъкна връзката изпод пакет бисквити.

Със замах загреба всичко, което можа, обратно в чантата и грабна ключовете. Един бърз поглед през рамо ѝ подсказа, че мъжете вече бяха разбрали, че са на път да изпуснат плячката си. Втурнаха се към нея, точно когато Джо отключи. Тя ловко се вмъкна в купето и натисна бутона на системата за автоматично заключване, преди дангалакът да хване дръжката на вратата и да започне да я дърпа.

Джо посегна към стартера и въпреки че ръката ѝ силно трепереше, успя да вкара ключа от първия път. Рязко го завъртя и моторът забуботи. Върху предния капак се стовариха юмруци, последваха псувни и удари по страничното стъкло. Джо включи на скорост и натисна докрай педала на газта. Гумите изсвириха пронизително и тойотата се понесе напред по тясната уличка. Дясното колело закачи бордюра, а калникът мина на косъм от един бетонен стълб.

След като се отдалечи на безопасно разстояние от натрапниците, страхът ѝ прерасна в ярост, която я държа будна следващите двеста и двадесет километра, докато пресече пустинята Невада и навлезе в Юта. Беше извън Сейнт Джордж, когато погледна таблото и установи, че горивото е на свършване. Обхвана я паника, но този път ѝ провървя и не след дълго стигна до една бензиностанция. Спря пред колонката за зареждане, загаси двигателя и се пресегна за портмонето си. Като не го откри веднага, отегчено въздъхна и изсипа съдържанието на чантата си върху седалката. Прерови го няколко пъти, докато накрая установи, че беше изгубила портмонето.

„Ами сега?!“ Отвори жабката и събра дребните монети от рестото на таксите за паркинг — два долара и шестдесет и пет цента. С

тях можеше да си купи бензин само за около деветдесет километра.

Една кола спря зад нея.

Джо запали двигателя и премести тойотата в сянката на сградата, докато прецени какви са възможностите ѝ. „Възможности? — усмихна се мрачно. — Нима изобщо имам някакви?“ При подобни обстоятелства човек първо би потърсил помощ от семейството си, но тя не желаше близките ѝ да узнаят защо бе предприела това пътуване. Ейми беше в чужбина, Флорънс и Хауърд не разполагаха с достатъчно средства, а Алекс просто отпадна като вариант, защото веднага щеше да я засипе с упреци, че не е послушала съветите и предупреждението му, че не бива да ходи лично до Лос Анжелис.

Оставаше единствено Брад.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джо реши, че няма никакъв смисъл да отлага неизбежното, слезе от тойотата и се запъти към телефонния автомат. Пусна монетите, помоли да я свържат и погледна часовника си. Поне нямаше да се наложи да говори със секретарката на Брад, защото по това време тя още не беше започнала работа.

Изведнъж изпита желание да окачи слушалката, но точно тогава чу гласа на Брад и вече знаеше, че за нищо на света не би прекъснала връзката.

— Строителна компания „Гайлър“.

— Здравей... — промълви Джоузефин и се облегна на стената с омекнали колене.

— Джо?! Къде, за бога, се губиш?!

— Моля те, само не ми викай.

— Съжалявам. Просто се бях побъркал от притеснение.

— Нямаше ме само три дни — усмихна се тя. — Всъщност, ние и без това не се виждаме.

— Щяхме да се видим, ако си беше вкъщи. Позвъних ти онзи ден да ти кажа, че съм на път за Боулдър, но никой не вдигна слушалката в апартамента ти. Накрая успях да се свържа с Флорънс в бара. Тя ми даде някакво мъгляво обяснение, че си била заминала за няколко дни да се видиш с приятели.

— Точно така й обясних и аз.

— Какво става, Джо?

— Ще ти разкажа всичко, веднага щом се прибера у дома.

— О, така ли? И къде си сега?

— В Сейнт Джордж, щата Юта.

— Моля?!

— Това е дълга история. По-добре да я отложим, докато се прибера.

— И колко време ще ти отнеме прибирането?

Джо уморено прокара пръсти през косата си.

— Зависи от теб... Не мога да говоря дълго, Брад. Имам само няколко монети.

— По дяволите, Джо! Няма да затвориш, преди да ми кажеш какво става, нали?

— Мисля, че ще е най-добре да ти кажа причината за моето обаждане, а за останалото ще разговаряме по-късно.

— Какво се е случило?

— Ами... нищо особено. Ще ми направиш ли една малка услуга? Можеш ли да ми изпратиш малко пари? Например петдесет долара?

— Защо пък точно петдесет?

— Нужни са ми за бензин, за да се прибера.

Джо затаи дъх и зачака реакцията му.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че си шофирала собствената си кола през целия път до Юта?! — възкликна Брад.

— Много си е добра колата ми — нацупи се тя.

— Какво стана с парите ти?

— Загубих ги в Лас Вегас.

— Как загуби портмонето си?

— Какво те кара да мислиш, че...

— Престани да си играеш с мен, Джо!

— Двама мъже ме преследваха...

— По дяволите, знаех си, че е нещо такова! Нараниха ли те?

— Не. Успях да се измъкна. Но това не е толкова важно. Сега просто се нуждая от пари за бензин. Съжалявам, че те занимавам с това, Брад, но няма към кого друго да се обърна.

— Няма защо да се извиняваш. Разбира се, че ще се обадиш именно на мен.

Загрижеността и топлината, които се прокраднаха в гласа му й дадоха малка надежда, но Джо безпощадно я прогони, напомняйки си, че Брад скоро щеше да се срещне с Карен.

— Вече е време да привършваме. Ако изпратиш парите сега до поискване, ще ги получи утре сутринта. Ще ти звънна, щом се прибера, за да се видим и поговорим.

— Няма да се наложи да чакаш до утре, Джо. Имам един приятел, който ми дължи услуга. Ще му се обадя да долети и да ти донесе пари още днес следобед.

— Не е нужно да правиш това. Утре...

— Позволи ми поне веднъж да постъпя така, както аз намеря за добре, Джо!

— Добре — отвърна примирено тя. — Ще посрещна приятеля ти на летището.

Последва дълга пауза.

— Джо?

— Да?

— Обичам те.

— И аз те обичам... — преглътна сълзите си Джо.

На Брад му бяха нужни четиридесет и пет минути, за да се свърже с приятеля си, с когото трябваше да лети за Сейнт Джордж, да даде инструкции на новия бригадир, заел мястото на Джак, и сам да се добере до летището. Три часа и половина по-късно той слезе от двумоторния самолет с куфарче в ръка и се отправи към паркинга на летището. Отдалеч забеляза тойотата и ускори крачките си. Когато стигна до нея, установи, че Джоузефин спи, свита на предната седалка. Вгледа се в спокойното ѝ лице, чудейки се дали да ѝ се накара за глупавата постъпка или да я сграбчи в обятията си.

— Събуди се, Джо — надвеси се през полуотвореното странично стъкло.

Тя тихо изстена и се обърна на другата страна. Брад се пресегна, отключи двете врати и хвърли куфара си на задната седалка. После я хвана за рамото и нежно я разтърси.

— Ако не искаш да се събудиш, поне се премести така, че да мога да вляза.

Джо бавно отвори очи, „фокусира“ го и смутено сбърчи чело.

— Брад?... Какво правиш тук?

— Бях наблизко и реших да се отбия — отвърна ѝ саркастично той.

— Но...

— Стига, Джо. Наистина ли си помисли, че ще те оставя съвсем сама тук?

Джо се изправи, разтри схванатия си врат и вирна предизвикателно брадичка.

— Досега успях да се справя с всичко сама. Не ти се обадох, защото имах нужда от бодигард, а защото ми трябваха пари!

Погледът му я обходи и се спря на разрешената ѝ коса и на подутите ѝ клепачи.

— Не ми приличаш на човек, който е успял да се справи с всичко. А сега ми позволи да вляза и да се спасяваме от тази жега.

Джо мълчаливо се премести до прозореца. Брад седна зад волана и хвана ръката ѝ.

— Искам да ми кажеш какво става.

Тя побърза да я издърпа. Страхуваше се дори от най-невинното му докосване, макар че всяка частица от тялото ѝ копнееше да бъде докосната от него, да бъде обичана от него.

— Всичко е наред. Просто съм уморена.

— Предполагам, че си и гладна.

— Не, не съм гладна. Изядох, каквото беше останало в хладилната чанта.

Брад се обърна за миг и видя спалния чувал и хладилната чанта в единия ъгъл на задната седалка. Стисна зъби, опитвайки се да овладее нервите си.

— Мога да се примиря с всичко, Джо, но мразя да ме лъжат. Не си била на гости у приятели, нали?

Джо долови болката в гласа му и ужасно ѝ се прииска да го погали по бузата, но потисна този свой импулс.

— Не съм имала намерение да те лъжа... — промълви тихо.

— Само това ли ще кажеш?

Брад запали двигателя и излезе на заден ход от паркинга.

— Къде отиваме? — попита го тя, когато поеха на север по главния път.

— Ще потърсим бензиностанция. Нали нямаш бензин.

Тези кратки реплики бяха единствените, които си размениха, преди Брад да паркира пред хотел „Хилтън“.

— Защо спираме тук?

— Имаш нужда от сън.

Да се отрича очевидното беше безсмислено.

— И от душ — допълни Джо, стараяйки се да внесе някаква непринуденост в разговора.

— Мисля, че си права.

— Кога трябва да се върнеш обратно?

— Няма да се връщам.

— Какво искаш да кажеш?! — възкликна изненадано тя.

Брад извади ключа от стартера и го пусна в джоба си.

— Идвам с теб в Боулдър.

— Не можеш да го направиш...

— Искаш ли да се обзаложим?

Джо не се сдържа и избухна.

— Какво право имаш да идваш тук и...

Брад я хвана за раменете и я разтърси. Джо се опита да се освободи, но той я държеше здраво.

— Джо, чуваш ли се какво говориш? Само преди пет часа ми каза, че ме обичаш. А сега се държиш така, сякаш не можеш да ме понасяш!

Думите му я обезоръжиха. Видя болката и объркването в очите му и знаеше, че тя е причината за това. Прехапа устни.

— Съжалявам...

— Защо не ми се довериш?

Нямаше къде да бяга, нито къде да се скрие. Трябваше да му признае цялата истина.

— Нека влезем вътре — отвърна примирено.

Брад дълго се взира в лицето ѝ.

— Каквото и да се е случило, двамата с теб можем да се справим с всичко.

Взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. Джо трепна и погали лицето му.

— Първо трябва да чуеш това, което имам да ти кажа.

— Аз ще сваля багажа от колата, а ти се качвай в стаята. Ключът е на рецепцията.

Веднага щом внесе куфарите, Брад тръгна обратно към вратата.

— Ще се върна по-късно — обяви той.

Джо се намръщи.

— Къде отиваш?

— Първо правиш всичко възможно да се отървеш от мен, а сега, когато сам си отивам, се държиш така, сякаш искаш да остана.

Тя беше твърде изтощена емоционално, за да отвърне на предизвикателството му, затова само сви рамене. Брад се приближи и я

прегърна.

— Нали искаше да се изкъпеш? Просто си помислих, че би желала да останеш сама.

Буца заседна в гърлото ѝ. Обви врата му с ръце и зарови лице на гърдите му, за да не забележи напирещите в очите ѝ сълзи.

— Не се бави дълго — прошепна тихо.

Сега, когато беше решила да не отлага повече и да му каже за Карен, всяка секунда, прекарана с Брад, беше безкрайно ценна за нея.

— Няма — обеща ѝ той.

Наведе се и я целуна. Целувката му беше страстна и пълна с обещания.

Джо излезе от банята, увита в една хавлиена кърпа, и отиде в спалнята да си вземе сешоара. Тъкмо отваряше куфара, когато се появи Брад с голяма книжна кесия в ръце.

— Не те очаквах толкова скоро... — рече смутено тя и намести кърпата, която беше започнала да се смъква от гърдите ѝ.

— Помислих си, че сигурно вече умираш от глад.

Брад остави кесията на масата и се приближи до нея. Вдигна ръка и отмести една влажна къдрица от челото ѝ.

— Имаш ли представа, какво ми причини, като изчезна така внезапно?

Джо потръпна при мисълта за собствената си глупост и безразсъдство.

— Аз никога...

Топлите му устни докоснаха кадифената кожа под ключицата ѝ.

— Ти никога какво, Джо? — прошепна той, вдишвайки свежия упойващ аромат на тялото ѝ.

Джо инстинктивно понечи да го отблъсне, но не намери сили за това в себе си. Желаше го отчаяно. През ума ѝ мина мисълта, че поне веднъж в живота си трябваше да извърши нещо, водена от чисто егоистични подбуди. Не биваше да се отказва от възможността да се люби с Брад. От тази любов щеше да ѝ остане споменът, който щеше я стопля в самотата и болката на идните дни.

Плъзна длан по тила му и го притегли по-близо до себе си.

Той тихо изстена и я прегърна.

— Джо, това не е мястото, където си представях, че ще го направим — дрезгаво ѝ прошепна.

— Не говори, не сега...

Джо не искаше да мисли, а само да чувства.

Устните им се срещнаха и се сляха. Езикът на Брад потърси и вкуси сладостта на нейните. Тялото ѝ се изви към неговото така страстно, че той онемя от възбуда. Трескаво развърза кърпата и тя се свлече на пода.

Погледът му жадно обгърна едрия ѝ бюст, извивката на талията, заоблените ѝ бедра.

— Такава красота не бива да остава скрита! — възхитено възкликна Брад и прокара мъчително бавно пръст от брадичката към шията ѝ.

Гърдите я заболяха от копнеж да бъдат докоснати. Джо затаи дъх в очакване. Когато най-сетне дланите му ги обгърнаха и нежно ги притиснаха, от гърлото ѝ се изтръгна стон на наслада. Палците му намериха тръпнещите им зърна и започнаха да ги потриват, докато те се втвърдиха и набъбнаха.

Джо почувства как цялото ѝ тяло пламва.

— Брад, искам...

— Какво искаш, Джо?

Той се взря в замъглените ѝ очи.

— Какво да направя, за да ти доставя удоволствие?

— Искам да те почувствам в себе си...

Брад се усмихна и посегна към копчетата на ризата си.

— Остави това на мен — помоли го Джо.

С треперещи пръсти тя започна да разкопчава ризата му. После я свали от раменете му и я пусна в краката си. Сякаш преживяваше чудо, докато изучаваше широките му мускулисти гърди, докато прокараваше пръсти по тъмния мъх, който ги покриваше. Ласките ѝ го накараха да простене от удоволствие и това още повече засили желанието и възбудата ѝ. Леко стисна връхчетата на гърдите му и те настръхнаха и се втвърдиха. След това Джо се зае да ги гризе нежно със зъби. Целият наелектризиран, Брад шумно си пое дъх, повдигна брадичката ѝ и потърси устните ѝ. Целувката му беше замайваща. Той ѝ даваше, а после вземаше от нея, изискваше безмилостно и неуморно, докато и

двамата потъваха в забрава, в море от наслада. Джо му предлагаше прелестта си и Брад пиеше от нея.

И неусетно, но безвъзвратно болката от дългите години на самота и отчаяние се стопяваше и изтичаше от сърцето му.

Джо са изви в дъга към него. Дланите му обходиха гърба ѝ, обгърнаха талията, после притиснаха хълбоците ѝ. Галеше я унесено, сякаш за да съхрани завинаги усещането за допира до голата ѝ плът.

— Брад, джинсите ти... — прошепна умолително Джо.

Той я пусна и се отдръпна назад.

— Да не би да ти причинявам болка?

Джо се усмихна и го погледна многозначително.

— Не, не в това е проблемът...

Брад разкопча колана и се освободи от джинсите, а след миг и от слипа си. Джо пристъпи напред и той отново я прегърна. Топлината ѝ го изгори. Лумнаха пламъци и в съзнанието му. Беше забравил каква е невероятната радост да правиш любов с човек, когото обичаш. Държеше Джо в ръцете си и всичко това не се случваше във въображението му, а беше реалност.

Дишането ѝ се учести, когато той се наведе и устните му едно по едно намериха нетърпеливо вирнатите ѝ зърна. Наслади се на вкуса им с език, а след това и зъбите му започнаха своята влудяваща игра с тях.

— О, Брад!

Цялото ѝ тяло потрепери и отвърна на желанието му. Той безмълвно я вдигна и я отнесе на леглото. Джо разтвори бедра и понечи да го притегли върху себе си, но Брад внимателно се освободи и легна до нея. Все още не беше готов да се потопи в любовния акт.

От устните ѝ се отрони тих стон на разочарование и той го заглуши със страстна целувка. Джо отново изстена, изви тялото си и го потърка о неговото. Ръката му се спусна по плоския ѝ корем, спря се за малко върху златистата коприна на венериния ѝ хълм и продължи пътя си още по-надолу. Нежно разтвори меката влажна плът, която откри там, и потъна в съкровени чувствителни недра на женствеността ѝ. Погали я. И пак. И пак. Удоволствието, което ѝ достави, накара Джо да се задъха. Ханшът ѝ инстинктивно започна да се движи в отговор на интимните му милувки, докато се нагоди към ритъма им.

— Да... — прошепна тя, когато натискът му стана още по-настойчив. — По-дълбоко! Моля те...

Брад усети, че напрежението в тръпнещата под пръстите му зажадняла плът бе станало неудържимо, и че Джо беше повече от готова да го приеме в утробата си. Коленичи между бедрата ѝ и с мощен тласък я прониза с невероятно еректиралния си пенис.

Откри неизмерима наслада, която взриви всяка негова фибра. През еуфорията, обзела съзнанието му, проблесна мисълта, че в любовната игра двамата бяха идеалните партньори.

Джо се почувства така, сякаш се носеше в някакъв буен водовъртеж от страст и плам. Дори начинът, по който Брад ѝ произнасяше името, ѝ доставяше безкрайна сладост. Отначало бавно, а после с бездиханна скорост екстазът изпълни тялото ѝ и се съсредоточи в една-единствена точка. Чу Брад да изрича името ѝ за последен път, преди светът ѝ да експлодира на мощни вълни...

По-късно, когато се притискаше отмаляла и все още потна към него, Джо си даде сметка за онова, което предстоеше. Някакво непреодолимо собственическо чувство завладя цялото ѝ същество и за момент беше убедена, че Брад можеше изобщо да не научи за съществуването на Карен. Изкушението бе голямо, но успя някак да го потисне. След като бе убедила Карен, че Брад все още я обича, Джо беше разрушила всяка възможност да запази местонахождението на тази жена в тайна. Ако не кажеше на Брад, в края на краищата Карен сама щеше да го открие.

От върховете на екстаза и насладата тя пропадна в дълбините на отчаянието. Не се сдържа и се разхлипа. Прегърна Брад през кръста и се сгуши на рамото му.

Внезапната промяна, настъпила у нея, го стъписа и по гърба му пролазиха тръпки на смразяващ страх. Няколко мъчително дълги минути той я държа в обятията си, заслушан в безутешните ѝ хлипания. Чувстваше как собствената му увереност отслабваше с всяка капнала нейна сълза, докато накрая беше вече напълно сигурен, че прекрасният сън, който току-що бяха изживели, е свършил. Че е дошъл краят на мечтите му.

— Мисля, че е време да поговорим — прошепна в ухото ѝ.

Джо изчака да се увери, че няма да последва нов порой от сълзи, после седна в леглото и придърпа чаршафа върху гърдите си.

— Открих Карен заради теб — заяви без всякакви предисловия.

Настъпи мъртвешка тишина, която трая сякаш цяла вечност.

— Не съм сигурен, че те разбрах правилно...

Брад седна до нея и прокара ръка през косата си.

— Мисля, че много добре ме разбра.

— Но, как...

— Подробности не са от значение.

Съзнанието му най-после възприе смисъла на думите ѝ и сърцето му замря. Бавно спусна крака от леглото, пресегна се за джинсите си и ги обу. „Карен се е появила?! Нима е възможно?!“ Закрачи напред-назад из стаята, после рязко се обърна и се втренчи в Джо.

— Откъде си сигурна, че наистина е тя?

Джо подви колене и опря брадичката си върху тях.

— Говорих с нея.

Смесица от безсилие и гняв изпълниха цялото му същество.

— Защо?!

Джо се ужаси от безмерната болка, която се изписа върху лицето му. Когато реши да му каже за Карен, бе очаквала от него всичко друго, но не и такава реакция.

— Защото трябваше да бъда сигурна...

— Какво те кара да се съмняваш, че те обичам? — почти извика Брад. Отиде до прозореца, дръпна завесите и се загледа навън.

Когато заговори отново, гневът му бе отстъпил място на някакво неестествено спокойствие.

— Мислех, че ме обичаш, Джо.

— Обичам те... — отвърна тя с пресъхнало гърло.

— Но не достатъчно, за да се бориш за мен, така ли е?

Джо пребледня като платно, осъзнавайки, че Брад никога нямаше да разбере онова, което бе сторила.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Брад паркира пред дома на Карен, чийто адрес му бе дала Джо. Поседя неподвижно известно време, загледан в красивата къща пред себе си. Направи кисела гримаса. „Очевидно Карен се е погрижила добре за себе си, след като ме напусна. Всъщност това не би трябвало да ме изненадва, защото тя винаги е била находчива.“

Обзе го странно чувство. След толкова години търсене, сега беше само на няколко крачки от нея.

С усилие превъзможна вълнението си, слезе от колата и се запъти към входната врата. Отвори му дългокрако младо момиче със скоби на зъбите.

— Какво обичате? — нетърпеливо запита то, пристъпвайки от крак на крак, като по този начин му даваше да разбере, че няма много време за непознати.

В първия момент Брад се стъписа. Малкото дете, което бе обичал като свое собствено, се бе превърнало в девойка. Понечи да я назове по име, но се отказа, защото тази фамилиарност вероятно щеше да я стресне.

— Майка ти в къщи ли е? — попита я.

— Тя очаква ли ви?

— Да, Трејси — прозвуча зад гърба ѝ женски глас и до болка познат тембър. — Очаквах господин Тайлър.

След секунда Брад срещна погледа на Карен и всичко наоколо престана да съществува.

Сякаш никога не се бяха разделяли.

Джо пристигна в Боулдър посред нощ. Беше оставила Брад в хотела в Сейнт Джордж да урежда пътуването си до Лос Анжелис. След кратък, но разгорещен спор бе успяла да го убеди, че е в състояние да се побере сама.

В края на краищата, най-решителни се бяха оказали доводите ѝ, че ще бъде мъчение и за двамата, ако пътуват заедно.

Докато изкачваше стъпалата към апартамента си, тя си мислеше, че независимо какъв щеше да бъде крайният резултат, трябваше да го приеме с достойнство. Но неизвестността я плашеше и измъчваше. Опита се да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ. „Не, не е само неизвестността, а изразът, който се изписа върху лицето на Брад, когато му казах за Карен.“

Очевидно реакцията на Брад щеше да я преследва винаги. Нито за миг не ѝ беше минавало през ума, че той би се почувствал изоставен от нея, че онова, което беше сторила, би се изтълкувало погрешно. „По дяволите! Как можах да постъпя толкова глупаво?!“

Отключи вратата на апартамента си и влезе. Очакваше да изпита някакво облекчение, че отново си е у дома. Но нищо не беше същото. И никога вече нямаше да бъде.

За да прогони мрачните мисли, започна да разопакова багажа си. После отиде в кухнята да си направи чай. Тъкмо слагаше пакетчето в чашата, когато чу познатото ритмично почукване на Ейми по входната врата.

Поколеба си дали да отвори или не. Все още не бе психически подготвена за разговор с нея. Докато се опитваше да реши тази дилема, Ейми си отключи сама и влезе.

— Видях, че прозорецът ти свети, и реших да се отбия, за да те приветствам най-официално с „добре дошла“ — усмихна се тя. — Как са приятелите ти?

— Какви приятели?

— Онези, на които си „гостувала“ — напомни ѝ Ейми.

— А, да... Сигурно си говорила с Флорънс.

Джо взе една чаша и започна нервно да я прехвърля от едната си ръка в другата.

— Къде ходиш до толкова късно? — опита се да смени темата на разговора.

— Бях на една от моите прословути любовни срещи — изсумтя приятелката ѝ, докато си приготвяше чай. — Струва ми се, че имаш да ми разказваш доста неща. Но първо ми обясни защо не отговори на почукването ми и защо изглеждаш като момиче от плакат, рекламиращ конгрес на песимистите?

Джо подпря лакти на масата. Добре знаеше, че когато Ейми беше любопитна да научи нещо, заприличваше на хрътка, надушила следа. Нямахме начин да я спреш.

— Открих Карен...

Ейми се втренчи в нея с присвити очи.

— И предполагам, че си казала това на Брад.

Джо кимна.

Приятелката ѝ остави чинии и си на мивката я бутна встрани.

— Дявол да те вземе, Джо! Защо са го направили? Все едно. Не е нужно да ми отговаряш. Познавам те твърде добре, за да те питам такава неща — съчувствено въздъхна тя. — И сега какво?

— Сега ще чакам той да ми се обади.

— В момента при Карен ли е?

Джо не се довери на гласа си и отново само кимна.

— Ами ако реши...

— Че желае да има Карен, а не мен ли?

— Да, нещо такава.

— Аз пък реших да не мисля за тази възможност.

Но когато изминаха три дни без никаква вест от Брад, възможността да е решил да остане с Карен беше всичко, за което Джо беше способна да мисли. За свой ужас тя откри, че проявеният от нея егоизъм да каже на Брад за Карен едва след като се бяха любили, се беше превърнал в особено коварна форма на терзание. Вместо да внесе мир в душата ѝ, както бе очаквала, споменът за неговата страст и нежност сега я преследваше неотклонно. Осъзна, че щеше да се чувства много по-добре, ако не бе познала силата и искреността на любовта, която Брад искаше да ѝ дари.

Болката от загубата стана още по-непоносима сутринта на четвъртия ден от нейното завръщане, но до обяд в съзнанието ѝ започна да си проправя път някакво горчиво примирение. Вечерта, докато се приготвяше да си ляга, дълго размишлява върху странния преход от болката към това примирение. Очевидно постепенно променящите ѝ се възгледи извикваха необходимостта да премисли отново живота си.

Въпреки, че тази нощ изобщо не мигна, когато тръгна за работа на следващата сутрин, в походката ѝ личеше някаква непозната дотогава решителност. Щом влезе в сладоледения бар, позвъни на Флорънс и Хауърд и ги помоли да наминат, когато могат. Те пристигнаха заедно след десет минути.

— Какво има, Джо? — попита я загрижено Флорънс. — Брад обади ли се?

Джо се насили да се усмихне.

— Не, и повече не очаквам да се обади. Но тъй като малко или много Брад е отговорен за онова, което се каня да направя, мисля, че е просто наложително името му да не се споменава в този разговор. Искам да знаете, че оценявам вашата деликатност да не ме разпитвате за случилото се по време на моето отсъствие. Имах нужда от малко време, за да премисля нещата. И сега съм готова.

Джо погледна първо Флорънс, после Хауърд и продължи:

— Възможно е да има неясноти, но когато ме изслушате, сигурна съм, ще се съгласите, че съм предприела нещо като ново начало в живота си.

Тя си пое дълбоко дъх и в очите ѝ се прокрадна загадъчно пламъче.

— Но най-напред — най-важното. Мисля, че е по-добре да седнете.

— Звучи страшно — промърмори Хауърд, докато придръпваше един стол за Флорънс.

Джо се настани срещу тях. Изглеждаше доста напрегната.

— Знам, че много пъти вече ви казвах колко ценя помощта, която ми оказвате. Но не съм сигурна дали ви казах каква страхотна работа сте свършили. Мисля, че сте изключителни търговци.

— Джо, това не е необходимо — възрази Флорънс. — Ние...

— Почакай — прекъсна я Джо. — Още не съм свършила. Сигурно вече сте разбрали, че можех просто да затворя заведението, когато заминах, но се надявах, че като ви оставя двамата заедно, ще ви накарам да осъзнаете, че животът е твърде кратък, за да го изживеете разделени.

— Джо... — понечи да протестира и Хауърд.

— Дай ми само още няколко минути, Хауърд. Обещавам да ви обясня всичко. Не съм безразлична към проблема ви. Вие смятате, че

сте попаднали в ситуация, от която няма изход, но аз мисля, че мога да ви помогна. Онова, което ви спира да се ожените, са всъщност парите, нали?

Хауърд погледна Флорънс и въздъхна.

— Парите наистина са проблем.

— Ами ако ви предоставя възможност да се подсигурите финансово?

— Джо, ние се съгласихме да се грижим за заведението ти от чисто приятелски чувства. Добре знаем, че бизнесът ти не позволява да наемеш допълнително двама работници на пълен работен ден.

— Но това заведение носи достатъчно печалба, за да осигури необходимите доходи на двама души, така че те да могат да живеят заедно.

— Накъде биеш, Джо? — обади се Хауърд.

— Време е да продължа нататък — оповести Джо. — Искам да продължа следването си. Възнамерявам да се запиша в Колорадския университет. Дори реших да променя специалността си — ще уча социология. — Тя се усмихна иронично. — А след като завърша, светът ще се запали по идеите ми за социална реформа, касаеща възрастните членове на обществото.

— И искаш... — вметна Флорънс.

— Искам вие двамата да купите заведението от мен. Никакви пари в брой. Плащането ще става на вноски, които ще бъдат процент от чистата печалба за месеца. Ако нещата вървят както през последните две години, ще има достатъчно пари, за да живеете добре и едновременно с това да осигурите финансово обучението ми.

Хауърд се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Това е добра сделка. Съгласен съм с теб, Джо. Въпреки че много те обичаме и ще ни липсваш, наистина е време да уредиш живота си. Той едва сега започва. Трябва да помислиш за себе си, защото един ден можеш да се огледаш наоколо и да откриеш, че си безпомощна.

Той стана и се обърна към Флорънс.

— А сега, ние двамата с теб трябва да тръгваме.

— Къде отивате? — изненадано попита Джо, защото имаха да уточнят толкова много подробности.

— В Градския съвет. Ще поискаме разрешение за брак.

Флорънс високо се засмя, прегърна го и звучно го целуна.

— Обичам те — промълви, взряна в очите му.

Джо направи всичко възможно да се пребори с болката, която изпълни цялото ѝ същество и затрудни дишането ѝ. Не желаше нейното собствено нещастие да помрачи голямата радост на възрастните ѝ приятели.

— Поканена ли съм на сватбата? — запита тя с пресилена веселост.

— Разбира се — отвърна Хауърд.

— Ти ще бъдеш едната от двамата поканени — добави Флорънс и му хвърли многозначителен поглед.

На Джо не ѝ бе трудно да се досети, за кого е намекът.

— Брад няма да дойде — каза уверено тя. — Ако сте го предвидили в плановете си, значи никога няма да се ожените.

— Защо си толкова сигурна? — попита Флорънс.

— Откакто се разделихме в Юта, изминаха цели пет дни — отвърна Джо, преглъщайки напирещите в очите ѝ сълзи. — Достатъчно време, за да реши кого обича, не мислиш ли?

Подаването на документите за университета, многобройните посещения в адвокатската кантора за уреждане на продажбата на сладоледения бар, както и обичайните задължения на Джо в заведението дотолкова ангажираха вниманието ѝ, че имаше моменти, когато почти не мислеше за Брад.

Този ден бе изключително натоварен. Непрекъснато имаше опашка от клиенти, която по обяд стана още по-голяма и към един часа работоспособността на Джо окончателно рухна. Тъкмо когато ѝ се струваше, че повече не може да издържи и ще се строполи на пода от преумора, звънчето над вратата пропя за хиляден път.

Джо вдигна глава и видя Брад да прекрачва прага. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ, а сърцето ѝ запрепуска бясно. За малко не извика от изненада. Топката шоколадов сладолед, който се канеше да сложи в една купичка, се търкулна в кантата с кокосови стърготини.

Проницателните сини очи на Брад сякаш цяла вечност я наблюдаваха. После той си проправи път сред клиентите, бързо заобиколи барплота и я хвана за ръката.

— Трябва да поговорим — каза ѝ рязко.

Джо се поколеба.

— Сега! — настоя Брад.

— Не мога... Имам клиенти.

Той се обърна към струпалите се пред тезгяха хора.

— Госпожица Уилямс трябва да излезе за малко по работа. Моля, самообслужете се. Можете да оставяте парите в този буркан.

Взе купичката от ръката на Джоузефин, остави я на плота, после властно отведе Джо в задното помещение.

Когато останаха сами, обхвана раменете ѝ и я обърна с лице към себе си.

— Добре ме огледай, Джоузефин Уилямс! А след това искам да изслушаш много внимателно онова, което ще ти кажа.

Джо беше твърде замаяна, за да протестира.

— Аз съм тук, а не в Калифорния — заяви той. — И те обичам!

— Но...

— Никакво „но“! Прекарах последната седмица в размисъл за нас и реших, да ти простя опита да ме оставиш на друга. Но никога повече не го прави! Чуваш ли?!

— Помислих, че... — „Не смей да се разплачеш, глупачке!“ — строго си нареди Джо, но сълзите си знаеха своето и рукнаха по бузите ѝ.

Брад я притегли в обятията си и силно я притисна.

— Знам какво си си помислила — каза ѝ нежно. — Но не можех да дойда по-рано. След като се срещнах с Карен, имах нужда от време, за да поразсъждавам върху онова, което се случи. Пътувах по крайбрежието и размишлявах. Отбих се в Каспър, само за да взема нещо, и пристигнах тук възможно най-скоро. Чувствах, че е по-важно да се върна при теб напълно сигурен в себе си, вместо да дойда няколко дни по-рано.

— Не ми се вярва, че Карен е искала да те види, само за да си припомните отминалите времена.

Той се усмихна дяволито.

— Права си. Карен имаше предвид нещо повече от това.

— И сега, след едноседмично пътешествие по крайбрежието, си сигурен, че вече не си влюбен в нея?

— Аз никога не съм се съмнявал кого обичам, Джо. Но знаех, че няма да ми повярваш, докато не се срещна с Карен. Срещата се оказа много по-болезнена, отколкото си представях, и в същото време — много по-лека. Разбрах някои неща.

Брад сви рамене.

— Но всичко това е вече зад гърба ми. Може би с майка ми ще успеем да уредим сметките си в някой друг живот.

Той бръкна в джоба си и извади красивия диамантен пръстен.

— Майка ми се оказа права за едно нещо. Оказа се права, за това кой трябва да носи този пръстен.

Брад хвана ръката ѝ и го сложи на същия пръст, на същото място, където бе стоял преди по-малко от три месеца.

Неспособна да проговори от щастие, Джо погледна блестящия диамант, после потърси очите на Брад.

— Не се тревожи — успокой я бързо той, погрешно разбрал реакцията ѝ. — Това не означава, че очаквам от теб да напуснеш Боулдър. Плановете за преместване на компанията „Тайлър“ в Денвър са почти готови, а аз нямам нищо против да пътувам дотам всеки ден. Има още нещо...

Брад извади една касета от другия си джоб, показа ѝ я и я остави на масата.

— Това са изпълнения на Нийл Даймънт — само любовни песни. Отсега нататък всяка една от тях ще бъде нашата песен — заедно с всички любовни песни, създадени досега. Ако някога забележиш странен израз на лицето ми, когато слушам любовна песен, това е защото мисля за теб. Ясно ли е?

— Напълно... Същото се отнася и за мен.

Най-накрая Джо си позволи да повярва, че това, което ставаше, е истина. Брад се беше върнал. Той я обичаше. Имаше да му каже толкова много неща, но те можеха да почакат.

— Приемам предложението ти — прошепна тя и обви ръце около врата му.

— Да разбирам ли това като потвърждение, че ме обичаш?

— О, да! — тихо му отвърна.

— Достатъчно, че да се бориш за мен?

Джо се усмихна.

— Бих се сражавала дори и с дракони.

— Господи, колко ми липсваше! — дрезгаво изрече Брад и я целуна с такава страст, че краката ѝ се подкосиха.

Зад тях вратата се откряна тихо. Флорънс и Хауърд надникнаха вътре и след като се увериха, че всичко е наред, още по-тихо затвориха.

Флорънс хвърли на Хауърд блеснал от щастие поглед.

— По всичко личи, че правилно сме планирали сватбата си — каза тя. — Кумът ни пристигна.

Издание:

Джорджия Боковън. Любовни песни

Американска. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1997

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-477-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.